ناول:

امید

لیکوال:

رحمت الله رحمن

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امید

ناول

ليکوال :

رحمت الله رحمت

داکتاب ددي نيتې /31دیسمبر2009/څخه تر3اپریل2010 پوري وليکل او کمپوزسو،

رحمت الله رحمت - چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: امید (ناول)

لیکوال: رحمت الله رحمت

د چاپ نېټه: 2010

کمپوزر: عبدالحمید شاکر

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

خپرکی	عنوان
اول	د داستان پیل او اول…
دوهم	حالات خطرناک وو
دریيم	د محبت د را ایله کیدو خبر
څلورم	په کلي کي بیا اوربل سو
پنځم	تاج ګل لالا څه شی نیولي دي؟
شپږم	محبت څنګه پاچا سي؟
اوم	اسان ولي لیوني سي؟
اتم	د کتابو د لیکلو لامل او زما د…
نهم	د لیکوال په اړه
لسم	ادبي ژوند ته کتنه او پښتو ادبي…
یولسم	ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)
دولسم	مرکزي انجمن او رحمت االله…
دیارلسم	څو پاته خبري، ازاد، او تکور، او..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبري :

د مینې او خلوص سلامونه قبول کړی، درنو لوستونکو او زړه ته را نږدې ملګرو د دې کتاب لپاره هم لکه چې ستاسو د انتظارشېبې پای ته ورسېدې، کله چې تاسو زما مخکني څلور سره کتابونه ولوستل نو هم ستاسو مینه او غوښتنه وه چې زه یې د دې کتاب لیکلو او چاپ ته اړ ایستم، باید ووایم که چیري تاسو زما ټول ناولونه یو په بل پسې وګوری یا مو ولوستل نه یوائې دا چې دغه د مینې او عبرت داستان به مو پوره ویلی وي بلکه پر داستان به مو خوندهم اخیستی وي، او که هر ناول ځانله اویوائې وکتل سي نو هم خپل لوستونکی مطلب ته رسوي او ډیرخه ورکوي نوري هغه خبري چې باید ما دکتاب (ددې ناول) په سرکې درسره شریکې کړې وای هغه خبري د دې کتاب په پای کې لیکم ترڅو په ځینو لوستونکو باندې دا د سر خبري اوږدې نسي هغه خبري پدې اړه دي چې دا داستان ماولې ولیکی؟

کومو لوستونکو ماته خپل تاثیرات ځنګه راورسول، دهغوځخه یوځوبیلګی او داسې نور...

په درنښت د پښتو ادبي ټولنې چمن مسئول

رحمت الله (رحمت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري يادونه

د دې داستان په لومړي ناول (ناکامه مینه اوزورورخلک)کي زقوم خان خپله لور غوټۍ د انورخان زوی محبت ته پدې نیت ورکوي ترڅو د ده مځکي او جایدادونه ځیني قبضه کړي او نورې ډیري پېښې ورکي پېښیږي او د ناول په اخیر کي یوه شپه محبت خان له کوره ورکیږي.

دوهم ناول:(محبت ولې ورک سو ؟) پدې ناول کي کلیوال د تیمور اکا په مشری د محبت پل ورپسي وراخلی چي یو شپانه یې هم نښاني ورکړي وې وروسته لونګ مار خوري، نوري ډیري پیښې هم ورکي وسي لکه د زقوم پرکوټه د ده دوسلوال جنګ، جانک مسکین پتو او ژړغاښي وژل کیږي او د زرغون اکا کره ډیر غلا سوي شیان پیدا سي او ځو نوري پېښې هم وسي او په اخیر کي جمیله او غوټۍ یو ملنګ ووینې او د دوی ګمان داوي چي شاید دا به محبت وي .

دریم ناول(ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟)دغه ناول هم دغه داستان پر مخ بیایي او دې خبروته ځواب وایي.

۱: ایا دغه تاج دار ملنګ رېښتیا هم محبت دی ؟

۲: غوټۍ څنګه پوهیږي چي محبت به یوه شپه د دې باغچې ته ورځي؟

۳:مکتب (سکول) ته دنوي ښوونکي (ماسټر) د خبرو څه پیغام وي او څه پوښتني لري ؟

۴: د دې سیمې بدماش (بدمعاش) منګل ځوان د چا لخوا وژل کیږي او د ده نور ملګري چیري ونیول سي ؟

۵: ایا محبت بیا کلي ته راځي او خپل سبق شروع کوي ؟

۶: د زقوم خان نفر چاته لار نیسي او څوک وژني ؟

۷: د غلام جان تر شا د چالاس وي چي بیا به په سیمه کي د جنګ اور بل کړي؟

او داسي نور (مننه)

اوس تاسي کولای سی چي نور دغه داستان ووایاست او خوند پر واخلی. (مننه)

رحمت الله (رحمت)

چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول څپرکی

د ماخستن خوا ته په کلي کي ډول ډول اوازي وګرځیدې چا ويل د کوچني پله سره يې انور خان او زوی وويشتل ،چا بيا نورڅه ويل.

کيسه داسي وه چي د ملک زقوم خان او انور خان اکا خبره ورځ په ورځ خرابېده څه مشران يو دوه وار کي وګرځېدل خو خبره سمې خوا ته نه تله او نه د خبري سم سر پيداکيدی،يوه يې يوڅه ويل او هغه بل بيا بل څه ويل، ملک زقوم که له یوې خوا د مینځ ګړو (مشرانو) سره خبري کولي، خوله بلې خوابه يې انور خان ته نوي لومي او تلکي درولي، اخير يې دا فيصله وکړه چي څو نفر دې لارورته ونيسي او مړ دي کړي دا يې د کيسې د ختمولو لنډه لار وبلل.

انورخان هم څه غوږېدلي وو کله به يې د تلو راتلو وخت بدلاوه اوکله به يې لاره بدلوله، کله به په موټر کي راتلی او کله به يې د پښوتګ ښه وباله يوار دوه چي په پښو را روان وو د ملک زقوم نفرو نه ؤ پېژندلي او ځيني راتېربه سو ، اخيري وار د ملک زقوم وراره لنډک او دري نفره نور دغه کارته وټاکل سوه، دوی هم خپل کوښښ ورپسي شروع کړی کله به يې يوه لار ورته څارله او کله به يې بل کنډو.ورته نيولي ؤ ، خو نصيب به ورځني چپ کړی. د دغه حملي د ورځي د مازديګر څخه لنډک او ملګرو پر جوړه کړې نقشه د کوره څخه د باغو د مابين پر لار پسي ووتل وروسته د ملنګ جان د باغ سره په تنګه کوڅه کي د لوی لاري دکوچني پله پر حد (برابر) وسړک ته ووتل پر دغه علاقه څه ونې (درختي) هم وې چي څوک د ليري ځايه ښه نه کي معلوميدی او سايو يې د ماښام تياره نوره زياتوله.

د دوی معلومات داسي ؤ چي نن انور خان په سپين موټر کي مازديګر قضا ياوروسته پردغه لار راځي او دا يې يقين وو چي نن به ښکار نه ځيني خطاکيږي او دا د څو ورځو انتظار به يې نن ختميږي.

لنډک به د ځار لپاره د سړک په اوږدوکي ورته ګرځیدی او د انور خان د موټر ځارنه به يې کوله، هغه نور دري ملګري به يې کله د يوي وني (درختي) شاته پټ سوه اوکله به يې د سړک لاندې په کوچني پله کي ځانونه نهام کړه، څه موټران تيرسول خو دوی د سپين موټر انتظارکاوه تياره وارپه وار ډيرېده اخيرميرو و نورک ته ووبل دا به کله سپين موټر راځي د دي وروسته که هر موټر راغلی پرهغه به فير کوو . نورک وويل :ته څه وايي پرهرموټرولي حمله کوو دهغوڅه ګناده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرو وویل: یاره زه ډیرخماري سوم که سګریټی (د چرسوډک سګریټ) ژر نه را لګوې زماڅخه کار خرابیږي نورک وویل یاره خو د مازدیګر رائیسي دې درې سګریټه وڅکول ښنګه بیا ژر خماري سوې، خر چغال یې ببریږې هسي پلمي کوې، په دغه حال کي هغه دریم ملګري طوفان سګریټی ولګاوه دریو سره وڅکاوه لاېې نشه زیاته سوه دنشي په حال کي نورک وایې یاره میرو ستا واده به کله وي؟

میرو وویل : بس له دې خوا چي ورسوزماواده دی، خودغه انورخان وځنډیدی کني نورکارسم دي، هغه دریم انډیوال یې هم د نشي په حال کي وویل یاره خبري کراري کوی چي هغه انور خان یې وانه وري، په دغه حال کي یوموټر راښکاره سو بتي یې لګېدلي لنډک ږغ پروکړ میرو ، نورکه او طوفانه بیداره اوسی داسي معلومیږي چي دغه موټردی.

,, موټرلاپریوڅه فاصله ځوګامه اخواته دي د دې خوا د دوی یودم باندې فیرونه سوه ،، موټرخپل عادي تګ د لاسه ورکړ له لاري واوښت اوپه یوه ونه (درخته) کي ولګیدی او د یوه غټ درب کېدوسره ودرېدي لنډک لږ وړاندې ورتېر سو ښه یې په ځیر ورته وکتل ګوري چي په موټر کي دواړه نفر د مرګ په حال کي دي .

نورک ږغ پر وکړ ښنګه دي انورخان خوبه بل فیرنه غواړي لنډک ځواب ورکړ نه نه نور ختم دی په دغه حال کي طوفان هم ورته رارسیدلي ؤ او ویل یې دا دوهم یې لکه چي زوی دي، لنډک وویل: هو ! زماهم دغه خیال دي چي دا به د ده زوی محبت وي، خو یوڅه تیاره ده دا خبره به صباښه معلومه سي چي دا دوهم نفر څوک دی؟ د خوشحالي لپاره که یو فیر څوک کوي خوښه موده کني درځی زمریانو کامیابه ښکارمو وکړ، خو دغه کار طوفان ملګري وکړ یو فیر یې بل پر دغه نفرو وکړ.

بیا نو دوی هم پر راغلي لار روان سول ماخوستن ؤ چي د زقوم خان کوټي ته ورسېده، هلته یې هم یو څو فیرونه د خوشحالۍ لپاره هوائي وکړه، په کوټه کي ټولونفرو یو بل ته مبارکي وویل، ډوډۍ برابرېدل زقوم خان ډیر په چورت کي وو د لنډک دوهم ورور ته یې وویل: هلکه پلار دي اوهغه خوریی مرجان ولې نه معلومیږي چیرته خو به مېلمانه نه یي ؟هغه ورته وویل: بابک اومرجان ماپښین په موټرکي بازارته ولاړل، دوی لادغه مجلس کاوه چي لږ وروسته د موټرانو ږغ سو د بتیو رڼا یې پر دیوالو لګېده چي ورسره دکلا دروازه وټکیدل ږغ یوڅه په زوره سوچاویل چي رستم خان اکا راغلی، چابه بل څه ویل، خو د زقوم خان فکر دا هر څه نه منل، دروازې ته سره راغله ګوري چي څه د حکومت نفر دي او څوکسه کلیوال دي، زقوم خان اونفر یې څه وارخطا سوه، خیر خو د پېښې څخه تېښته نه کیده.

{د وهم څپرکی حالات خطرناک وو}

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات خطرناک وو بې له دې چې ځوک دي کوم مناسبت (ستړي مسیا) سره وکړي، یوکلیوال پر راتیر سو او داسي ورته وویل: زقوم خان اکا صبربه کوي داپه دنیاکي پېښېږي ستاورور۔ رستم خان اکا او هغه بل موټروان (ډریور) دکوچني پله سره اوس ماښام غلو یا نورو خلکو وویشتل، ساعت پس چي موږ ورغلوستا یوبزګر وپېژندل چي دایودلنډک پلار رستم خان اکا دي اوهغه بل یې خوریی دي، زقوم خان اکا صبر به کوې په ژوند کي هر رنګه حال پر انسان راځي !

هغه حکومتي افسر هم یو ځوداسي خبري وکړې، لنډک پوه سو چي بیامي ښکار خطاسو اوخپل پلار اوخوریی مي وویشتل، هغه نورانډیوالان یې هم هیښ اوحیران وو چي دا ځنګه باز خطاوتي.

زقوم چي ورتیر سو سترګي د اوښکو ډکي وې ګوري چي دواړې جنازي یې د خپل کور دي د مړو پر مخ یې لاس ورتېرکړی اوښکي له سترګوڅخیدلي اوپه زړه کي انورخان ته د انتقام لمبې نوري بلیدې، چي ما خو ستا مرګ غوښتي خو هغه زما نفرو خپلي هوسۍ ښکارکړې ښه بل واري به نه خطاکیږي جنازي یې دکوټي مخ ته په حویلي کي کښېښوولي ټولو خلګو مړي وکتل هغه کلیوال چي د جنازي سره راغلی وو ځیني خپلوکوروته ولاړل، حکومتي خلکوڅه ناڅه پوښتني وکړي او د خپل تحقیق په دوران کي زقوم خان ته وویل په ښکاره خوبه د چاسره دښمني نلرې ؟

زقوم خان وویل: زه خودښمني نلرم خوځیني خلک دښمني راسره کوي زما اندازه داده چي دغه کار که د انورخان زوی محبت نه ؤکړی ! ولې چي هغه په دغه کشرتوب کي ډیر بې ځایه بې ځایه ګرزي، یودوه وسلوال خلک هم زما نفرو ورسره لیدلي دي.

حکومتي افسر وویل: ستاولې پر محبت باندې شک راځي چي دا کار به هغه یا د هغه ملګرو کړی وي ؟

زقوم خان وویل: د محبت د پلار سره زما څه جنجال سته د څه مځکو او باغو پر سر هغه غواړي چي ماوبېروي او زه د خپل حق څخه تېرسم.

حکومتي افسر: تاوویل چي محبت دانورخان زوی دی، ما ځکه دا پوښتنه وکړه چي دغه محبت او بل د ده ملګری یوسف په نامه نفر څو میاشتي مخکي هم زموږ پولیسو نیولي وو او بیا هغوؤ چي د وطن دښمنانو پر پولیس مرکز حمله وکړه او دغه نفر محبت اویوسف هم له پولیس مرکز څخه وتښتیدل دا خو موږ ته مطلوب نفر دي !

زقوم خان وویل: هوما مخکي درته وویل چي دغه محبت او پلار یې په ځینو پېښوکي لاس لري چي دغه دي تا هم یادکړه، حکومتي افسر د تفتیش په دوران کي د زقوم خان نفرو ته هم ښه په ځیر ځیر کتل، ځیني داسي ورمعلومیدل لکه په ځینو بندیخانوکي یې چي لیدلي وي، اخیر یې د زقوم خان وراره لنډک وپېژاندي چي ځوکاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې د څه جرمو اویوه قتل په تور سزا سوی وو ، زقوم خان ته یې وویل دغه ستا ځیني نفر خو ما ته داسې شناخته رامعلومېږي او دغه یو خو زما په خیال لنډک نومېږي؟

زقوم وویل : هو صاحب ستاخیال صحي دی ضرور به دې لیدلی وي او دغه زما وراره څه موده کیږي چي له بنده راخلاص سویدی ضرور به دې هلته لیدلی وي، حکومتي افسربه لایو څه خبره کول چي زقوم خان پر لنډک ږغ کړه ته ورسه دغه سرکاري خلکو ته خو ډوډۍ برابره کړه موږکه په غم اخته یو چي دوی خو یو څه وخوري، لنډک لاحرکت نه ؤ کړي چي حکومتي افسر وویل : نه نه ! خان صاحب تکلیف به نه کوې موږ ډوډۍخپل ځای ته رسوو بیابه یې د خوشحالۍ په ورځ سره خورو اوس موږ رخصت اخلو ، زقوم خان د جیب په دسمال سترګې پاکې کړې شاوخوا یې وکتل وروسته یې داسې وویل : د حکومت هم عجیبه کارونه دي چي موږ له یوه افسر سره شناخته کیږو او د هغه سره مو د دوستۍ تعلق جوړیږي هغه یې بیا راڅخه بدل کړی وي، وایم دغه دې چي ته دې علاقې ته راغلی یې زه نه یم درخبر سوی، کنه ضرور به مې ملاقات درسره کړی وای !

حکومتي افسر په ځواب کي وویل: نه هیڅ خبره نده ستاکه ملاقات نه ؤ راسره سوی ماخو دې د نامه اورېدلي وو ، چي هر وخت دې کوټه د مېلمنو ډکه وي.

په دغه حال کي زقوم خان هغه حکومتي افسرتر لاس ونیوی او یوې خواته یې د خلکوڅخه بېل کړي یو څه پټې خبري یې سره وکړې، څه نور هم سره ودرېدل یوبل ته به یې اشاري کولي په پای کي خبري په زوره سوې، ضروري خبري لکه چي خلاصي کړې وې، حکومتي افسربه د سترګو تر کونجانو وکتل خولۍ به یې پرسرکړه کښېښنوول افسري اداب به یې ټول پوره کړل، بیابه یې داسې په یوه خاصه لهجه وویل: نه خان صاحب خدای به یې اسانه کړي پرځان یې مه ډېره وه ستا دښمنانو ته به ضرور سزا ورکول کیږي، هغه به داسې نه پاتیږي خو ته به لږ صبر کوې.

په خبروخبرو کي حکومتي افسر او زقوم خان اکا دکلا لوی دروازې ته ورسېدل یوار به یوه خبري کولي دا بل به سرورته ښوراوه بیا به دا بل دغسې ورته کول، د زقوم خان په خبرو کي ځکه سختي نه وه ولې چي یوار حکومتي افسر دا هم ورته وویل چي زموږ خفیه (جاسوسي) راپورستا نفرو ته هم یو څه اشاره کوي او زقوم خان خو پوهیدی چي کارخومې د خپله لاسه خراب سو نو به د ډېرو فکرو څخه وخښم ته نه خلاصیدی.

اخیر حکومتي افسر رخصت واخیست او د خپلو نفرو سره د انورخان د کور پرخوا روان سول، اوهلته په رسېدو یې دروازه ور وټکول، انورخان اکا د دروازې څخه ږغ پر وکړ څوک یاست چي دروازه ټکوې؟

د خلکواوموټرو ږغ او د بتیو رڼا او بې وخته دروازه ټکول دا هرڅه له خطره خالي نه وو ، خو د څه خبرو کولو وروسته انورخان اکا له کوره پر راووت، یوڅه راشه درشه یې ورسره وکړه، خو اخیر حکومتي افسر شناخته ور معلوم سو چي امیدخان دي او تر څه خبرو وروسته یې ښه سره وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر امید خان وویل: ښه انورخان اکا دا ستا کور دي ؟تا نه ؤ راښوولی خو ما په توره شپه کي پېدا کړی، انورخان ورته وویل: هو تاسي خو ښه دارہ خلک یاست او په توره شپه کي د خلکو کورونه پېدا کولی سي، خو په سپینه ورځ بیا غله درځني ورک سي !

دغه مهال د انورخان اکا د کورنۍ انسانان د دروازې شاته ښه ډېر ولاړ وو نه پوهیدل چي څه به کیږي، اخیر امید خان ورته وویل: نورمجلس به بیا بل وخت کوو د محبت په نوم ستا په کور کي څوک سته ؟

انورخان وویل: هو زما مشر زوی محبت نومیږي، ولې خیر خو دی ؟

حکومتي افسر وویل: دا خو خبره خرابیده زما خیال ؤ چي تا اوستا زوی او درېیم یوسف له ځانه سره اوس بوزم خوزما او ستا پخواني تعلق خبره اوس له خرابېدو را وګرزول اوس به یوا ځي ستازوي په لاس را کړې.

انورخان لاڅه نه ؤ ویلي چي محبت د کوره راووتی او خپله موټر ته وخاتي، لکه ده چي دا مجلس د دروازې ترشا اورېدی امید خان رخصت واخیست او موټران یې په بېړه روان کړه، د محبت پلار او ټولې کورنۍ په موټرانو پسي کتل او د ارمان اوښکې یې تویولې او دا ورمعلومه سوه چي د زورورو خلکو سره د دوستۍ دغه نتیجه وي !

شپه تیره سوه غرمه ناوخته د زقوم خان ورور او خوریې خاورو ته وسپارل سوه ډیر خلک یې په هدیره کي حاضر سوه غتې غتې دعاوي پرقبر وویل سوي فاتا دزقوم خان پرکورشروع سوه ډیرپسونه او غوایې ورپسي حلال سوه په دا نژدې سیمه کي د چا دونه لوی خیرات نه په یادکیدی، خلکو به ملک زقوم ته د تسلي ویلو پر وخت ویل: خدای پاک دې دغه خلک په موږ رسوا اوشرمینده ووینې، بل چا به بیا داسې ویل خدای پاک دې دغه خلک تبا کړي څوک چي د بل کورونه خرابوي، ملک زقوم پوهیدی چي خلک و ده ته پر خپله کمبله بدي خبري یا ښیراوي کوي، ولې چي ده ته معلومه ده چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ور پیښ دي، د محبت پلار انورخان نه پوهیدی چي چاره به یې څه وي دې ټولوخبرو د خبري سر ځیني ورک کړی ؤ، هغه اندیښنه چي د ده سره وه هغه ورته حقیقت ښکاره سوه، ولې چي تیره شپه دی ده زقوم خان د نفرو د حملې څخه روغ پاته سو، او د زقوم خان وراره لنډک د خپلو نفروسره د لوی لارې د کوچني پله سره مخ ورته نیولی وو،

لنډک او د ده وسلوالو نفرو د څو ورځو څخه د انورخان لاره څارل مګر قدرت ځیني وساتی، خو دا چي مخ ته به څه کیږي دې ته حیران وو، دا یې زړه ته لوېدلې وه چي زقوم خان د اولې ورځي څخه ورسره په چم کي وو، داچي خپله لور غوتۍ یې ستا زوی محبت خان ته درکړه لایې دغه غلطه اراده وه چي د دغه دوستۍ له لاري به ستا د ځمکو اوباغو قبضه کوي، داچي یو څه جایداد یې اوس هم را څخه قبضه کړی دی لایې صرفه نده په ماته، دا خو یې لا څه کوې چي هغه وسلوال غله یې لاکله کله څو ګونۍ غنم یا کشمیش را څخه غلاکړي، هغه څو شپې مخکې یې لنګه غوا را څخه بوتله پر دې ټولو سربیره دی مي لاومرګ ته هم ناست دي، خو بیا به د خپل زوی محبت خان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخلاصیدو په فکر کي سو، د دې خبرې لپاره يې بواخي د حل لاره دا راویستله چي ځه غم يې مه کوه نن خوډېر کارونه په پيسو هم کيږي، پيسې خو لرې!

هلته زقوم خان پخپل وروراو خوريې پسي خورا درانه خيراتونه وکړل، څو پسونه او غوايي يې پسي حلال کړل ډېر خلک يې فاتحې ته راغلل، چا وچا به ورته ويل زقوم خان اکا خدای پاک دې آل اوعيال ورتباه کړې، چا چي ستاورور او خوريې در مړه کړل، اوته يې د غم پرکمبله کښينولې، خدای پاک دې دوی هم دغسي وژړوي زقوم خان پوهيدی چي دغه خلک پرخپله کمبله و ده ته ښراوې کوي، ولې چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپيښ ول، ولې چي ده خپل ورواره لنډک دې کار ته ګمارلی ؤ چي انورخان به وژني، مګر د لنډک او د ده د څو چرسي ملګرو په کمين کي د لنډک خپل پلار او د هغه خوريې د مرګ وکندي ته وروغورځول سول د دوی داګمان ؤ چي دغه سپن موټر د انورخان دی، مګر تازي خپله هوسۍ (اوسۍ) ښکارکړه خو د پيښې څخه تيښته نه کيده.

دغه روانو پيښو د دې ټولې سيمې د خوشحالي فضاء ګډوډه کړې وه، څو شپې مخکي د زقوم خان د وسلوالو غلو تر مينځ په وسلواله جکړه کي د زرغون اکاځوان زوی (جانک مسکين) او د جانک مسکين دوه نورانډېوالان پتومسکين، او ژړغانبی ووژل سوه.

د جانک مسکين جنازه يې پداسي وخت کي کورته ورووړه چي د واده يې هسي پنځه مياشتي پوره کيدې د ده د واده د ډاله د دربا او درزا ړغ لا اوس هم د خلکو په غوږو کي وو د جانک مسکين په واده کي داسي بيدريغه ټکان وسول چي په لنډې کلي کي د هواځخه د را ايله سوؤ ګوليو(مرميو)په لګيدو دوه پسونه يو د ژرندې مزدور ټپيان سوه او يوبل ځوان چي د مور يو زوی ؤ او دوې ورځې وروسته يې واده ؤ د همدغه د هواځخه د را ايله سوؤ ګوليو(کارتوس) په سرکي د لګيدو په وجه ځواني مرګ سو او د واده روانه خوشحالي يې په غم وربدله کړه، خو د جانک د کورنۍ اوانډېوالانو سره يې د بل چا هيڅ غم نه وو چي زموږ د هوائي ټکانو څخه به چاته تکليف يا ازار رسيږي، هغه د چا خبره (ويل نانه يې پرځه ده ويل نانه پر واده ده).

د جانک د واده په شپو کي د ده کورنۍ او انډېوالانو سره يواځي د ځان د خوشحالي غم ورسره ؤ نه د بل د ازار يا د کور د خرابيدو په اولو درو شپو کي خو داسي ټکان او ډول وړغول سو چي د نژدې کلو اوکورو خلکو د شپې هيڅ خوب او ارام نسو ځيني کولای هر چابه دا ويل چي خدای مو کور خراب کړه دا څنګه واده دي چي نه د ورځي ارام درسه کولای سو اونه د شپې خدای پاک دې په غم در بدل کړي دا څنګه واده دی .

ريښتيا هم د خلکو ښيراوي (بد دعاوي)خدای پاک قبولي کړې د پنځو مياشتو دغه راوړې ناوې يې کونډه سوه، او د جانک مسکين جنازه سهار مهال د زرغون اکا کورته راوړل سوه، د جانک مسکين د ژوند په اخيري شپو کي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغون اکا یو څه ظاهري کار سره برابر ؤ، جانک به پیسې ورته راوړلې ده یې پوښتنه نه کول چې حرامې دي که حلالې یا یې د کومې خوا راوړې.

زرغون اکا پدې شپو کې څه مځکه هم رانیوه او اته میاشتې مخکې د جانک د کوزدې غاړه هم ویستل، او هغه وو چې پنځه میاشتې مخکې د جانک واده ښه په درب او دروب راوړی، د جانک د پلار دا هم خیال ؤ چې که خدای(ج) کول دا د حج پیسې به لا دا خیله کړې دغه یو ارمان به دې هم پوره سې بیا به نو جانک د دغه ډلې څخه راوباسي.

یو شی یې لا بل هم په زړه کې ؤ چې دغه د پلار قبر دې ښه په سیمټو کې نیولی وای او ښې سپینې ډبرې دې پر راګرزولې وای، سر ته به دې د ده نوم او تاریخ هم په یوه ډبره ورنویشته کړی وای ! دی خوارکی خو هم په ډیره مسکینۍ کې مړ سو، پرمونږ خو ډیر حق لري، خیرات خو مې ندي ورپسې پرې ایښې، جانک چې کله کله یو پسه راولې هغه خو ور پسې حلالوم، مګر د زرغون اکا دغه ارمانونه ټول له خاورو سره خاورې سول.

بله پیښنه دا وه چې ځوشپې مخکې منګل ځوان د غوا د غلا په شپه د ګوډ سپي لخوا ووژل سو او بل انډیوال رنګین د ډب کلي د صاحب زاده زوی یې د زرغون اکا په کور کې کلیوالو ونیوه، او اخیره پیښنه دغه وه چې د زقوم وراره لنډک د خپلو چرسي ملګرو سره غوښتل چې انور خان مړ کړي، خوبخت یاري ورسره ونکړه او خپل پلار او د هغه خوربې په حق ورسول.

دې ټولو پیښنود لوړ کلي او ورخیرمه سیمې د امن او خوشحالۍ فضا ډیره ګډه وډه کړې وه، دې سیمې ډیره ښه ښکلا درلودل، څلور سره کلي، لوړ کلی، کښته کلی، لنډی کلی او د ډب کلی یې د هر رنګه ونو (درختو) او ګڼو باغو څخه زرغونه ښکاریدل، د توري غنډۍ هره لمن په ونو (درختو) پوښلې وه.

د توري غنډۍ سپینې چینې سیمه د ژړکاریز هره خوا او د سرچپه کاریز هر لوری د سړی څخه زړه وړي، له هره باغه (بڼ) د رنګارنګ مرغانو سندریز اوازونه راپورته کیدل او یورنګ عاشقانه کیف به یې درلودی.

د تاج ګل لالا پر دوکان به یو وخت دکلي ځوانان راټولیدل او بل وخت به بیا خو سپین ږیري ناست ؤ او خپلې غورې (مجلس) به یې کولې، د تیمور اکا پر کوټه به کله کله خو مشرانو مجلس کاوه د مکتب (ښوونځي) انجینو او هلکانو به د غوټې اومحبت خان د مینې کیسې کولې، ځینو به بیا د ګوډ سپي کارنامې یادولې، خو اوس پدې سیمه کې هغه کیف اوخوند پاته نه ؤ، ډیرو به دا بدبختۍ د زقوم خان د لاسه بللې، دی به یې پدې ملامتاوه چې دی دغه وسلوال غله او بد خلک ساتي، او په ناحقه د خلکو مځکې یا باغونه لاندې (قبضه) کوي، چا ؤ چا به ویل دا خو د اصله خان ندی پلار یې د دې کلي ګوروان ؤ د ژرندې تر خنګ په هغه زاړه سرای کې اوسیده، د ماښام په ډوډۍ پورې حیران ؤ چې مړ سو کلیوالو د کفن پیسې ور ټولې کړې، خو نن د زقوم داهر څه هیرسو او ځان یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور او ظلم خان جوړ کړیدی، هسي د ښو او سمو خانانو نوم وربدوي، خان خو اصلي ملک شاجهان ؤ چي نه يې غله ساتل او نه يې په زور د بل مځکې لاندې (قبضه) کولي، هره فيصله به يې په حقه کول.

زقوم خان ته په اوله شپه هم پولیس افسر امید خان وویل چي زموږ معلومات داسي دي چي پدې پیښه کي ستا د نفرو لاس سته، نو ځکه دا قیضیه نوره زقوم خان ونه پلټل، ځکه د انورخان امید ؤ چي د یو څه اثر او رسوخ او پیسو په کارولو سره به خپل زوی محبت خان له بنده راخلاص کړي، او په ټول کلي کي د محبت د راتلو ازانګې ګرزيدې د مکتب (ښونځي) انجونو او هلکانو يو بل ته زيري ورکول، جميلې چي همدې خبري ته ډير انتظارکاوه غوښتل يې چي دا زيری به تر هر چا د مخه پرغوتۍ دا کوي.

د جمیلې ورور نعمت به هر کله د انور خان اکا څخه د لیدو پر وخت دا پوښتنه کول چي په کومه ورځ محبت را ایله کیږي ما به خبروې چي زه او یوسف به هم هلته درسره ولاړ سو ، پدغه ورځ دغوتۍ ملګرې جمیله د سهار څخه لا خبره وه چي د دې ورور نعمت او د محبت بل انډیوال د انورخان اکا سره ولاړل کله چي ماپښین مهال دوی را ورسېدل نو نعمت دستي خپله خورجمیله خبره کړه تر څو دا زيری تر غوتۍ پوري ورسوي، غوتۍ هم دا خوورځي او شپې ډيري غمجني تېري کړي وې د خوشحالۍ کومه خبره يې نه وه اوربدلی.

ښونځي (سکول) ته به پدې نیت تلل چي ګوندي نن به محبت راسي، دا خیال به هره ورځ ورسره ؤ، ښونځي ته په ور تلو به يې څه ناڅه فکر بدلېدی پر لارې به جمیلې هر وخت ملګرې ور سره کول هغې به ډيرې تسلي ورکولي، په سبق خونه (کلاس روم) کي به د محبت خان چوکۍ (کورسي) ته کله کله کتل ، کله کله به يو چا یوه ګیډۍ (دسته) ګلان هم ورباندي ایښي وو ، ځینو همزولو به چي کله غوتۍ ته وکتل بیا به محبت ور په یادسو ، او دغه د دوی دواړو دښو څوانیو او د مینې او ارمانه ډک غمجن داستان ټوله کیسه به يې په زړه کي تیره سوه او څودغم اوښکي به يې کله کله ورسره وڅڅولې.

کله به د محبت خان هغه د څواب صحنه (پیښه) ورپه یادسوله، کله چي د دوی د مینې د اظهار لومړې وختونه وو هغه پیښه داسي وه : کله کله به هغه وخت غوتۍ د محبت خان د ناستي د ځای سره یوه ګیډۍ (دسته) ګلان ورته ایښي ول او په منځ کي به يې هغه لیک پروت وو چي دې به ورته لیکلی وو په لیک کي به کله نازونه او کله ګیلي لیکل سوې وې، چي هو پرون مادرته کتل اوډیرانتظارمي وکړی خو هغه ته نه راغلې، پرما هغه ساعتونه لکه کلونه داسي تیر سول، خوته بس هم دغسي بیغمه يې څوقدمه دې لا نسوای را خوارولای، او نور کارونه دې ضروري ګڼل چي نه راغلې.

محبت خان چي به داسي ګیلمن لیک ولوست سر به يې پرله وګرزېدی نه پوهېدی چي څنګه څواب ورته ولیکي، که له یوې خوا پرون لیدل او مجلس ځیني قضاسوي وو د بلې خوا دا دي غوتۍ هم ځیني ګیلمنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لا پدغه چورتو کې وو چې د استاذ خبرو اوسبق ته يې هيڅ پام نه وو، استاذ هم پوه سو چې محبت خان ندي متوجه، نو دستي يې پوښتنه ځيني وکړه، ولې زما د سوال ځواب نه راکوي تاته وايم محبته! چې مځکه څو براعظمه (وچې) ده اوموږ په کوم براعظم کې اوسيږو؟

محبت خولا د وخته په چورتو کې غرق (لاهو) وو او په لوړو خيالو کې يې دغوټې ګيلوته د ناز ځوابونه ورکول اوپه خيالي دنيا کې ورک وو، د استاذد پوښتني په ځواب کې يې بې اختياره داسي وويل: هو ته مه خفه کيږه هغه زه پرون بل ملګري يو ځای ته بوتلم،.... هو ته خفه نسي نور مې هيڅ کارنه درلودي، اوزما يواځينی کارخوتاته درمعلوم دی چه هغه ستاسره ليدل دي، پدې ځواب سره نه يواځې استاذ (ښوونکی) بلکه ټول شاګردان حيران سول چې دا محبت خان څه وايي؟

استاذ په ډير خبنم سره خبره ور غبرګه کړه، هلکه محبته دا ته څه وايې، زه د بري اعظمو پوښتنه درځيني کوم اوته وايي زه پرون بل ملګري بل ځای ته بيولی وم، دلته محبت خان په ځان پوه سو چې دا څه را وسواو ماڅه وويل خولا پوره پخپل حال کې نه وو راغلی په معذرت يې وويل: صاحب زه پوه نه سوم، زما دا خيال وو چې زه بل ځای يم او ته له ما څخه ګيلمن يې بخښنه غوارم، دنيا اوه بري اعظمه ده او اوه سره د غمو ډک دي دوه کسان نسي سره پيدا کولای.

استاذوويل: هو اوس لا هم سم نه يې پوه سوی ماکله پوښتنه

در څخه وکړه چې په بري اعظمو کې غمونه سته او که نه، ماخو داسې وپوښتل چې مځکه څوبري اعظمه ده او موږ په کوم بري اعظم کې اوسو؟ خيرزه پوه سوم چې ستابدن دلي دی اوروح دي ګوره چې دچاسره ګرزي، د محبت خان دا ځواب او صحنه اوس هم د ډيرو ياد وه.

د ده پر دغه ځوابو به کله کله همزولو خندل او کله کله به بياډير ورته حيران وو چې محبت خان پدغه ورځ څومره د ميني په دنيا کې ورک سوی وو.

ولې چې تر دغه وخته د دوی (د محبت اوغوټۍ) مينه نه وه داسي رسواسوي اونه ډير همزولي پرخبر وو چې غوټۍ خپل پلار په کوچنيوالي کې لامحبت خان ته ورکړېده.

کله چې څوکاله وړاندي دا پيښه وسوه، نو په همدغه ورځ د محبت خان نژدې ملګري يوسف خان هم خبر سو چې دا ده ته څه ورپيښ سوي دي، هغه ډير نصيحتونه ورته وکړل چې اوس دي لا ځان په واک کې دی داسي مه کوه يوسف خان د خپل ورور کيسه هم ورته وکړه، خو محبت خان ته دا نصيحتونه د ماشومانو خبري او د اوبو د سر ليکي معلومېدې دی د ميني په ليوني آس سپور وو د هيڅ خطراحساس يې نه کاوه، نوهمدغه وو چې د محبت خان د ميني داستان په ښکاره ولېدل سواو د دغه ليوني داستان دروازه خلاصه سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې د کتابو پر ځای د کنجاړې پارسل را اخیستی وو کله به بیا په چورتو او فکرو کې تر خپل کورتېر سوی وو ، کله به بیا د غوټۍ سره پر مازې(هسې خبره) خفه سو ، او د کلي د تاج ګل لالا پر دوکان به خلکو په لیونتوب کې راوګرزاوه، یوار خو لا دکلي ځخه هم ورک سو چې بیا یې خلکو پل ورپسې واخیست او به دغه دوران کې د ده د ماما زوی لونګ مار وخواړی، او ځواني مرګ سواو د محبت خان پل پرهغه ځای پاته سو ، څه زمانه بیدرکه وو بیا د کلي په هدیره کې د ملنګ په جامه کې ولیدل سو .

او اخیري پیښه داوه چې خپل خسر زقوم خان د خپل ورور اوخوریې د وژلو په تور وپولیسو ته ور په ګوته کړ، څو ورځې کیږې چې د ده پلار انور خان یې د را ایله کیدو کوښښ کاوه او د جمیلې ورور نعمت ورته ویلي وو که محبت خان را ایله کیدې نو زه به هم دده مخ ته درسره ځم، نو ځکه جمیله نن خبره وه چې نن به را ایله کیږي ولې چې نعمت د انور خان اکا سره نن ولاړی او دا یې ایراده وه چې دا زیری به پرغوټۍ داکوې.

دغه شپې او ورځې پرغوټۍ ډیرې سختې تېرې سوې، د مکتب (سکول) پر لار به جمیلې ډیره تسلې ورکول او د امید پر لارو به یې بیول، چې خدای پاک به یې خیر کې، خدای(ج) ته هر څه اسانه دې، د کلي سپین ږیري به پدې خبره کې وګرزې اوستا پلار به پدې راضي کړې چې نور د خپل زوم (محبت) لور(غوټۍ)او خپلې کورنۍ سره دا ظلم مه کوه، دا خبرې که څه هم پرغوټۍ ښې لګیدې مګر د اهر څه ځکه ورته یو خوب ښکارېدی ولې چې دې ته د خپل پلار طبیعت ښه معلوم وو او نه یې خپل بخت داسي بختور باله چې دا هر څه به سمیږي، چې کور به وه نو زیات وخت به یې پخپله خاصه کوټه کې تیراوه کله به یې فکر د کوچنیوالي و خواته ولاړی د کلي د نرۍ ولې سره به یې چې بازې کولې او هغه وخت به یې یو پربل اوبه پاشلې یا به هلته په ټالو کې زنګېدل.

بیابه یې د فکر نیلی دغه د غټوالي ملاقاتو ته راغلی دغه وخت که دوی په یو څه سره پوه سوي ؤ خو بیا هغه د پخوا په شان بي قیده نه سول سره یو ځای کیدای، یوا ځې به کله دمکتب (سکول) پرلار یوبل ته انتظار وو کله به بیا د لیک له لارې د یو بل په حال خبریدل چې دزقوم خان د بزګر کوچنې زوی به یې رویباري کوله او دیوه بل لیک به یې ورساوه.

نن ماپښین بیا دا په دغه فکر کې وه، هغه ځای ته به یې ډیر کتل پر کوم ځای چې محبت خان څو شپې مخکې یوه شپه ناست وو هغه شپه ځکه دې ته تر ډیروشپوښه وه ولې چې د محبت خان د ورکېدو سه بعد لومړی وصال د دوی د واړو پدغه شپه سره وسو اوبیا به یې هغه ګړۍ او صحنه سترګو ته راتلل کله چې محبت د شپې په اخیر کې رخصت اخلي او ولاړسي دا لا د فکرو پدغه ټال کې ځنګېده چې د دې دخوني دروازه را خلاصه سوه، غوټۍ بې اختیاره داسي ورته ووایی: وی ! ښه سو چې بیرته راغلې ماچې ویل ولاړې !

جمیلې په کټ کټ پر وخندل او داسي ورته وویل: ولې د خوبه خو نه یې زه خو اوس راغلم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پوه سوه چي هسي مي ناپامه دا وويل، نه پوهېده چي خبره څنګه واړوي ، دا چورت هم ور سره وو چي جميله نن څنګه تر خپل وخت د مخه راغله خو دا چي نن تر نورکله خوشحاله ښکارېده او د مسخرو لړۍ يې نه شکېدل او د مخ څيره يې تر هري ورځي روښانه وه نو دې به هم خوشحالي ورسره وکړه خو دا چي دا به نن ولې او په څه شي خوشحاله وي پدي نه پوهېده.

دا چي د جميلې د مسخرو لړي نه شکېده او په دغه دوران کي به د دې د لاسو ګوتي هم کلکي وپيچلي، نو غوټۍ يو څه شکمنه سوله چي يو څه يې اوربدلي دي، نوره يې د زړه خوشحالي ورته زياتېده که څه هم دې اوس د ځينو خبرو ځواب ورکاوه خو دا تلوسه يې وار په وار زياتېده چي په اصل حقيقت ژر خبره سي، جميلې هم قصدي نه غوښتله چي د ستي دې اصلي خبري ته راسي، تر څويو څه يې د ساعته وزوروي.

غوټۍ هم خپل پوره کوښښ کاوه تر څو د زړه غوټه يې ورخلاصه کړي، او د خبري مطلب ځان ته حاصل کړي، که څه هم له اندازه د ښې خبري او د ښه شي د زيري معنی ځيني معلومېده خو بيا هم پدې د غوټۍ تسلي نه کېده، بس يوا ځينی شی چي دې ته وړپاته وو هغه په خوابدي ولاړېدل وو ، ترڅو د جميلې دا مسخري پای ته ورسيږي او د زړه خبره په خوله وکړي.

پر غوټۍ هم اوس دا اثر د خوابدی ښکاره سو په ناراض ډول له خپل ځايه ولاړه سوه چي اوس به تر دروازې وتل جميلې خپل ټول انداز بدل کړ ی په تلوار يې لاس په غاړه کي ور واچاوه ، او په دا بل لاس يې د دې لاس په مينه کلک وپيچي چي دا يې نوره دې ته مجبوره کړه چي بيرته خپل ځای ته را وګرزي ، غوټۍ هم ډير مقاومت ونکړ دا پوه سوه چي دا اخيري غشي کار وکړاو د ښبي منځ يې وويشت ، خويو دوې خبرې لا د ګيلې په ډول داسي ورته وکړې هو خورې ته خو نو څوک دې ته اړ باسي چي يا جنګ درسره وکړي يا مخ در څخه واړوي ، په سمه خونو سمه خبره نکوي .

جميلې نوره خبره نکړه ورسره غبرګه مګر يواځې به يې د غوټۍ هري خبري ته يوه د ناز داسي مسکا کوله چي ګويا زه در ملامته يم او د کښيناستو سره به د زړه غوټه درته خلاصه کړم ، کله چي پر خپل ځای دا کښينوله ، بې له دې چي د زيري ورکولو معامله ورسره خلاصه کړي ياکوم زيری پرکښېږدي د محبت خان درا ايله کېدو مبارکي يې ورکړه ، ورسره يې يو ليک هم دې ته ورکړ ی ، پرکوم چي د محبت د لاس ليکلو او ليک ننبان ښکاره وو ، او دا ليک محبت خان و نعمت ته نن سپارلی وو او نعمت د خپلي خور جميلې په ذريعه دا دې ترغوټۍ پورې را ورساوه .

غوټۍ پدې خبره سره ډيره وغوړېده د يو ساعت لپاره هرڅه غمونه ورڅخه هير سول په هر څه کي به دې ته د محبت خان تصوير (انځور) ښکاريدی.

(دريبم څپرکی :دمحبت خان درايله کيدو خبر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې زیري اوخبر لپاره دې دا دوولس شپې او ورځې په انتظارلکه دوولس کاله داسي تیرې کړې وې، هره لحظه وربانديې په شمار تیره سوه، دغه د چورتو او انتظار په دوران کې به یې فکرکله محبت خان ته ولاړی چې هو ده خو نور جرم او ګنانه لرل یوازې ګناپې زماسره مینه کول وو ، اوکله به دا ټولې خبرې ورباندې خوب سوې.

یوه شپه یې خوب لیدی چې دا د محبت خان په تلاش د بندیخانې (جیل) وتورې دروازې ته ولاړه وې هغه دروازه وان پولیس د څه خبرو وروسته دا د ننه ورپرېږدې د لسې یاشلې طمعه هم ځینې ونکړې شاید ښه سړی به پر ولاړ وو ، کله به پدغه خوب کې د محبت خان سره ملاقات وسو اوکله به بیاخوب نور څه په ولیدل .

خونن دا دې هغه وخت راورسیدی چې پرغوټۍ د محبت خان د را ایله کیدو زیری وسو اود ده پلاس لیکل سوی تازه لیک یې مخ ته پروت دی، جمیلې هم دغه ګړی د دې ښه نندارہ په ډېره خاموشې وکړه، خو دغه خاموشې هغه وخت ماته سوه کله چې د دوی کوچنی رویبار څه باندې یولس (۱۱) کلن جانو په ډېره بیړه په خونه داسي ورداخیل سو لکه هواچې را اخیستی وي او په خونه کې یو دوه لوښې هم چپه کړه، لکه چې شاعر وایي رانه ادب د محفل هیر سو ساقي عفوه غواړم

له ډیري بیړې وارخطا په سر د جام وختم (نصرالله ،حافظ)

غوټۍ ته د جانو داسي راتګ هم نابلده (ناولده) ښکاره سو ولې چې دی بې له اجازې خونې ته هر کله نه ورتلی او بیا داسي په بیړه، خو خیر ده هم خپله رویباري سر ته رسول، او نن به شاید داسي زیری را اخیستی وو چې جامونه یې چپه کول او بې له دې چې څنډ دې وکړې دجیبه یې دوه لیکونه راوکښل او غوټۍ ته یې په نزاکت وسپارل او د څه ویلو وروسته دی د خپل کار په لور رخصت کیدی چې غوټۍ یوه خبره دا ورته وکړه هلته به زموږ چایې پخې وي هغه درسره راوړه.

د جانو راوړي لیکونه د محبت خان د همزولي او انډیوال یوسف خان له طرفه دي.

لومړی لیک یې داسي پیل کیږي ،د دعا او سلام ، وروسته ښه ژوند درته غواړم ، نه پوهیږم چې نوري خبري له کومه ځایه اوپه کومو ادبي او درنو الفاظو را پیل کړم ما هم د محبت خان د انډیوال په نوم اوستاسي د دریدلي او غمجن داستان او لیونۍ مینې په خاطر تر خپله وسه درسره غمرازي وکړه اوهم مي تر یوه ځایه ستاسي ددوو ترمنځ د رویباري شرافت ترلاسه کړی ،دغه څو ورځې چې ستاکوم لیک ماته رسیدلی دی هغه مي په ډېره امانت داري سره تر محبت خان پوري رسولی دی او د ده لیک مي ترتاپورې را رسولی دی.

خبره را څخه اوږده نسي ، اصلي مطلب مي دا وو چې زه تر یوه حده خبر وم چې نن به که خدای (ج) کول محبت خان کلي ته را ورسیږي خوسل په سله کې مي باور هم نه وو ، نو مي ځکه وراندې یا مخکې تاته خبر نسو درکولای، نو بخښنه در څخه په دغه کار غواړم ما نه غوښتل چې بې وخته دا خبر درکړم او ستا د لیونۍ مینې د اور سرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټېي هسي تازه کړم، دا دي اوس چي خبره یقیني سوله او محبت خان زموږ په بدرګه خپل کلي اوکور ته را ورسیدی،

زه فکر کوم چي نن به زموږ دکلي مرغان او حیوانان هم د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي ... فقط وسلام یوسف خان د محبت خان انډیوال .

غوټۍ چي دا لیک وایي پر تن یې د میني لمبي نوري تازه کیدلې سترګي له اوښکو ډکي سوي د خپل غمجن داستان هره کیسه یې مخ ته تیره سوه . د محبت خان د ژر لیدو تلوسي یې په زړه کي تازه اور بلاوه، د لیک دا اخیري جملې (چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي) چي کله غوټۍ ویلي نو دغه وخت ماپښین قضاپه دا څو شپو کي د دې سیمې د اتل ګوډ سپي ږغ یاغپا لومړی ځل دې واوریده، دا پوه سوه چي د یوسف خان دا خبره ریښتیا سوه، چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان لا خبر او خوشحاله وي ، دغه دې د دې سیمي قهرمان، اتل او وفادار ګوډ سپی هم لکه چي د محبت خان په راتګ سره خبر سویدی او غواړي چي د خپل مسافر انډیوال سلام ته ورسي.

او دلته د غېلو به یې شاید یو مطلب داوي چي پرما دی هم د محبت د راتلو زیری کوي، نه پوهیده چي دی څنګه ژرخبر سو ، دی خو ماښام د هدیري څخه دلته راتلی شپه به یې تر ډیره خاموشه دلته تیرول خو نن سم مازدیګر لا نه دي چي ګوډ سپی دلته غاپي له توانه یې ووتل وریسي را ووتل د باغچي دروازه یې خلاصه کړه، ریښتیا هم دی هغي خواته روان وو تر ډیره یې پسي وکتل اوبیرته خونې ته راغله ، پدغه دوران کي جمیلې د کوم کتاب مطامعه کول د دې سره یې څه غرض نه کاوه ، جانو هم چای راوړې غوټۍ دا ورته وویل ته وګوره په کوڅه کي چي ګوډ سپی چیري ولاړی جانو ته یې دتګ لوری ور وښووي،

«ګوډ سپی څکه پر هر چاګران وو چي یوار یې دا سیمه د یو ظالم پړانګ له شره خلاصه کړه په جګړه کي د خړسپي غوږ او څیګر پرې سو کمر سپي خپل ژوند له لاسه ورکړی د تورخولي سپي یا دغه ګوډسپي د څونورو زخموسره د شا پښه سخته زخمي سوه، او بل وار چي کله یوه شپه د محبت خان سره تر دغه باغچي پورې راغلی وو او په کوڅه کي خپله چوکیداري کوله خو د سیمي یو بدمعاش منګل څوان چي غلاکړي غواپر دغه کوڅه راوستل ده هم بې له دې چي کوم بل تور پر ثابت کړي یوازي د دغه غوادغلاکیدو په تورمنګل څوان په سزا ورساوه او داسیمه یې د هغه د شره خلاصه کړه ،نوځکه ده د اتل یاقهرمان لقب ګټلی وو.»

جمیلې د چای خوړلو وروسته د خپل کور پخوارخصت واخیست، د کور په حویلی کي لا د غوټۍ د مورسره یو څه تکیه سوه د هغي سره یو څه پټي خبري هم وکړې خواخیر هغي ورته وویل لورې تاته دي خدای (ج) خیر درکړي چي یوار ورته راسي لږ یې فکر وربدل کړي کني اوس به چور لیونۍ وای، زموږ په خبرو خو یې هیڅ تسلي اوصبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي، پدغه حال کي د کور یوې مزدورې هغه غوټه را ورسول د کومي چي د غوټۍ مور هغي ته ایشاره کړې وه او جمیلي ته داسي وویل:ها زویه ! پدا غوټه کي یو څه وچ توت دي دا به درسره یوسې ته خو پر ما ډیره ګرانه یې یو څه سپین کورت مي هم درته ایښي دي هغه به بیا بله ورځ درکړم.

دا چي ته د غوټۍ سره غم شریکه یې او هر کله یې فکر درسره وي دا خو مي نو نه هیریږي، جمیله پوه سوه چي پدې خبره کي نور دې ته د نه منلو یا انکار هڅه بې فایدې ده، او د وچو توتو غوټه په لاس کي ځیني راونیوه او په یوه نرمه خنداسره یې د دې د دغه ستاینو او ښو خبرو ځواب پدې الفاظو ورکړ: یا ترورې غوټۍ خو پر ما ډیر حق لري دا خومې همزولي او د سبق ملګرې ده بیا خو نو مورې هم سره خپلوان یو، ولې به یې خیال نه ساتم ستاسې کور ودان چي زما راتګ دومره ښه درته معلومیږي زما دې ډیر صفت وکړی، بس اوس ترورې زما یې د خدای په امان.

«جمیله چي د حویلي دروازې ته رسیده د غوټۍ مور ورپسې ږغ کړه زویه ته یوار ودریږه، یوه خبره مي لا درته کول، جمیله هم راوګرزیده، د غوټۍ مور ته یې په ادب وکتل تر څو هغه خبره ورځیني واوري دکومي لپاره چي دا راوګرزول ؟

هغي وویل: هو لورې مورته دي مي سلام وایه او دا به ورته وواېي چي هغه ستا د یوې چرګي او دوه درځنه هګیو پیسې مي داسې په سپنسی ترلي سلامتي درله ایښي دي، ورته وایه ته نه وې راغلې مانه در استولي، ماویل ښه دي چي دا یوار پخپله راسي، یواړې به خوله سره پرې کړو، زه هم داسي دیغ وم، ورته وایه غاړې دې بندې چي هر وخت دې لاس خلاص سو چي نه به راځې بس دغه به ورته ووایې په مخه دې ښه.

جمیلې هم د کور پخوا قدمونه پداسې حال کي اخیستل چي په لاس کي د وچو توتو غوټه وه او په فکر اوزړه کي د غوټۍ او محبت خان د لیونۍ مینې د داستان زړه دردونکي کیسې، نه پوهیده چي پای به یې څنګه وي، کورته په رانژدې کیدو وه چي خپل ورور نعمت ولیدله او هغه هم ګامونه ورته را چټک کړه تر څو د خور څخه د حال او احوال پوښتنه وکړ ي، او دا چي څنګه زبرې دې پر وکړ ي، خو د ده پر رارسیدو جمیلې د خبرې وار پر د مخه کړی، آ ښه ! لکه چي د محبت دوی کره بیا تللی وې ؟

نعمت لا ځواب نهٔ ورکړی چي جمیلې په تلوار بله پوښتنه ځیني وکړه. پر لارې دې ګوډ سپی ونه لیدی ؟

دې پوښتني که څه هم نعمت حیران کړ خو دې ته یې داسي وویل: هو یوار بیا هلته ورغلم د محبت خان دوی کره، ماویل ښه دي که د یو کار ضرورت ؤ کومک به ورکوې بیا ځیني هلکوان او یوسف خان هم هلته وو ما ویل مورې هم دا خو ورځي په محبت خان پسې پردیس وو لږ ساعت به یې ووینو، دا خبرې پر جمیلې لږ وغمبدې ولې چي دې د ګوډ سپي پوښتنه ځواب کېدل غوښتل، خو نعمت هم ژر د دې په طبیعت پوه سو، او وېې ویل: هو ګوډ سپی ما ولید ی چي څه وخت مخکي هلته د دوی د کور ومخ ته راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د ننه د کوټې مخ ته په حويلي کي ناست وو چي د ده د غيارېغ سو ، دغه وخت د محبت خان د مخ بڼه داسې بدله سوه چي موږ ټول ورته حيران سو ، صرف يې يو هلک ته د ننه کورته د تلو اشاره وکړه ، او د ګوډ سپي پر خوا روان سو موږ هم خوملګري ورسره را ولاړ سو يوسف يې پر څنګ را روان ؤ ، خو دغه وخت محبت خان د هيچا سره خبري نکولې ، پر مخ يې بې اختياره اوښکي را څڅيدلې « ريښتيا هم ده او ګوډ سپي خو دا ڤو ورځې نه ؤ سره ليدلي ، نعمت چي تر دغه ځايه خور جميلې ته داکيسه کوله نو دوی هم د خپل کور حويلي ته راغلي وو ، ريښتياهم دی خو د محبت خان د سفر ملګری ؤ او د وصال په شپه به يې ګوډ سپي چوکيداري کوله او بيابه هم د ده

په ملګری تر خپله ځايه رسيدی، ده د محبت خان په ملګری کي هر خطر ته غاړه ايښې وه ، او د دغه غمجن داستان يوه برخه ده هم جوړول ، نو اوس به ولې محبت خان د داسي ټينګ او وفاداره ملګري ياسپاهي د راتلو د پاره د باندې نه راوتی.

کله چي محبت خان د کوره ور وزي د کور مخ ته په خلاصه ميدانه کي يوې څنډي ته دی هم داسي په انتظار ولاړ ؤ لکه چي د ده حبس د محبت خان د راوتلو خبر ورکړی وي ، شايد پريوتل به دا وخت بې ادبي ورته ښکاره کيده نو يې دغه څو لحظې په ولاړه انتظار کړی ؤ ، بل لور ته د کلي څو هلکوانو او خلکو همدغه ننداره کوله ، دغه وخت د محبت خان د نژدې ملګري يوسف خان هم سترګې په اوښکو لندې وې ، يو طرف ته که د خپل ملګري پر راتلونکي او اوسني ژوندباندې ارمان ورته دريدی ، بل طرف ته دا فکر کاوه چي ته وګوره دغه ګوډسپی خو خدای پاک حيوان پيدا کړی دي خومره ژورحبس او وفاداري لري ، خومره ښه ملګري پالي، د خپل ملګري ياخاوند خومره ښه تابعداري کوي ، ته موږ انسانانو ته و ګوره چي ډيری مو څه څه کارونه کوي ، د چاحق خوړل او د بل جايدادونه لاندې (قبضه)کول او په نه څه د بل ازارول او حتی د بې ګنا انسانانو وژل خو بيخي هيڅ نه ورته معلوميږي، او حتی د حيواناتوبندي کول يا جنګول خو هيڅ ګنا نه بولي، کاش چي ټولو انسانانو خو د خپل مالک او خالق هم پوره تابعداري کولای ! نو نن به ولې دغه عذابونه اوپريشانۍ دغسي ډيري وای ! ريښتيا هم اصل خبره د عمل او تابعداري ده چي سپی لا هم يو وخت داصحاب کهف ملګري کړي او د جنت لائق وګرزي اوکيسه يې په کلام الهي کي ذکر سي (اشاره د اصحاب کهف)کيسې ته ده، يوسف خان لا دغه چورتونه وهل، خو هلته ګوډ سپي ځان د محبت خان مخ ته داسي رساوه چي لکۍ اوغوږونه يې په ناز ورته ښورول او د خپلي خوشحالي اظهار يې په کاوه او د خپل انډيوال ياخاوند احترام يې کاوه، خو لږ ساعت وروسته په دغه ميدانه کي داسي راوګرزيدی چي د خپل جرئت اوميړاني مظاهره يې وکړه، شايد مطلب به يې دا ؤ که چيري تاسي د کلي د دغه ظالمانو ځواب نلری اويايې مخه نسی نيولای بيا نو زه هم د يوه پړانګ او بدمعاش قاتل جوړيدلای سم او د هغه مخه نيولای سم ،

د کلي يوښه سپين ږيري تيموراکا هم دلته دغه ننداره وليده دناخوښۍ هيڅ اظهاريې ونکړ ، ولي چي هغه پوهيدی چي د ښکار، د کور د ساتنې او د پسو د رمي لپاره د سپي ساتل پروا نلري ، خو د هر حيوان ساتل د جنګولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب نه خوښوي ،ګوډ سپي خو د دې سیمي او کلي لپاره هر وخت د یو ظالم سره زور ازمایي کړیده او د هغه مخه یې نیولې ده، دا خو یوا ځي موږ انسانان یو چي هر چیري د ظلم یا ظالم ملګري کوو، او بیا ځانته د خیر طمعه لرو ، دا ننداره څه وخت وروسته پای ته ورسیده ، په سیمه کي لمر هر چیري خپلي زریني وړانګي راټولولي او د رخصت په حال کي ؤ، د ختیځ لخوا د تورې تیارې او د یوې بلي شپې تناوونه هر لورته په غزیدو ؤ، د کال یوه بله ورځ پای ته رسیده او شپه په راتلو وه، مرغان هم خپلو ځالو او ځایو ته د رسیدو په حال کي وو، کرار کرار د اسمان پر مخ ستورو خپل امیلونه یاکتارونه جوړول ، میاشت تازه د څوشپو وه دومره رڼایې نه کول څه وخت بعد به دې هم د لویدیځ په لور ځان پټاوه ، او نن شپه به بیا د اسمان پر مخ غټ ستوري ښه ځلیږي بس قدرت هر چاته خپله برخه ورکړیده ښه تقسیم یې کړیدی، د ځینو شیانو لپاره یې وخت او وار هم ټاکلی دی اوس د ورځي وار په تیریدو دی او د شپي وخت او وار رارسیدی، چي پر سیمه خپلي تورې کږدۍ ودروي او د مځکي پر یوه غټه برخه باندي د خدای (ج) پر مخلوق پرده واچوي او په ډیره نرمي سره یې د خوب او ارام وغیږ ته وسپاري »

یوسف خان هم ډیر کوښښ وکړی چي محبت خان پدې قانع کړي چي نن کرار خپل کور ارام وکړه، مګر محبت خان د خپلي خبري څخه نه اوړ ي او وایي چي نن شپه به لږ ناوخته زه یو نیم ګړۍ دیدن کوم، خو یوسف خان ورته وویل داسي مه کوه هسي نه چي یو خطر پیښ نسي، مګر محبت وویل زه اوس خطرنه پیژنم او نه مي خطر پخوا پیژندی، یوسف خان سر وښوراوه چي ته اوس دا لیونی یوه کوه، که څه هم دی پوهیدی چي دغه د غوټۍ د خاصي کوټې او باغچي لار څه په امن ده، ولې چي د هر چا تګ اوراتګ پر دغه لار نه وي او دا یې په یاد وو چي هغه څه کم یوه میاشت مخکي چي محبت خان د ګوډ سپي په بدرګه دغه ځای ته راغلی ؤ په کومه شپه چي ګوډ سپي د منګل ځوان سره خپل حساب خلاص کړی، او راغلا کړي غوا بیرته خپل خاوند بوتله، نو د هغه شپې را پدیخوا ځیني خلکو دا ګمان کاوه چي ګوډ سپی به دلته چوکیداري لري او زړور پردې لار نسو راتلای، اخیر ده هم د نه زړه هو ورسره وکړه چي نه پاتیږي زه به دې هم د لارې ملګری سم، د ماښام ډوډۍ وخوړل سوه د ماخستن لمونځونه هم وسول، خلک د څه ناڅه بنډار کولو وروسته خپلو ځایو ته ولاړل، په کلي او سیمه کي ښه ارامي او سکوت خور س، مګر دلته د محبت خان او یوسف پر زړه یوه نامعلومه ناکرار ي روانه ده چي ارام ته یې نه پریږدي او هلته غوټۍ هم د انتظار شیبې شمارلې دا خو ماپښین قضا لا خبره سوه چي محبت په یوه لیک کي دغسي ورته لیکلي ؤ نو څکه ساعت په ساعت د دې ناکرارې زیاتیدله نه پو هیده چي نن شپه به تقدیر د دوی په هکله څه لیکلي وي، غوټۍ د خپلي خوني هغه دروازه چي د کور و خواته ده ماخستن لا وتړل اود باغچي خواته دروازه یې خلاصه کړه، کله کله د باغچې دروازې ته هم ورسي، شی خو ښه نه معلومیږي خوداغوږ ونسي تر څو که محبت را روان وي نو د پښو سکاسه به یې واوري، خو دا انتظار او هره لمحه پر دې باندې په زحمت تیریدله.

هلته محبت د یوسف په بدرګه د پلان سره سم له کوره راووتي، چي سم د لاسه یې ګوډ سپي هم ملګري وکړه ولې چي هغه خو هم د مازدیګر سه لادلې ؤ او دکور مخ ته په میدانه کي خپل سنګر تود ساتلی ؤ اوس چي په تیاره شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي محبت او یوسف ولیدل نو دی پوه سو چي اوس لکه چي د محبت خان د کار وخت دی، او بې له دې چي څوک دې ورته وواییي ده هم خپلي دندي (کار) ته تغیر ورکړ، او د دوی دواړو د مخه یې زړه ورګامونه ایښوول او دا احساس یې نه کاوه چي څوک دې مخامخ پرده راسي ولې چي دا هر څه ده په اثبات رسولي وو.

(څلورم څپرکی: په کلی کي بیا اوربل سو)

مګر یوسف لا چاقو په جوب کي او لرګی په لاس کي درلودی، هره خوا د انساني ژوند سکوت او خاموشي وه، خو په ونو (درختو) کي ځینو ناستو مرغانو لا ځاي ځاي د ارمان ترانې ویلې او ځای ځای د یو سپي د غپا ږغ هم پورته کیدي خو ګوډ سپی د بې ځایه شور او نارو عادت نه درلودی ،د دوی سفر د څه وخت وروسته اوس انتها ته رسیږي محبت خان پر خوګامه د باغچي و دروازې ته په رسیدو ؤ او د غوټۍ د خونې لخوا یو څه نیم خامه رڼا د باغچي پر دروازه برابره د دې غمازي کوي، چي دا هم د محبت انتظار باسي اوکوم خطر نسته. یوسف یو څه شاته د دیوال تر څنګ ودریدی، هلته د باغچي دروازه خلاصه سوه داسي معلومیده لکه غوټۍ چي ورخلاصه کړي وي د ننه په باغچه کي دوی دواړو د څیراغ په نیم خامه رڼا کي سره ولیدل خولا به یې څه نه ؤ سره ویلي چي قدرت بیا د تقدیر ورقه واړول، دوی ټول حیران سو، چي اوس به څه کوو، د محبت به خوښه وه یانه خو یوسف و باغچي ته ور د ننه سو او د بیرته تګ اسرار یې کاوه محبت هم مجبوره سو او غوټۍ ته یې داسي وویل چي زه اوس ولاړم، که څه هم د غوټۍ به د ده پر تګ زړه نه کیدی خو بله لاره نه وه پاته ،

«د اور لمبي وار په وار پورته کیدې او د دود لوخړې د اور په رڼا کي معلومیدې چي هوا ته ولونه ولونه پورته کیږي شاوخوا په کلي کي د خلکو ږغ ورسره په زوره کیدی خو محبت، یوسف اودریم ملګری (ګوډ سپی)یې تر ځایه په خیر او خیرت بیرته را ورسیدل، د اور د پورته کیدو سره یو څه ټکان هم وسول خو د کلي خلک یې ډیر وارخطا کړي وو، د تیمور اکا د کور تر مخ یو څه نفر سره یو ځای سول تیمور اکا خو لا د مخه د خطر نښې لیدلي وې او دا احساس یې کاوه چي په کلي کي به یو ځل بیا د اور لمبې پورته کیږي او اوس خوېې دا دې دغه لمبې په سترګو ولیدلې، ده څو شپې وړاندې لا پخپله کوټه کي د ملاصاحب په مخ کي غلام جان ته وویل چي ستا د خبرو څخه د بدۍ بوی ولاړیږي د پردیو خلکو په خوله مه کوه بیا به دا کلی د جنګ په لمبوکی وسوځي، مګر غلام جان دا لوبه د ځان لپاره خیر ګڼل او دا یې ویل چي ما یو څه وسله او تیل برابر کړي دي تاسي به یې ووینی چي کړي خولې څنګه په سوک سمیږي، دا خبر ي نوري په جرګو نه خلاصیږي او نه دا ظالمان په خبرو پوهیږي دا یواځي او یواځي په زور پوهیږي، دا ظالمان او د بل د وینو تږي په سمه لار ته نه راځي ،«شاوخوا پنځه ویشت شپې مخکي چي غلام جان دغه خبر ي د تیمور اکا په کوټه کي وکړې ډیرو خلکو باک نه په وکړی یواځي د تیمور اکا اندیښنه وه چي علاج به یې څنګه کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل سوي اور لمبې لا ښې په غرغنډو وې تر ډېره ځایه رڼا تله او د تور دود لوخړې هوا ته پورته کیدې، ځینې ناپوه ځوانانو ته به یې خوند ور کاوه، مګر بعضې مشرانو د دې کار پایله یا نتیجه بده بلل، د تیمور اکا د کور تر مخ یو ې خواته ځوانانو په ګرز خندا کوله خوبلې خواته بیا څو د پاخه عمر کسان څه خاموشه غوندې معلومیدل او دا انتظار یې ؤ چې که تیمور اکا را ووزې او مجلس ورځخه واورې، لږ ګړۍ وروسته ده هم غاړې تازه کړی چې ورسره ځوانانو خندا بس کړه، څه ساعت خاموشې وه تیمور اکا هم په رارسیدو سره سلام وواېه د سلام ځواب یې حاضرو خلکو ورکړ، د کلي دوکاندار چې د ده د خبرو ډېر وړی یاتړی ؤ خپل پټوېی پرنسبتًا یو څه لوړ ځای ورته هوار کړی تر څو دی ورباندې کښینې، خو ده زر ده کښیناستو فکر نه کاوه، شاوخوا ولاړ خلک یې د دغه بل سوې اور او څو راوړل سوو خیراغانو په رڼاکې تر نظر ویستل ، وروسته د کلي ملا صاحب ته په غوږ کې یوڅه وویل، هغه هم ورته سر وښوراوه او ده ته یې په ځواب کې وویل حاجې صاحب واقعًا چې ته په کار پوهیږ ې او پوره د تجربیې پوهه رب تعالی درکړیده، تاچې کوم خطر محسوساوه د هغه اور لمبې دغه دې موږ په سترګو وینو، پایند اکا هم نژدې ولاړ ؤ د چا چې څوشپې مخکې منګل ځوان غوا غلاکړه او د هغه څخه د خلاصیدو وروسته پولیسو د سخوندر سره د تحقیق لپاره بوتله خو بیاوروسته تیمور اکاورته راخلاصه کړه دا انتظاریې کاوه چې تیموراکا به اوس څه مجلس وکړ ي، اخیر د ده هم د توانه ووتل او پر ږغ یې کړه تیمور لالا ته ولې څه نه وایې موږ خوټول وتاته ګورو، چې یوڅه به ووایې ستا لا دغه د خانۍ اوملکۍ په خبرو سرخلاصیږې، تیمور اکا د لاس لکړه دوه وار د مځکې سره ووهل او خپلې خبرې داسې شروع کړې، زه خوهم د خپله کوره را ووتم لکه تاسې چې د خپلوکورو څخه راغلې یاست، بیا نو زه خو نه خان یم نه ملک یم هسې چې تاسې د دغه ځینو مشرانو څخه نا امیده سواست په ما پورې مو لاسونه ټینګ کړې دې، ستاسې چې ګټه وې هلته مو په خوله کوی او که چیرې مو یو څه ښکاره تاوان ؤ بیا نو زه مشر نه یم، ولاړو خلکو او پایند اکا دا خبره محسوسه کړه چې ریښتیاهم، دی هلته زموږ په کار وې کله چې زموږ وزه ورکه وې او کار مو په بند وې.

تیمور اکا وویل: دا مجلس څو شپې مخکې هم ما درته وکړی خو چامې خبره پر غوږنه ونیول، یوه ویل زمایې په څه او دا بل ویل د ده یې په څه، اوس هم هغه خبره ده چې زمایې په څه دا اور به څو شپې بعد د کلي په هغه بل سر کې وی بیا به دکلي په منځ کې بلیږې او موږ به وایو چې زمایې په څه، نور دغسې مجلسونه نه زه کوم او نه مې په وسه پوره دي.

ولاړ خلکو ټولو یو بل ته سره وکتل، چې دا خو حقیقت وایې موږ همدغسې یو، تیمور اکا د یوڅه نورو خبرو په پای کې وویل: زه بې ځایه ډېرې لنډې او اوږدې خبرې نه درته کوم د کلي د ملا صاحب دې اجازه وی ،وایم ډېر به نه سره خطاباسو، د دې اور اصلي سر یا پیلته زموږ درا خرمه همسایه د پتاؤ د کلي د ملک خشنګ په لاس کې ده او بل علت یې دغه د ملک زقوم پردې میلمانه دي چې دی یې ساتې، که مو په اتفاق د دغه دوو خبرو علاج وکړی نو په امن به سو، کنه بیا نو د نورو نا ولده (نابلده) پیښنو انتظار وکړی اوزموږ ځواب به داوي چې یو وایې زمایې په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل به وايي زما يې په څه، نتيجه به يې دا وي چي دغه د ملک زقوم پردي ميلمانه به په کورو رانټوزي او مونږ به يې څواب نلرو ا و په دغه اور کي به يو په بل پسي سوځو ، د تيمور اکا دې خبرو ته ځيني خلک حيران سول چي دا دی څه وايي، اور زمونږ په کلي کي بل دی او دی وايي د پيلتي سر د پتاو د کلي د ملک خشنګ په لاس کي دی، دا بيخي ناولده (نابلده) خبري نه دي ؟

ځينو ځوانانو بيا يو بل ته کرار سره وويل د حاجي صاحب هم لکه چي دماغ کار نکوي ناحقه پر راګرزيدلي يو ، د کلي دوکاندار تاج ګل لالا تر هر چا ډير و دغو خبرو ته حيران ؤ ، د غواخاوند پايند اکا هم ډير وارخطا ؤ ، نوري ځيني ورکي سوي بې اختياره يې داسي وويل: تيمور لالا ته وا هغه زما غوا خو به بيا حکومت نه راځيني بيايي ؟

(مشران خلک و خپل همزولي ته د کاکا پر ځای د(لالا) توری کاروي)

د پاينده اکا پر دې ساده خبره چاوچاومسل (نرمه خندا)

تيمور اکا لا و دې خبرې ته ځواب نه ؤ ورکړی چي تاج ګل لالا هم خپله خبر را درسته کړه: تيمور اکا زماهم يوه خبره پر زړه راغله څوشپې د مخه زما پلار يو څه سپيلني راوړي ؤ يو څه مي پر کليوالو خرڅ کړه يو څه لاسته ته وا چي دغه مو ورته دودولای، ته وا دغه غله به نه وای ورسره ورک سوي، دوی وايي د سپيلنيو دودول پيرانان لا ورکوي غله به تردوی هم نه يې زورور ياسپين سترګي زه وايم دوی به هم ورسره ورک سي، د تاج ګل لالا پر دې ساده خبرو په ولاړو خلکو کي داسي خندا ګډه سوه چي چا د ډيري خندا څخه پر تشو(اړخو) لاسونه نيولي وو چا پټوان خولې ته نيولي وو د هر چا څخه هغه تير مجلس داسي هير کړ لکه چي هيڅ پيښه چي نه يې سوي ، تيمور اکا هم يو څه پر وخندل.

«تاج ګل لالا نه يوازي چي ساده سړی ؤ بلکه ښه خوی يې لا دا هم ؤ چي چابه هر څه پر وخندل بد يې نه په وړل، يعني خوايې نه بدول»

تيمور اکا په هنر ځواب ورکړ: هو تاښه خبره وکړه خو اوس خبره تر سپيلنيو تيره ده، او پايندا کا ته به دا ووايم چي نه نوره ستا غوا حکومت نه بيايي د هغي څخه يې تحقيق پوره کړی ؤ نور تحقيق نه ځيني کوي، دا له دغه دعوي (کېسه) څخه په عزت خلاصه (بري) سوه.

پايند اکا کور ودانی ورته ووايه خبره يې نوره داسي اوږده کړه تيمور لالا ښه سو چي خبر دې کړم زما بيخي فکر کي بند ؤ هغه بله ورځ لا دا غريبه څه بد بويه وه، وايم د بيرې مي غوايي ته نه وروستل ماويل داسي نه چي د حکومت خلک را خبر سي او تاوان را ورسوي، د دې خبري سره يوار بيا خلکو وخندل، تيمو را کا بيا هم د نرمي خندا سره ورته وويل دغه دي اوس خو مي خبر کړي، او د مسخري په ډول يې ورته وويل چي بيانو يو چای بر شيدي هير ې نکړې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایند اکا ورته وویل: لالا وایم پنځه چای بره شیدي دي ستابلا واخلي تا خو زه ډیر کټلی یم، زه خو پر دې بیریدم چي هم دي غواپه دعوه ولاړه، او که صبا دغه د حکومت خلک راغلل چي موږ یې خوشایه (ګوبر) هم غواړو بیا به مي څه کول، هغه ته خو د دوی هیڅ پام نسو کني زما خو د وسه نه ورسره کیدل، نو ولې به تا په شیدو نه نازوم، وایم یوه ګونۍ خوشایه (ګوبر) به یې لا هم در واستوم، تیمو راکا میده میده وربادې خندل اخیر یې ورته وویل: پایند لالا هسي مې مسخري درسره کولي هیڅ شی یې نه غواړم شکر دی زموږ غوا هم ښې شیدي کوي.

د مجلس پر دې اخیري خبرو د خلکو څه فکر بدل سو، په اخیر کې د تیمو راکا زوی (مراد) وپلار ته داسي وکتل لکه چي د یوې خبري اجازه ځیني غواړي د ه هم اشاره ورته وکړه چي سمه ده، مراد وویل: ښه دي ډیر کلیوال سره یوځای یو که څوک نه یې خبر هغه دې اوس خبر سي چي صبا ماښام ته انور خان اکا د ټول کلي د ډوډۍ ست کړیدی، چي څوک بیا پاته نسي، خویوه کلیوال دا هم څه په ټینګه وویل چي پایند اکا اوتاج ګل لالا خوبه بیخي نه پاتیږي، په اخیر کي تیمور اکا وویل ملاصاحب دې بخښنه کوي چي مجلس خو یوا ځې موږ وکړ ی ده هیڅ نه کي وویل، ملا صاحب په عالمانه انداز وویل: نه نه تیمور اکا ما پر مجلس ډیر خوند واخیست داسي څه نه ؤ پاته چي زه څه پر ووایم، زه به اوس یوه د خیر دعا وکړم او مجلس به په دعا سره ختم سي دا یې ما برخه کي اخیستي.

ملا صاحب خپله دعا داسي پیل کړه د حمد او صلوة (ثنا او درود) وروسته خدایه پاکه ته د موږ څخه راضي سې ته مهربانه یې موږ وبخښې ته د موږ سره ټول انسانان او پیریانان جنت والا او هدایت والا جوړکړې، په ټوله دنیا کي د هدایت او امن هواګاني وچلوې، څوک چي زموږ دښمنان دي او موږ ته بد نیت لري ته هدایت ورته وکړي که به یې هدایت په نصیب کي نه یې ته د نس خوږ ور واچوي چي موږ یې د خوا او خاطره ووزو د دوی د ملګروسره... امین ثم امین، د دعاوروسته هرچا د خپل کور خوا ونیول او مجلس پای ته ورسیدی، هلته د بل سوي اور لمبې اوس څه کمزوري معلومیدې، د ور خرمه کورو څه کلیوال او د زقوم خان دوو، درو بزګرو یې اول د وژلو کوښښ وکړ ی خو هغه اور د دوی تر وس وتلی ؤ، د زقوم خان وسله وال میلمانه هم پدا شپو کي څه سره ورک وو، څوکسه خو یې پدې ځیني وتښتیدل چي دوی د لنډک سره لار و انورخان ته نیولي وه، مګر هغه دوی چرس ډیر څکولي ؤ د انور خان پر ځای یې د لنډک پلار یعني د زقوم خان ورور او د هغه خوریې چي په میلمستیا راغلی ؤ ووژل، نو دوی بیریدل چي داسي نه چي یا مو حکومت بوز ي او یا لنډک ځوان یوه حمله را باندې وکړي نو ځکه یې دا مېنه پریښوول.

یو څه نفر یې نور ووژل سول، جانک مسکین، ژړ غابنی او پتو ،خو هغه درا غلا کړ ي سړي پر سر مړه سول منګل ځوان د پایند اکا دغوا د غلا کیدو په شپه ګوډ سپي په سزا ورساوه، او هغه دوه نور انډیوالان د ډب کلي د صاحب زاده صاحب زوی رنګین او د غوا د خاوند پایند اکا وراره منو جان چي تازه په چرسو اخته سوی ؤ او په دغه شپه د غلو رابر (لاربنوونکی) ؤ بیا حکومتي خلکو د غوا سره بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدا نژدې شپو کې د زقوم خان د نفرو هیڅ کار نه سمیدی هرې غلا ته چې به تللي ؤ مرګ ژوبله به د دوی په برخه وه ګوره چې پخپل منځ کې یې نیت سره بد ؤ او که د چا ازار وهلي وو کښتې یې پر مخ سمه نه تلل پاته نور کسان یې یوځه لیرې په غلا پسې تلل ولې چې دلته نژدې هسې هم بد نامه سوي وو نو ځکه د زقوم پر کوټه دومره کسان نه وو چې دا اور یې ژر وژلی وای، په لومړي سر کې هغه ورځ‌مه کلیوال هم نه ورتلل ویل داسې نه چې یا اور پر موږ تاوان سي یا دغه کسان چې ټکان یې وکړل یا یې دغه ځای ته اور واچوی موږ وولي، ولې چې د زقوم خان بد نیتي خو بیخي ډیر دي چې موږ د زقوم په نفرو خطا نکړي، وروسته چې د اور لمبې پورته سوې او شاوخوا یې رڼا وکړه دا معلومه سوه چې هغه کسان اوس تللي دي نو ځیني نژدې کلیوال را ورسیدل، دوی هم هسې د زقوم د بیرې ورته راغلل چې داسې نه صبا په دوی پوري لاس و نیسي چې دا اور تاسې ولګاوه کنه نو ولې مو نه مړ کاوه ، د دغه بیرې دغه څو کسان ورته راغلل کنه نو دوی خو ښه نیت نه ورته در لودی، ولې چې زقوم داسې کار نه ؤ کړی چې چا دې په ښه نامه یاد کړی وای، ډیرو خلکو به د ده د بیرې مخامخ ښه تعظیم ورته کاوه خو تر شا (پسې شا) به یې بد ور پسې ویل، څه یې کړي وای نور څه یې په وسه نه کیدل، مګر د ملک شاجهان اکا چې اوس مریض دی او تیمور اکا بیا هر وخت دعا ګویه ډیر وو.شپه تیره سوه سهار ترلمانځه وروست ،

د کلي امام خورا زورور او د اخلاصه ډک نصیحت وکړه د تاج ګل لالا او پایند اکا په خیر د سپین زړو(سپین زړګیو) خلکو خو بیخي اوښکي نه دریدلي پر پایند اکا به یې داسې اثر وکړی چې په ژړا کې به یې سګلي (سلګۍ) ورسره شروع سوې، ځکه چې ملا صاحب ډیر عالم او پرهیزګاره د طمعي خلاص سړی ؤ داسې نه ؤ چې کلیوال به بغل ګراوه ده چې ویل یو څه راکوي د چرسو یا تریاکو کښت او کرونده خویې بیخي نه خوښول ده به ویل زموږ په مذهب کې هر ضررمن او نشه ورکوونکی شی او د هغه استعمال (کارول) منع دي، داسې نه ؤ چې ټول عمر به یې یوا ځې د زکوة او خیرات خبرې کولې، چې خلکودې دا ګمان کړی وای چې بیا لکه چې مفلېسه (بي خرچې) سویدی، او نه یې یوا ځې د زکوة او خیرات خبرې زده وي بلکه د ټولني پر هر اړخ با علمه او با عمله انسان ؤ، نو ځکه یې خبرې پر خلکو ښې لګیدې، د نن په خپل نصیحت کې یې پر اخلاص اتفاق او ښو اخلاقو ډیر تاکید وکړی، ده اشارتًا دا وویل چې زقوم خان باید لارې ته راسي او دغه پردې میلمانه ډیر ژر رخصت کړي او په ډیره کنائي سره یې دا خبره هم وکړه چې باید د پتاو د کلي ملک خشنګ زموږ په کلي کې لاس ونه وهي، او نور دې زموږ په اړه ناولي خوبونه ونهویني، که زموږ خلکو اتفاق وکړی بیا به دی هم په پرون پسې ارمان کوي !

او په پای کې هغه خلک هم وغندل څوک چې بل خطا ایستلي وي پردو ته وفاداره وي او د بل په اشارو په خپل کلي کې بې ځایه اورونه بلوي (اشاره د برایي شپې اور لګیدو ته وه)

دا هم وویل چې باید اول دیو ظالم سره خبري وسي، که یې نه ومنل بیا دې یو بندوبست ورته وسي داسې نه چې اول یې کور ته اور واچول سي، د دعا څخه وروسته کرار کرار، خلک د مسجد څخه را ووتل، چا وچا به د ملا صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو تعریف کاوه چي څنګه ښي خبري یې وکړې، خو د ځینو ځوانانو دا تلوسه وه چي ژر د برایې ماښام د پیښې ځای ته ځان ورسوي چي دا څه پیښه وه یا د تاج ګل لالا پر دوکان په یوڅه ځان خبر کړي، پدغه حال کي یو څو غټ هلکوان داسي پدېخوا را روان وو لکه دوی چي حال راوړی وي یوسف خان او نعمت هم پکښې وو د دوی په رارسیدو سره نژدې خلک پر راټول سوه تر څو یو څه ځیني واوري، ولاړو خلکو بیلې بیلې پوښتني ځیني شروع کړې، خو شاګل اکا منت پر وکړی ویل ټول مه رغیږی یو ورته ګاییږی، تر دا وروسته یو څه خاموشي سوه، یوسف وویل: هو مور یو څه وختي ورغلو ځای ځای لا دودان پورته کیدل، دلته بنګوا اکا هغه د زقوم خان بزګر هم ولاړ ؤ دوی لکه چي شپه تر ناوخته پوري پر وهلي وه بیا نو سره تللي وو یوائي بنګو اکا د څوهلکانو سره مور دلته ولیدی، د زقوم خان اکا ژرنده، هغه یوه کوټه، وچ اولانده بوټي داسي لولپه سوي وو وایم دا یې لاڅه کوي، پدغه حال کي یوسف څه ژړغونی غوندي سو، ځیني خلک وپوهیدل چي اوس لا یوه غمجنه پیښه بله هم سته، د یوسف خان د زړه له درده یو څه سترګي په اوښکو لندي غوندې سوې، دغه ګړی پر ولاړو خلکو څه اوږد سو، خو یوسف خان خبري ته ځان جوړ کړی ؤ، وایم پر هغه پسو مي زړه ډیر درد وکړی چي دلته په اور کي سوځل سوي وو، وایم څنګه زحمتونه به وربانديټیر سوي وي چي پر دوی باندي کیږ اور اخیستی ؤ او په ژوند سوځل کیده.

د دې خبري په اوریدو سره ولاړو کسانو ډیر تشویش وکړی، شاګل اکا لا دا هم وویل: هغه د ملا صاحب خبره ده چي هسي د چا کور یا بل ځای ته اور اچول ندي پکار هسي نه چي د هغه دکور ماشومان یا حیوانان ورکي ونه سوځل سي، یوسف وویل: هو کاکا ستا خبره رېښتیا ده بنګو اکا وویل هسي مور د ټکانو په رغ راویښ سو، وایم که لږ ساعت لانور تېر سوی وای بیا به یې نو د عیاله سره پدغه اور کي کباب کړی وای، هغه مشر زوی می هم پر کور نه ؤ ژرنده خو د هغه پر غاړه ده زه دورځي د مځکي د کاره ستړی راغلی وم هسي د خدای (ج) فضل ؤ چي د ټکانو په رغ راویښ سوم ما چي د کور ښځي او

(پنځم څپرکی:تاج ګل لالا څه شی نیولیدي)

کوچنیان د شا تر دیواله اړول، اور بیا په غرغنډو ؤ، د پسو بغاري مې په خپلو غوږو اوریدې چي د اور په لمبو کي سوځل کیده، خو خبره مي تر وس تیره وه، یو دووه پسونه چي بل ځای ترلي وو پداسي حال کي مي له موږي څخه راخلاص کړه چي پر نیمی وړیو یې اور بل وو، یوسف خان به لانور څه ویل چي شاګل اکا یې داسي خبره پریکړه، دغه بوټي اولرګي هم د انور خان د باغ وو چي یوار یې باغ ور وچ کړی وروسته زقوم خان د ملکیت دعوه په وکړه چي ناحقه شاهدان یې جاندو،او تورک وو، وایم دظلم پای خراب وي دغه دي چي کوم غازي پر پیښ سو چي هغه د بل د ونو(درختو) په بوټو کي ژرنده او غنم وروسول هسي مي پر هغه حیواناتو زړه وسوځیدی کني د ی د دې وړ دی چي خدای پاک پر ده اور بل کړي وای ښه سو، دا زما هیریږي چي ده ظالم د پردي باغ شني ونې وچي کړي بیایې دلته پرله کوره(کوټه) کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه جاندو او تورک مي زړه درد کاوه چي ناحقه شاهيدي به يې د ده پر ځای ادا کول، دوی ته يې هم هيڅ ورنکړه د دغه لرګيو کول (وعده) يې ورسره کړي وه هغه هم هغه دي په اور وسوځيدل، وايم خدای پاک دې مو د بل د حقه اوازاره وساتي دغه يې پای دی، د شاګل اکا دغه نصيحت اموزه خبري پای ته ورسيدي چي تاج ګل لالا د دوکان څخه موږک دان (تلکه) راويستی چي يو موږک په ځړيدی يو کليوال مسخراچي ور باندې را ږغ کړه : تاج ګل لالا تا هم لکه چي يو ظالم نيولی دی که څه ؟تاج ګل لالا خبره ور غبرګه کړه نه پوهيږم وروره چي غل دی که ظالم خو زما د پليو اوګوړې بيخ يې را ويستی وايم دغه بلاوي په روږدې سوي دي اخير به مي د سرمايې څخه خلاص کړي،

سمندراکا داسي د مسخري پرډول ورته ووېل : ولي هغه سپيلنی نه ورته دودوې، تاخوبرايي ويل چي باره دې کليوال سپيلنی دودوي ګوندي دا غله ورسره ورک سي ته ولي و موږکانو ته سپيلنی نه دودوې چي دوی ورسره ورک سي ؟

د دې خبري سره ټولو کليوالو ډير کلک او په خوندو خندل، لږ وروسته تاج ګل لالا ووېل : سمندر لالا تا ښه خبره وکړه وايم زه هم هر ماښام دغه ښادمن ورته دودوم، وايم کله يې سهار هم ورته دودکړم مګر دوی زوی مړي هيڅ فرق نه ورسره کوي سهار چي دوکان خلاص کړم هغه دوی وي هغه معامله !

بس ګونې او پارسلان يې غاري غاري کړي وي زما په خيال دغه زموږ د زماني موږکان لاسپين سترګي سول، دغه يو موږک دان لا کله کله يو دانه مانه ځيني ونيسي خو ډير نسي نيولا ، د تاج ګل لالا پر ساده خبرو يوار بيا کليوال په خنداسوه ، سمندر اکا يوار بيا خبره ورغبرګه کړه تاج ګل لالا سپيلنی به دې کمزوری وي چي دوی نسي ورکولای ؟

تاج ګل لالا لږساه ونيول وروسته يې ووېل:

څه ووايم چي سپيلنی به کمزوری وي او که دوی بلا وهلي بې شرمه دي چي نه ورکيږي، ته ودريږه چي بازار ته د سودا لپاره ولاړ سم هلته به د دې خبري پوښتنه وکړم هلته تجربه ناک خلک سته، يو چا راته ووېل هلته په بازار کي ډاکتران هم راوتلي دي وايي و خلکو ته د موږکانو ګولۍ ورکوي، سمندر اکا بياخبره ځيني ونيول، ښه تاج ګل لالا داګولۍ نو دا انسانان يا دا خلک خوري که يې په موږکانو خوري، که يې موږکانو ته ورکوي نو موږکان خو هغه دي په غاروکي پټ دي، تاج ګل دې خبري نورهم حيران کړی او په ځواب کي ووېل:

ياره سمندر لالا ته خو هم لکه د خبرو پر غار چي ناست يې و هر شي ته دې پام وي، رېښتياهم دا خبره ماته سر چپه ښکاري چي دا ګولۍ دي که دوا چي دا نو دوی بيا و چاته ورکوي، شايد دا خبري بې ځايه وي وايم موږکان وګوره او ډاکتران بيا نو موږکان ته څنګه نيسي چي دا ګولۍ او شربت ورکړي دا هسي هوايي خبر ي را معلومي سوې زه لکه چي يو چا خطا ايستلی وم، ما خوتاسي ته دا خبره وکړه خو تاسي يې بل ځای مه کوي بيا به خلک وايي چي تاج

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل لالا هم خورا زورور درواغ وايي، وايم یوه خبره به لا درته وکړم بیانو زه لاس پریولم دلته د یو شي نوم مي اوریدلي ؤ خونه په پوهیدم چي دا به د څه کار لپاره وي مګر ورته حیران ډیر وم دوی ویل دا په بازار کي راوتلي دي بس سوداميٰ ډیره ورکي بنده وه چي دا به څه شی وي، هغه نوم مي اوس هم سم ندی زده، بیا یې یوسف ته وویل، هلکه هغه څه شی نومیده چي ما یې پوښتنه در څخه وکړه ؟

یوسف وویل: انټرنیټ، تاج ګل وویل هم دغه ، دغه انټریټ دی که څه بلا زمایي اوس هم نوم ښه نه زده کیږي

,, تاوا وریدل ،، ماګمان کاوه چي دا به د خوراک شی وي یا به کتغ پر پخیږي، خو یوسف راته وویل: په کاکا دا نه د خوراک شی دي نه کتغ پر پخیږي !

پدي کي خلک شیان وینې خبري کي کیږي داسي نوري بلاوي پکښي دي، وایم سمندر لال ته باور وکړه که به مي تر اوسه یازړه ته لویږي یا به په پوهیږم.

حاضر خلک هغه د چا خبره د تاج ګل لالا پر ساده خبرو نژدې د خندا مړه وو.

په اخر کي سمندر ښه په هنر ورته وویل: ښه دي تاج ګل لالا یو څه مجلس دې راته وکړی زموږ دې ښه ساعت راتیر کړی ته لاس پریوله هغه دوه دري هلکوان به سودا غواړي، خدای (ج) دي خوشحاله کړه هسي انور خان اکا ډوډی کړیده دغه د موړکانو او غلو نکل به هلته ماښام بیا تازه کړو، اوس حاضر دمه د خدای په امان، د چا چي خندانه دریدل هغویو څه نور هم وخندل، لمر د غره سه را پورته سوی ؤ هر څوک خپلو کورو ته ولاړل.

محبت خان چي برابي ماښام د اور د بلیدو پر وخت د غوټۍ د باغچي څخه ډک زړه را ګرځیدلی ؤ تر ډیره د دغه نیمګړي دیدن په باره کي فکرونه ووهل، خو تر لاس وتلي ډېره وه هیڅ په لاس نه ورتله، یوار به یې په فکر کي دا ور وګرزیدل چي کاش دغه د اور واقعه نه وای پیښه سوي، یو څه ساعت خو به مو سره لیدلي وای یو څه مجلس به موسره کړی وای، یو څو د ناز ګیلي به مو هم سره کړي وای، خو وروسته به یې بیرته خپل ځان ملامت کړی، ښه ته نو کله په ګیلو پوهیدي خو هسي په مازې خبره په ورځو ورځو ځیني خوابدی کېدې، نن به بیا په مازې خبره ورسره خوابدی سوی وای، خو تر دغه به دې لا طبیعت خراب وای، څه بس په دغه کي به مي خیر ؤ.

تر ناوخته یې دغه چورتونه وهل چي اخیر خوب د دغي غمجني دنیا څخه سترګي ورپټي کړي، یوسف خان نن دلته ورسره پاته سو ځای یې د ده تر څنګ هوار ؤ د هغه هم ډیره سوداکي بنده وه چي داسي نه د شپي بیا ولاړ نسي، خو چي کله بیده سو ، بیا نو هغه هم ارام ته زړه ښه کړی، محبت خان اوس ډیر ښه خوب ویني یو ډیر ښه ځای وي د نژدې غره لمن او شاوخوا غونډۍ په شنو وښو پوښلي وي رنګا رنګ ګلان یې ډیر ښه ایسیږي دلته یو ښه باغ هم وي محبت خان د دې باغ په دروازه کي ولاړ وي او د غوټۍ انتظار کوي، په باغ کي د روانو اوبو او الوتونکو مرغانو اوازونه که څه هم ډیر زړه وړونکي وو خو دده به ډیر فکر نه ورکي بندیدی، ده د خپل کار انتظار کاوه خولږ ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غوټۍ هم د یوې خوا رابنکاره سوه په لیدو یې ډیر خوشحاله سو خو دی د شرمه کښېنته وګوري، او د باغ د ولې پر غاړه کښېنې، داسې معلومېدی لکه د یوه نظر کتو سره چې یې خپل د مخامخ کتو ټول توان له لاسه ورکړی وي د هغې د غټو سترګو کج باڼو ګانو ګلابي مخ او ښې څوانۍ او لیونۍ مینې سره یې دا ګړی لکه چې د سترګو جنګ نسو کولای او پدې جګړه کې ځان ورته تسلیم ښکاره سو، دا هم راغله او د ولې په دا بله غاړه ورته مخامخ کښېناسته، دی په اوبو کې د غوټۍ څیري یاعکس ته ګوري او دا مخامخ ده ته ګوري، دې ځان د مخامخ کتلو د جګړې یا مقابلې بریالۍ یافاتحه اوملاله بلله، نو ځکه ځان ورته غښتلی معلومېده.

محبت خان لا دغه خوب ویني چې دی د یوه ښایسته باغ د ویالې پر یوه غاړه او غوټۍ یې پر دا بله غاړه ناسته ده، یو څه ساعت لا غوټۍ دغه مخامخ ننداره وکړه، مګر ده لا هغسې کښېنته کتل، اخیر د دې له توانه ووتل، او د ویالې اوبه یې وربانديې وپاشلې خوکله چې دې د دوهم ځل پاشلو کوښښ وکړه محبت خان یې لاس تکیه کړ او د مخامخ کتو توان یې به ځان کې پیدا سو، یو څه ساعت یې څه مجلس او د ناز ګیلې سره وکړې اخیر د باغه راووتل د یو ې غنډۍ وسرته وختل هره خوا ښه شنه، اوپه وښو پوښلې وه، ښه نظاره وه، یو څه وخت لا نور تیر سو که ګوري چې پدې خوب کې هغه د ده سپینې کوترې او ګوډسپی هم راسې دوی یې په لیدو ډیر خوشحاله سې، یو ږغ بل هم پیدا سې محبت خان د ځایه ولاړ سې ښه ډیر خلک ووینې چې د دوی پر خوا را روان وې دی یې په لیدو ډیر حیران سې نه پوهیږي چې دا خلک د کومې خوا را پیدا سول او ولې پدې خوا داسې چټک را روان دي، غوټۍ هم دغه ننداره ورسره وینې خلک د دوی پر خوا وارپه وار نژدې کیدل خو محبت او غوټۍ یې په مطلب نه پوهیږي پر یو څه فاصله ودریدل، د خبرو اجازه یې وغوښته محبت خان د خبرو اجازه ورکړه د خلکو څخه یوه نفر په ډیر ادب او احترام خبرې شروع کړې د څو خبرو په اخیر کې یې ورته وویل: ته زموږ مشر او پاچا یې او دغه درسره بې بې زموږ شهزادګۍ ده « د راغلو خلکو وینا ته محبت خان او غوټۍ ډیر حیران ولاړ سې اخیره دا خلکو ته وواییې زه مو پیژنم نه او تاسې وایاست ته مو پاچا یې زه نه پوهیږم چې زه څنګه ستاسې پاچا یم هغو ورته وویل: کله چې زموږ د وطن پاچا مړ سې نو موږ دریمه ورځ دې غنډۍ ته راسو چې هر څوک دلته ناست وي بس هغه زموږ پاچا سې او موږ یې د ځانه سره بوزو، اوس هم نن دریمه ده چې زموږ مشر« پاچا» مړ دی نو نن راغلي یو چې ته

راسره ولاړ سې او زموږ پاچا سې دا خبرې چې محبت خان واوریدې لا ډیر حیران سو پدا خوب کې دا فکر کاوه چې شاید دا به ته خوب وینې، اخیر ده ورته وویل چې زه پاچاهې نسم کولای زه په لږ خبره خفه کیږم او په لږه خبره خوشحالیږم تاسې ولاړ سې داسې څوک پیدا کړی چې د ده په پاچهۍ کې د ورځې پنځوس پنځوس کسان وژل کیږي او د ده ګرسره هیڅ فکر نه په خراپیږي بلکې د خلکو وژل به د ځان ګټه بولي او د خپلې پاچاهۍ بقا به یې بولي، زه د پاچهۍ نه یم، مګر راغلو

(شپږم څپرکی:محبت څنګه پاچاسې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دا اسرار کاوه چي نه ته زموږ پاچا یې ځان به نه را ښخه خلاصوي، او د خبرو ښخه یې داسي معلومیده چي که په رضا نه راسره ځي په زوره دې بیایو ، ګوډ سپی هم د محبت تر ښنګ داسي دوګامه ولاړ ؤ صرف یې قوماندي ته انتظار کاوه.

«اخیر دی خبره ورسره ومني او ورسره روان سي هلته په رسید یو محل د ده د کور لپاره ټاکلی وي غوټی هلته ولاړه سي او تر ښنګ یې بل محل وي چي پاچا پکي کښیني، اوس هلته ډېر خلک راټول سوي وي څو نفره د محبت خان پر سر د پاچاهی خول (یوه خاصه خولی) ور په سر کړي او ټول حاضرین مبارکي ورته ووایي، یو څه عسکر یې سلامي وکړي، محبت خان نه پوهیږي چي دا خوب دی که حقیقت خو دی دا خوبويني، اوس یو نفر چي دوی یې بیانګر(ویاند) بولي و پاچا محترم ته د ده کابینه یا وزیران ور معریفي کوي دا نو یوه داسي ښونفریزه ډله علیده ناسته ده جګي خولی یې پر سر دي ملاوې ټینګي تړلي دي ته چي وا اشر ته ځي، محبت خان ته هم دا هر څه عجبه ښکاري، د وزارتو لپاره هم دوی خپله خلک ټاکلي دي، بیانګر اوس یو نفر راولاړوي او د پاچا ښخه یې د وزارت لپاره تا ئید غواړي، یو نفر یې د راولاړولو سره داسي معریفي کړی:

دا سړی په هیڅ نه پوهیږي او نه یې پخوا کومه سرمایه درلوده خو اوس خورا معتبر شخصیت دی، دی به وي د پلو اوسړکانو د خرابولو وزیر،

پاچا صاحب وویل: دا ښنګه وزیر دی چي یوار په هیڅ نه پوهیږي او بیا د پلو او سړکانو د نړیدو یا خراپیدو کار په لاس ورکوی دا عجبه نده ؟

زموږ په وطن کي خو د بیا روغوني یا د تعمیراتو وزارت ؤ چي دغه لارې او سړکونه به یې جوړول، دا تاسي بیا ښنګه نوم پر ایښی دی ؟

بیانګر وویل: پاچا صاحب محترم موږ بیخي برابر او سم نوم پر ایښی دی ستاسي نوم نه دی برابر که ته فکر وکړي چي ستاسي د تعمیراتو یا بیا روغوني د وزیر په دور کي به چیري جوړ سړک وي، بلکې نه به وي، نو دغه د لارو د خرابولو د وزیر نوم ډېر ور ته په زړه پورې اوبرابر نوم نه دی؟ محبت خان ((یعني د خوب پاچا)) هم د قناعت لپاره سر وښوراوه او دا وزیر یې د خپل وزارت لپار ومانه، بیانګر صاحب بیا بل نفر را ولاړ کړی او داسي معریفي کړی: دا تاج ګل لالا نو میږي پخوا یې د کلي دوکانداري کړیده ګوره، پلي، ګلتان، وچه ډوډی دا هر څه ده رانیولي او خرڅ کړي دي نو د کار زیاته تجربیه لري دغه جناب (تاج ګل لالا) موږ د تجارت لپاره غوره کړی دی، باچا صاحب ښه په غور ورته وکتل چي دا خو هغه زموږ دکلي دوکاندار دی او دلته د تجارت وزیر جوړیږي دې سرچپه کیسي ته ډېر حیران تللی دی د لږ خاموشي وروسته یې تاج ګل لالا ته وویل دغه د تجارت وزارت دې خوښ دی که نه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج ګل لالا وویل: پاچا صاحب که ستا امر چلیږي نو زه خو په کلي کي لا په خرڅولو او رانیولو سترړی وم ګرده ورځ به دکلي کوچنیان راباندې را ټول وو او بیوه به مې نه دوې کیدی، اوس که ستا خوښه وي د خزانې وزارت په لاس راکړه چي یو څه په لاس راسي پاچا هم د ناستو خلکو په خوښه دی د خزانې وزیر کړی ویل ښه دې پرده خوارکي هم ډیرې غریبي تیرې سوي دي ګوندي ناره یې خدای (ج) واوري او یو څه په لاس ورسي یو بل وزیر یې څه دا رنګه ورته معریفي کړی:دغه نفر چي پلار یې پخوا د پسو په ګنج کي بزازي (یعني دپسو د رانیولو او خرڅولو کار کاوه) کول او اوس د ځمکو او جایدادو خاوندان دي، او پخپله جناب« معریفي سوی وزیر» د قانون زده کړه کړیده او بیداره انسان دی، دغه جناب د سرکاري ځمکو د غصب (قبضه)کولو د وزارت امیدوار بلل سوی دی، محبت خان (په خوب کي پاچا)پوښتنه وکړه دا بیا څنګه وزیر او وزارت دي چي سرکاري ځمکي به غصب (قبضه) کوي بیانګر صاحب (ویاند /ترجمان د شاهي محل) وویل: هو دغه جناب خو د قانون زده کړه ددې لپاره کړیده چي دی وکولای سي په ډیره اساني سره سرکاري جایدادونه پر خپل نامه راواړوي ځکه چي ده ته د قانون لارې معلومي دي، چاته چي قانون نه یې معلوم هغه خو دغه کار نسي کولای هغه به د تل لپاره د سړک پر غاړه پیاز اوپتاتې خرڅوي !

پاچا صاحب ته خبره معقوله ښکاره سوه نور یې څه ونه ویل او دا ښاغلی وزیر یې ومانه (تائیدګړي) ، بل نفر د پاچا مخ ته راولاړ کړل سو او داسي وروپیژندل سو: داکس بیا یو کلیوال څوک دی خورا ښه تجربه لري ډیر وخت د حکومت سره په رابطه کي ؤ، خورا ښه خدمتونه یې دوخت د حکومت لپاره کړیدي ده ته اوس د حالاتو د خرابولو وزارت ورسپارل کیږي ولې چي دی د دې کار ښه تجربه لري، پاچا (محبت خان) وار په وار و دې خپله پاچاهۍ او دغه وزیرانو او وزارتو ته حیرانیږي نه پوهیږي چي دا اوس دی خوبویني اوکه دا خلک لیونیان سویدي.

هغه د شاهي محل بیانګر (ترجمان) د پاچا په حیرانتیا پوه سو نو یې د دې وزارت ګټې یافایدې ورته بیان کړې، هو جناب والا د دې وزارت ګټې پدې کي دي چي کله کله په لوی لاس (قصدا)د ملک یوه برخه کي حالات خراب کړل سي، نو د هغه علاقې خلک بیا د حکومت څخه د ډیرو شیانو مطالبې نسي کولای، صرف دا غواړي چي ورځ یا شپه یې په خیر تیره سي، او یواځې د ملک و سردارانو ته اساني او اسانتیاوې ورپاته وي او دوی ورکي د مزو او خوند ژوند وکړي، او بس ، نو دغه ښاغلی د دغه وزارت لپاره ښه موزون (برابر) شخصیت دی ځکه چي دی پدې رشته (مسلک) کي اوږده تجربه لري او دجناب وزیر صاحب بیا پدغه وزارت کي دا ګټه ده چي کله یې په یوه علاقه کي حالات خراب کړه مثلا د ده د روزل سوو خلکو په ذریعه بازارونه و سوځل سي یا یې ګنا خلک ووژل سي، نو بیا دی سیمې ته د خواخوږي او همدردي لپاره ورسي او د هغه خلکو سره د مرستې یا کومکو اعلان وکړي او څو نورې غټې خبرې هم وکړ ي، او پر راټول سوي خلک د ده د زنده باد نارې وهي، او خورا ورڅخه خوشحاله سي، کله چي دغه خلکو ته مرستې ورلیږل کیږي نو د جناب وزیر صاحب هم لاس ورکي خلاص وي او ډیره فایده یې ده ته هم ورسیږي، پاچا صاحب د خپلي مجبوري او کم اختیاري له وجې دې خبري ته هم د قناعت سر وښوراوه او دا وزیر هم د خپل وزارت لپاره په درنو چک چکو ومنل سو اوس یو بل نفر د خبرو د وزارت لپاره را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ سو، پاچا صاحب پوښتنه وکړه: دا وزارت د څه شي لپاره وي ؟ بیانګر وویل: جناب والا دا وزارت یوائي او یوائي د تشو خبرو لپاره وي او په عمل کي هیڅ هم نه وي.

پاچا وویل: که زه سم پوه سوی یم دا به خلک یا ؤ لس غولوي، (خطاباسي)همداسي ده، بیانګر وویل: هو همداسي ده دنښي مینځ دي وویشتی، وروسته یو څو ښه شریفه کسان دنورو وزارتو لپاره وټاکل سوه یوائي دکورنیو چارو او دفاع وزارت پاته سو، دغه وخت محبت خان (په خوب کي پاچا) وویل:

ددې دواړو وزارتو لپاره زه یو شوک ټاکم اودادی زما ګوډ سپی، چي ډیر کمالات لري اول دا چي دی خائن ندی او نه خیانت خوښوي بل په خپله علاقه کي پردي پرانګان یامرداره خواره هم نه پرېږدي او نه وپردیو ته وفاداري لري، د دي خوبیو په بیانولو سره یې هیچا هم مخالفت ونکړ او دا دوه وزارتونه ده ته وسپارل سوه، خو پاچا محبت خان دا فکر کوي چي زه ښنګه پاچا سوم او دا ښنګه خلک دي عجبه وزارتونه دي او عجبه وزیرانو ته وسپارل سوه، خدای پاک دې خیر ورپیښنوي چي اخیر به یې ښنګه وي بس دخوب کار دی او دی پدا خوب کي پاچا وي (محبت خان) خو دافکر ورسره وي چي دغه دپوځ مشر ته دې دیلي وای چي لږ یې دغه وزیران او وزارتونه ورسم کړه ځکه چي پوځیان او دپوځ مشر یې خورا ښه معلومیدي، بس پدا خوب کي داسي وي لکه یوه شپه چي تیره سي پدا سهار دملک خلکو خورا جشن جوړ کړی وي چي هو زموږ د ملک کابینه او وزیران خو په خیر وټاکل سوه اوس به نو زموږ خلک او ملک ښه د ترقي او پر مختګ په لور روان سي دغه جشن ته پاچا صاحب (محبت خان) او دملک ټول وزیران راغلي وي، پدغه حال کي یو شوک پاچا صاحب ته ووایي په کلی کي چي نوم یې لوړ کلی دی هلته تیره شپه اور لګیدلی وو، ددې خبري سره محبت خان (په خوب کي پاچا) ناري کړي چي وې دا خو زموږ کلی دی په زوره زوره ناري وهي چي هلې هغه د دفاع وزیر (ګوډ سپی) څه سو پدغه نارو کي محبت خان د خوبه را ویښ سي او دغه ناري وهي چي هغه زما د دفاع وزیر څه سو، لا خو د خوبه دی او د ځایه ولاړ سویدی او د کوټې ددروازې لور ته روان دی چي یوسف خان تر لاس ونیوی، او ورته ویل یې چیري وه ستا پاچهي چي د دفاع د وزیر ناري وهې بیا څه درپیښنه سوه خوب دې لیدی که څه چي لیونی لیونی کیږې؟

د دي خبرو سره محبت خان پوه سو چي هسي خوب مې لکه چي لیدی که څه، شاوخوا یې وکتل نه پاچهي وه نه هغه وزیران، بس یو خوب ؤ خیال ؤ ښه ورمعلومه سوه چي په خپل کور کي دی، کلیمه یې وویل یوسف خان اوبه ورکړې چي وڅښیي، لږ وخت لا نور تیر سو د سهار رڼا هر لور ته خپره سوه یوسف د سهار د لمانځه او اوداسه ورته وویل او خپله یې هم دا بندبست وکړ ی ،اراده یې وه چي یو څه وختي هغه د برایي د اور د لګیدو ځای ته ورسي چي څومره تاوان پیښ سوی دی هغه ؤ یوسف خان د اور ځای ته تر لمانځه وروسته ولاړی او بیا د تاج ګل لالا پر دوکان یې و خلکو ته د دغه پیښي حال ووایه چي د زقوم ژرنده یو پردی ټکتړ څو ګونې غنم او څو پسونه پدغه اور کي سوځیدلي ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت خان هم اودس او لمونځ ادا کړی، خو د برابي په حالاتو کي ډیر فکر بند ؤ یوار به یې دغه واقعه را واخیستل چي دی برابي ماخستن د غوټۍ خاصي باغچي ته ورغلی او بیا په کلي کي اور ولګیدی او نصیب د مجلس نور نه ؤ پاته تقدیر بله پاڼه (ورقه) واړول، ولې چي محبت خان د خسر په اشاره دوولس شپې مخکي هغه پولیس افسر امید خان بوتلی کله چي په هغه شپه لنډک او ملګرو یې لار د محبت خان پلار انورخان ته نیولې وه خو هغه لنډک خپل پلار یعني د زقوم خان ورور او خوریي پدې اشتباه وویشتل چي دوی ګمان کاوه چي دغه راوان سپین موټر به د انورخان وي مګر تازي خپله هوسۍ (وسۍ) ښکار کړه

محبت خان دوولس شپې بعد انور خان را ایله کړی ولې چي انورخان هم مازې سرۍ نه ؤ د ډیرو زوررو خلکو سره یې شناخت ؤ، محبت خان دوولس شپې په بند کي تېرې کړې او نن یې اوله شپه وه چي کور ته راغلی ؤ.

تیر ماخستن هم د غوټۍ له باغچي څخه تش لاس راغلی ، ولې چي د دغه ملاقات د قضاء کیدو لوی لامل (سبب) هغه دکلي په یوه څنډه کي د اور لګیدل وو ، ښه ناوخته چي محبت خان بیدېږي بیا دی یو ناولده (نابلده) خوب ویني او پدې خوب کي دی پاچا سي، ((پدغه شپه یوسف خان د محبت خان نژدې ملګری او همزولی هم د دوی کره میلمه ؤ)) نن سهار یې ډیر فکر پدغه خوب کي بند وي چي داڅنګه زه پاچا سوم لږ ساعت به یې لا دغه فکر نه ؤ کړی بیا به یې ویل دغم پاچهي دې سي،خو هغه زموږ مجلس یې را خراب کړی هغه زه او غوټۍ چي د یوې ښائسته غونډۍ پر سر سره ناست ووځو د ناز ګیلې مو لا نه وې سره کړې چي بیا دغه لیونیان «یعني هغه خلک» راغلل او ویل یې ته زموږ پاچا یې.

بیا به یې پر دغه خلکو هم زړه وسو چي دا څنګه خلک وو څنګه چپه او راسته وزیران او وزارتونه یې وو.

د سړکانو او پلونو د نړولو وزیر، د حالاتو د خرابولو وزیر د ځان سره به د دغه وزیرانو او وزارتو په نومو خندا ورغله، او بیا به هغه خپل ګوډ سپی په یاد ورغلی لا به په تعجب کي سو، چي هو دی خو ما دکورنیو چارو او د دفاع وزیر وټاکه، بیا به وهغه خلکو ته حیران سو چي دوی خواران خو هم خوشحاله وو چي زموږ د ملک کابینه او وزیران خو وټاکل سوه ، پر دې به یې ډیر فکر وکړ او پر دا خلکو به یې زړه وسو بیا به یې وویل چي ته وا دا خوب ؤ او که پیریانانو چیرته بیولی وې.

لږ خو به یې د پیریانانو خبره زړه ته ولویده چي کیدای سي دا به پیریانان وو ، ولې چي زموږ دکلي دوکاندار خو هم هلته ؤ، دی خو په کلي کي د پیریانانو خورا ډیري خبري کوي کله وایي ما سپیلنی راوړی دی کله وایي زه د پیریانانو د پاره سپیلنی دودوم، ده لا دغه فکرونه وهل چي د کوره څخه یو کشر د خاله زوی یې د سهار چای را وړی لمر هم تر غره را پورته سوی ؤ، چي یوسف خان هم راورسیدی هغه هم موقع غنیمت وبلل ولې چي مشران دلته نه وو راغلي پر محبت خان یې د مسخرې په ډول رږغ کړه چیري دی هغه د دفاع وزیر دې، محبت خان پوه سو چي زوروره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمله یې دربانديٍ وکړه دلته دوه درې همزولي نور هم ورسره ناست وو ، نو ځکه په نرمه خندا ورته وويل ته راسه چای تیاري دی بیا به یې در وښه یم «تر څو نوره رسوائي جوړه نسي مطلب یې دا ؤ»

اوس لا بیغمي ده نور څوک ندي راغلي بیا به وار نه در رسیږي، دلته یوسف خان لا بله خبره نه وه کړې چې اسد وويل څو نفره مشران راغلل هغه د مشرانو په کوټه کې دي ما هغوی ته هم چای وروړی.

جان اخښي (اشاره د محبت پلار ته) راته وويل: چې بیا ده ته ووایه چې دې کوټې ته راسي دا مشران د مبارکي لپاره راغلي دي، پدغه وخت کې یوسف خان داسې په نزاکت ورته وکتل ګويا ورته وایي چې په شي نه یې خبر یواځي دې هغه خپل سبق په فکر کې ګرزي او بس.

محبت خان هم نه غوښتل چې ورسره مقابله وکړي، ولې چې یوسف خان هم د انډیوال په خیر ډیر ورباندې ګران ؤ، د ده په هر غم کې ډیر ورسره ژړلي وو، او په توره شپه به یې د ده څخه ځان نه سپماوه (نه دريغاوه) یواځې به یې د شفقت سترګې ور اړولي او دغه د میني دکتو سره به یې یو څه ورته ومسل (نرمه خندا یا د خندا شکل) او یوسف ته دا اشاره کول چې اوس نور څوک ناست دي کله چې سره یواځې سو بیا به دغه راز درته ووایم، دغه وخت د ده د خاله زوی بیا ورته وویل ستا لکه چې هیر سو جان اخښي (انورخان اکا) غوښتې !

محبت خان هم د چایو ګلاس پر مځکه کښیښاوه او یوسف ته یې هم وکتل تر څو دی هم ورسره ملګري وکړي، دواړه د مشرانو کوټې ته ورغلل د سلام ویلو وروسته یې د کلیوالو سره د لاس روغبړ وکړ، مګر محبت خان پدې وخت کې دوه د چایو ډک ګیلاسونه چپه کړل خو ښه وو څوک په ونه سوځیده، پلار یې منت پر وکړ: پښو ته ګوره ستا فکر چیري دی چې ګیلاسونه یو په بل پسې چپه کوې.

رینښتیا هم د ده فکر د برابې ماښام په لیدلي خوب کې ؤ، وروسته دواړه یوې خوا ته کښیناستل« اسد خان هم اوس دې کوټې ته راغلی ؤ ډیر خدمتي هلک دی بې له ځنډه د میلمنو چپه سوي ګیلاسونه بیرته د چایو ورډک کړه، په راغلو کلیوالو کې د تاج ګل لالا پلار نادر ماما هم راغلی ؤ، که له یوې خوا پخوانی سړی ؤ ساده مجلس یې کاوه د بلې خوا یې د سترګو دید هم داسې کم ؤ چې هسې به یې خپله لاره په وړه.

ده هم بې واره لاس هسې یوې خوا ته ونیوی او انور خان اکا ته یې پخپل ساده انداز داسې وويل: ښه نو دا هلکوان یې دواړه بندیان کړي وو ؟

دا خبره نادر ماما په داسې حال کې وکړه چې لاس یې نورو خلکو ته نیولی ؤ، انور خان اکا ورته وويل: نادر ماما تا لاس شاولي او مراد ته نیولی دی دوی لږ ها خوا ته ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر ماما وويل : کاکا زه خو سم څوک نسم لیدلای ما چي ويل دغه دي، انورخان اکا دا هم ورته وويل دواړه نه وو بنديان دغه يو هلک بندي ؤ.

نادر ماما وويل: ولي اوس زموږ سره دوو کسو روغبړ نه وکی ؟

انورخان اکا وويل: هو دوؤ نفرو روغبړ وکی دا دوهم هلک د شادولا اخښي زوی دی، هغه نه ؤ بندي.

نادرماما وويل : توبه توبه ! ماغزه مو کار نکوي ما چي ويل دواړه بنديان وو، ښه دي خدای پاک; دې در وساتي، شپه راځي خو خوشحالي نه راځي !

يو بل کليوال چي د چايو ګيلاس يې په لاس کي ؤ او د خبرو کولو وار ته يې کتل داسي محبت خان ته وويل : څو شپې دې هلته تيرې کړې ؟ محبت خان اوس هم د برايي په خوب کي غرق ؤ هسي ناپامه يې داسي ځواب ورکړی : زما په خيال يوه شپه وه داسي ناولده (نابلده) ځای ؤ او هغه خلک يې هم داسي ناولده (نابلده) ؤ مانه پيژندل يو تاج ګل لالا هم پکښې ؤ.

«محبت خان چي مجلس داسې سرچپه شروع کړی يوسف خان يې لاس په لاس کښيکښې تر څو يوڅه په هوش کي سي، ناست خلک هم حيران سوه چي دا خو موږ د ډيرو شپو د بندي کيدو اوريدلي وو او دی وايي يوه شپه وه، او بياتاج ګل لالا نو کله هلته ؤ هغه خوهره ورځ پر دوکان وي، دا خبري هيڅ سر نه سره خوري، نادر ماما يې هم داسي هيښ کړ چي دا تاج ګل خو به تازه چا نه يې بندي کړی، دا هلک ځنګه پرته (چپه) ږغيږي، خو دا هر څه حيرانتيا د يوسف خان په خبرو سره يو څه کمه سوه هغه وويل:

برايي د ده يو څه لکه چي تبه وه ماښام هم دخوبه چپه چپه ږغيدی بس هغه دتبې اثر دی، دی چي وايي نن دې پر کور ځورمه شپه ده داسي پوښتنه چا راڅخه وکړه، يو څه مريض(ناروغه) دی.

انورخان اکا هم پې له دې چي خبره دې نوره ځنډ پيدا کړي د محبت خان ماما شاولي ته يې وويل: شاولي اخښي ! نن خو ما ستا لپاره يو کار په نيت کي ؤ خو اوس لکه چي دوه کارونه سوه ، شاولي هم د ده خبرو ته متوجه ؤ، انورخان اکا وويل:

اول خو به په هغو ولاړو پسو کي يو حلال کړي نور کار به يې سمندر او هغه نورو هلکوانو ته ور پريږدي، ته به دې خوريي (محبت خان) هغه د بازار ډاکتر ته ورولې نور که د کور څه ترخه يا خواږه(دکور سودا)پکار وه هغه به هم له بازاره درسره راواخلي چي ماښام به دکلي خلک زموږ کره ميلمانه وي، شاولي ماما چي خبره شروع کول يوار يې خوريي (محبت) او بيا يې د چا يو ګيلاس ته وکتل او دا سي وويل: سمه ده اخښي ! بس دغه نيم ګيلاس چای به لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم نو به زه هم لاس په کار سم، نادر ماما ته هم د خبرې وار ورسیدی، او داسي پوښتنه یې وکړه: انور خان لالا دغه هلک ته دي واده کړی دی که نه ؟

انور اکا هم خبره په ډیر چورت وکړه یا نادرماما نه مي دی ورکړی ور وه به یې کړم «نادر ماما د تاج ګل لالا پلار، او ډیر ساده مجلس به یې کاوه کله کله خو به یې خبره هم ژر له یاده وتل(هیریدل)»

خو د نادر ماما مطلب نه ؤ پوره سوی او پاته خبره یې داسي وکړه: انورخان لالا که زما په خوله کوې بس دغه غم یې ژر خوره کني تر دغه به ډیر لیونی سي، هغه څه زمانه مخکي هم زموږ د کلي یو هلک لیونی سوی ؤکه دغسي دکوره ورک سو خو چي زه په هغه هلک خبر سوم خلکو ویل پلار واده نه ورکوي، نو که زما مني دغه فرض یې ور ادا کړه وایم که یې دغه مرض ؤ رک روغ به سي، وایم بیا به یې په سر کي لا نسي درد .« همدغه محبت ؤ خو نادر ماما یې د خپلي سیپن ږیرتیا ، ساده ګي اوهیرې له کبله نسي پرله برابرولای » د نادر ماما د دې خبرو سره انورخان اکا او ناستو خلکو یوڅه ومسل (د نرمې خنداشکل) یوسف خان هم و محبت یوه پټه نوکاره ورولګول، یو څه یې په ځنګ وواهه چي نادر ماما خو دې هم په مرض پوه دی ، موږ خو یې ساده بولو خو ده د نښبي مینځ وویشت.

مخکي تر دې چي بله خبره دې شوک وکړي شاولي ماما یوسف ته اشاره وکړه چي محبت خان درسره را ولاړ کړه، او دوی پخپل کار پسي ولاړل، پدغه حال کي انورخان اکا اسد خان ته وویل: هلکه د نادر ماما ګیلاس ورډک کړه، نادرماما هم وویل: وایم پدا ډیره موده مي داسي ښې چای نه وې کړې نه مي دغسي خوند پر اخستی ؤ، یوڅه موده مخکي د هغه نورو خوریانو کره تللی وم د هغو شلومبي هم دغسي خوندوري وې !

لکه دغه ستا دکور چایې ته یې راتوی کړه پر ځواني دي برکت سه !

د نادر ماما د ساده خبرو سره کلیوال عادت وو ډیر بد یې نه په ورل بلکه لا به یې ساعت وربانديې تیریدی، د نورو خبرو وار لا نه ؤ راغلی، چي کوټي ته یوه ډله نور کلیوال راغلل دکلي ملا صاحب او تاج ګل لالا هم پکښې وو روغبړ وسو هر څوک یو ځای کښیناستل دکلي امام او نورو خلکو انورخان اکا ته د محبت خان د را ایله کیدو مبارکي وویل چي په ځواب کي انور خان اکا دوی ته خیر یوسي او دکور وداني کلیمې وویلې، د دوی تر مینځ کلیوالي مجلس شروع سو یوار به یې د برایې د اور لګیدو پر پیښه خبرې روانې وې، او بیا به چاوچا ملا صاحب ته د ده د نن جذباتي وینا(تقریر) ستاینه وکړه ویل به یې وایم ملا صاحب نن د ظالمانو خلاف ډیر ښه وږغیدې او د دوی خلاف دې سختې خبرې وکړې وایمه شاباس !

ملاصاحب هم ددې خبرو لمن ورسره اوږده کړه او د خپلي وینا په رڼا کي داسې وویل: هو باید د ظالم مخنیوی وسي، که چیري دغسي ورته کښینو ،نو خو ظالمان به زموږ په کلو او کورورانتوزي دا څه حال دی چي نن هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر خپل کور په امن ندي، داخو هر څه ددې کليوالو دبې اتفاقي له لاسه دي چي يو وايي زه يې څه کوم او هغه بل وايي زما يې په څه !

د ملا صاحب خبرو ته کليوالو د قناعت سر ښوراوه، چي رېښتيا هم موږ ملامت يو، چي يو د بل خبرې ته مو غوږ نه نيوه د هر چا پر خپل سر زورؤ نن يې نو انجام دا سو چي کله د انورخان باغ ځوک ځيني لاندې (قبضه) کوي او کله يې لنګه غوا غلا کيږي.

شاولي ماما هم پسه دکوټې د حويلي په يوه څنډه کي حلال کړی نور کار يې سمندر لالا اونورو کشرانو ته ور وسپاره تر څو دی محبت خان ډاکتر ته بوزي په اول کي محبت خان هم دې ته تيار نه ؤ چي ډاکتر ته ولاړ سي مګر يوسف خان چي مجبوره کړی بيا يې نو انکار نسو کولای، يوسف دا هم په پټه ورته وويل چي که دې د مکتب (سکول) خيال وي چي زه به هلته ولاړ سم ځوک يا ځوک (غوټۍ) به ووينم دا خيال دې د فکره وباسه ولي چي نن د رخصتي ورځ ده هغه ستا وزير دفاع (ګوډسپی) لانه معلوميږي نن رخصتي ده بس ولاړ به سو تر ډاکټره نوري خبري به بيابل وخت ګورو.

محبت خان ته نور د ويلو څه نه ؤ ورپاته او ډاکټر ته سره رهي سوه، په اول سر کي لا د شاولي ماما دا خيال ؤ چي کار و ځان ته څه اسانه کړي، غوښتل يې چي دغه د دوی دکلي ډاکټر ته يې ورولي يا يې هغه بل ډاکټر فدا چي اوس په ډاکټر پيدا مشهوره سوی ؤ ورولي خو هغه يوسف ورته وويل:

شاولي ماما ته عجيبه سړی يې! ولې هير دي سو هغه تيمور اکا چي ويل چي هغه د بازار يا د ښار پوه ډاکټران وايي چي تاسي کليوال د هر چا څخه دوا اخلی او هغه ډاکټران بولی نو ځکه مو علاج نه کيږي، دا يې لاڅه دغه زموږ د کلي ډاکټر خو تر وخت تيري دواوې (درمل) خرڅه وي، او بل انسانانو او حيوانانو ته کله کله يو رنګه ستني(اينجکشن) ورلګوي، ولې هغه ستا وراره دې هېر سو لونګ مسکين در ښه يم هغه مار وخواړی خو زموږ دکلي ډاکټر صاحب د زکام ستني ورلګولې، هغه ؤ چي لونګ مسکين هغه ګړی مړ سو او تيمور اکا ورته وويل دغه ستن خو دې هغه بله ورځ ما ته د غوا لپاره هم راکړه.

خو شاولي ماما د يوسف خبرې ته دا رنګه ځواب ورکړی هغه خوزموږ د کلي ډاکټر وويل دا ستني ډيرې پخوانۍ دي اوس نه پيدا کيږي، شاولي ماما وويل ولې پخواني شيان تر دا نورو ښه نه دي ؟

يوسف پر وخندل: ياره شاولي ماما څه درته ووايم نو ر يا ځيني شيان به پخواني ښه وي خو هر شی پخواني ښه نه وي ، بيا نو دوا او درمل دا خو چي تر وخت تېر سي بيا دګټې پر ځای زيان (تاوان) لري، شاولي ماما ته نور ځواب نه ؤ ورپاته نو يې داسي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره یوسف جانه ! تاسي چي سبکونه (سبقونه) وویل اوس څه نه درسره ویل کیږي، پخوا به زموږ کلیوالو توره اریږه(توره ؤڅکی) ژړه اریږه، خاکشیریا بارتنګ وخوړل جوړ، روغ به سو بیا به یې په سر کي لا نه ؤ درد ، ته اوس راسه وایم د دوؤ شپو کوچنی به یې ډاکټر ته وراخیستی وي او له ها خوا به، هغه د چا خبره یوه پلنډه دغه د ترخو اوبو ډک (شربتو) بوتلان ورکړي وي، دا یې لا څه یو څه زمانه مخکي ښار ته تللی وم یو سړی مي ولیدی هغه بل ته یې ویل دا غوا دې چیري بیایې ؟

هغه ورته وویل: ډاکټر ته یې بیایم داسي توبې مي وکښلې، بیا چي یوائې سولم دونه (دومره) مي پر وخندل چي توبه ما ویل ته غوا وګوره او ډاکټر وایم غوا به څنګه د ډاکټر په دوکان (میډیکل) ور ننباسي د هغوخو داسې تنګې تنګې دروازي وي، یوسف او محبت خان ته د شا ولي ماما پر ساده مجلس خندا ورغله، دوی اوس د سړک یوې دوه لاري (هغه دوې لارې چي سره یوځای کیږي)ته را رسیدلي وو ، د هغه بل کلي څخه د راتلونکي موټر انتظار یې کاوه تر څو د ډاکټر تر ځایه یو څه ورنژدې کړي، موټر هم ډیر لږي نه ؤ راورسیدی، اوس دوی په موټر کي هغې خوا ته روان دي، یوسف خان ورته وویل شاولي ماما ته عجبه ښه سړی یې غوا یا بل هر حیوان خو هم دغسي بدن او وینه لري لکه انسانا ن دوی هم ناجوړه کیږي، شاولي ماما یې خبره ونیول نو دغه په دوکان (دواخانه)یې څنګه ورننباسي یوسف خان وویل ته لکه چي دغه د انسانانود ډاکټرا او دوائای یعني دواخانه یادوي؟

شاولي ماما وویل هو ،هو ،

دغه یادوم، یوسف په خندا ورته وویل: یا شاولي ماما د غواؤ یا د حیوانانو ځای جلا وي هغه داسې غټ ځای وي لکه یوغټ سرای شاوخوايې نوري کوټې وي په هغه کي د حیواناتو ډاکټران ناست وي، بیا ډاکټر باندې راوزي او هغه ناجوړه (ناروغه)حیوان وګوري دې ته د حیواناتو روغتون (هسپتال) وایې، هغه د انسانانو دواخانی ته یې نه ورولي، شاولي ماماوویل:

اوس دې یوڅه سرپه راخلاص کړی ما چي ویل دغه د انسانانو د ډاکټرځای ته یې ورولي سرپه څنګه به یې په دا ځینو کي ور خیژوي بیا نو هغه دروازه خو یې د نازکوهنداړو وي هغه خو به دستي ورماته کړي، زه یې و دغه نکل ته حیران وم، زه نو نه وم خبر چي د غوا طبیبان بیا په بل سرای کي(هغه روغتون کي) ناست دي.

د یوسف او شاولي ماما مجلس لا جاري ؤ خو محبت خان به تر ډیره خپل فکر واهه او هغه دبرایي په خوب او پاچهي کي به یې چورت بند ؤ ، یوسف خان او شاولي ماما هم تر ډیره حده غرض نه ورسره کاوه پدغه لږ وخت کي هغه موټر وان (ډریور) لا د شاولي ماما څخه دا پوښتنه وکړه چي چیري ځی، شاولي ماما داسې ورته وویل: هغه د لیونیانو ډاکټر ته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان وويل: تاسې خو ټول سم معلومېږی نو د لیونیانو ډاکټر څه په کوی شاولي ماما يې داسې ځواب وکړې وروره موږ هم ولا که یو سم یو مگر اصلي دغه هلک ((اشاره محبت خان ته))وررولو سم ندی کله کله بې ځايه رغیږي، دلته یوسف خان موټروان ته وويل: د صحرا خلک يې د لیونیانو ډاکټر بولي د بازار خلک يې نفسيات پوه ډاکټر بولي هغه ته ورځو شاولي ماما خو دکلي سړی دی ساده مجلس کوي چې خوا دې بده نسي، موټروان اوس په یوه کوڅه باندې موټر وگرزاوه یوسف ورته وويل: وروره موږ دلته کښته کيږو دا لار د ډاکټر ځای ته لنډه ده موټروان هم موټر د لارې و یوې څنډې ته کړی دوی د موټر څخه کښته سول او د موټروان سره يې حساب خلاص کړې، اوس د یوسف په لارښونه دوی د یوه ډاکټر خوا ته روان دي، شاولي ماما چې هسې د هندارو دوکان یا دواخانه ووینی، وايې دغه ښه دوکان دی دغه ځای ته به يې وررولو خو

(اووم څپرکی:اسان ولی لیوني سي؟)

یوسف به يې خبره ورپرې کړه یا ماما دا هسې دواخانه (درملتون) ده یا د بل شي دفتر دی دلته ډاکټر نسته. ته راځه هغه ځای ما ته معلوم دی، خو شاولي ماما چې دبازار سره ښه ولد (بلد) ندی و هر شي ته حیران ګوري یوار دوه خو لا یوسف ته داسې هم وويل: هلکه په دا جیبو به پام کوو وایي دلته په بازار کې دغه د جیبو غله (کیسه بر) هم ډیر وي داسې نه چې یو شی را څخه غلا کړي، دوی یو څه مزل کړی دی یوسف داسې روان دی لکه شاولي ماما چې سم ورسره روان وي خو چې پام يې سو محبت خان لکه سایه ورسره روان دي خو د شاولي ماما درک نسته ودریدی تر شا يې وکتل د محبت خان څخه يې پوښتنه وکړه هغه هم لکه بیده په خبر نه ؤ، چې ماما پر کوم ځای ورڅخه بیل سو اخير پر شا راوګرزیدل داسې یو کج کر چې راغله ګوري چې شاولي ماما د ټانګې پر آس ګرزي او بیا د ټانګې د خاوند سره ورغیږي، یوسف ورته را روان دی دا فکر کوي لکه چې دغه ټانګې والا يې شناخته دی که څه ؟

نژدې ورته راورسیدل خبرې اوس اوري داسې معلومیده لکه د آس سودا چې ورسره کوي.

یوسف ورته وويل: ماما موږ تر هغه ځایه ورسیدو چې وموکتل ته نه وي خو رغ به دې کاوه، بیا موږ په څه شي پسې راروان وو او ته څه کوې !

شاولي ماما وويل: یوسف جانه دغه آس چې مې ولیدی داسې مې خوښ سو چې څه درته ووایم هغه دچا خبره وايم هر څه يې راسه هیر کړه بيخي هغه د خان اکا اس ته ورته ؤ، سرېه که دې ځیني رانیوی دا يې ته هم خان، نو خاني نور څه غواړي آس خو به ورته برابر کړې، یوسف حیران ؤ په خندا يې ورته وويل: دا خو په نغدو پیسو دی نو ته دونه (دومره) پیسې لرې یا درسره سته که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټانګې خاوند دې مجلس ته غوږ نیولی دی چې شاید د صحرا سړی دی په ډیرو پیسو به آس در څخه را نیسي ښه ورته خوشحاله دی.

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه کاکا(د آس خاوند) ښه سړی راته معلوم سو سړیه سودا به ورسره وکړې هلته ما په کلي کې یو څه پچې ټولي کړې دي بس پدغه پچو به سودا راسره وکړي یو څه پروړ که یې غوښتی هغه به هم ورکړم، دایې سودا سوې، ددې خوا به موږ هم سپاره پر ولاړ سو نور نو څه غواړې !

دا د پچو خبره پر ټانګې والا بیخي بده ولګېده، خو شاولي ماما لا پر آس کښېنته پورته ګرزي، پدغه حال کې د آس یو دکیزې تناو(پاړه)هم وشکوله چې دې کار بیا د آس پر مالک خورا بد اثر وکړی ټانګې والا په ډیر خښم ورته وویل: ځه ولاړ سه ولې مې په عذابوې !

شاولي ماماوویل: ولې خو ته به یې هم خرڅوې نو بیا خوشکه ولې کوې؟

ټانګې والاوویل: ځه وروره ولاړ سه زه دې د خوارۍ وایستم اوس به مې یو سپاري کې وړی، ولې مې په عذابوې دا ما په شنو لوټو(نوټو) را نیولی دی ته یې په پچو را سه رانیسې، ماغزه دې خراب دې که څه؟

«خوخبره وار په وار د ټانګې والا او شاولي ماما تر مینځ خرابېده » آس هم غوږونه شک نیولي دي د شاولي ماما څخه یو څه توربدلی ښکاري د بلې خوا یې یوه کیزه هم وشکېده او دا خطرناک مجلس خو وار په وار یاغي کاوه، یوسف خان او محبت یوار ټانګې والا ته وایي وروره پرېږده دصحرا سړی دی دکیزې تاوان به دې درکړو، بیا شاولي ماما پورې وهي او ورته وایي شاولي ماماپري یه ږده خپل آس یې دی نو چې په پچو یې نه دربادې خرڅوي نو په زور خو به یې نه ځیني اخلې.

«خو بس دغه مکوه، ایله شروع ده خبره سمې خواته نه تله، وار په وار حالات خرابېدل»

شاولي ماما ورته وویل: ورور خوشکه ولې کوې پر تا که آس ګران دی پرما خپلې پچې ګراني دي، ولې خلک یې پر اوږ ډوډۍ نه پخوي، چې نه یې خرڅوې په سمه ووایه چې نه یې خرڅوم.

ټانګې والا په بګۍ کې ناست دی، خو شاولي ماما لاندې پېشرو ورته وهي، یوه دوې خبرې لا نوري نه وې سره اړولې چې ټانګې والا داسې عصباني سو ، تا چې ویل پېړ انانو ونیوی داسې بې اختیاره یې هغه د آس غمچینه وه که لښته و شاولي ماما ته یې ونیول، خو چې دوې، درې به یې شاولي ماما واهه دی هم ورته په جذبه کې سو ، صحرائې سړی ؤ په زور ښه زورور ؤ دغسې ټانګې والا تر دا یوه لاس و نیوه لاندې را ایله کړی پدغه حال کې آس تور واخیست تر یوه ځایه یې ټانګې والا هم ورسره کش کړی، په هغه پایدام کې لکه چې د ټانګې والا کالي بند وو ، د بلې خوا شاولي ماما سوکان ورته نیولي وو ، خو پر ټانګې والا خورا قیامت جوړ ؤ تر څو چې خلک سره را رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو سرونه په وینو رنګ ؤ، مګر ټانګي والا تر شاولي ماما ډیر خوړؤ یوار د ټانګي سه را ایله سو بیا چي آس تور واخیست بیا یې تر یوه ځایه ورسره کش کړی هغه د شاولي ماما د سوکانو وارونه خو لا څه کوي، دلته دغه ټانګي والا هم اکثره وخت ټانګه یواځي یا جلا درول تر څو یوسپاري ځانله پیدا کړي بل داسي خوشک ؤ چي د هغه نورو ټانګو والو سره یې هیڅ ګذاره نه کیدل، خو دا چي آس یې تور واخیست او شاولي ماما ښه وډباوه د ده ملګرو ته ښه خوند ورکړی نو ځکه یې د ده په خلاصېدو کي ژر هڅه ونکړه د بازار ناولده(نابلده) خلکو سره جلا کړل یو یې یوې خواته کش کړی او بل یې بلې خوا ته بوتلی خو ټانګي والا د شاولي ماما د سوکانو څخه ډیر سدوبد(یوڅه بې حاله) دی.

یوار یوار لا په بې سدتیا کې دا هم ووایي ایله مي کړی زه آس په پچو نه خرخوم، پر راګرزېدلي خلک یو یو پر وخاندي چي دا څه وایي، کله چي د خوشکیار اکا آس لیونتوب شروع کړی نو سمدستي د سړک پر آبله غاړه د دوو بګیو د اسانو سره په جګړه بوخت سو هغه یې هم په وینو ولړل ولې چي دی ډیر قوي یا زورور ؤ، د شاولي ماما خو ناحقه نه ؤ خوښ سوی چي نه تر تېرېدی کله چي دغه آس پر هغه نورو اسانو یو ناڅاپه حمله وکړه هغه یې د ځان په خیر(رنګه) لیوني کړه اوس نو دري سره اسان د ورپوري تړلو بګیو سره د بازار پر یوه سړک ولاړ سي او پر دا بل سړک را وګرزي هیڅ شی یې مخه نسي راګرزولای تڼدي وو چي څوکسان دې وداړي، خو هسي به ورځیني خلاص سوه، د بلې خو د بازار دوکانونه وار په وار پسي تړل کېدل ، په بازار کې خورا بده ورځ جوړه ده ولي چي د ټانګو اسانو خورا بد سر اخستی دی ، هغه دچا خبره ده یو قیامت جوړ دی میره هغه دی چي ځان له مخه وباسي ځینو کسانو په ځانو پسي د دوکانو دروازي راوتړلې ځیني بیالوړو ځایو یا د دوکانو بامو ته وختل د هغه ځایه بازار ته ګوري ، چي لیوني اسان د ټانګو سره داسي ورکي ځغلي ته چي وایې د شاخیز(پریټ) ورځ ده یا د دوی سه ماسیوا بل څوک نسته یا لکه دا بازار چي د دوی دپلار وي.

له هري خوا چي به د بازار په سړکانو راغلل داسي بې دسرک دغاړي دوکانداري سره کډي وډې کړي تا چي ویل سیلاب راغلی په پلیو، شنو، نخودو اونورو شیانو خو داسي بازار لړلی ؤ لکه باران چي سوی وي ، د پیازو او پټاټو پر ریړیو چي به ور برابر سول ریړی به یې داسي یو په بل کې سره وجنګولې لکه د توري ګاډی (ریل ګاډي) ډبې چي سره وجنګیږي ، پیاز او پټاټي به هره خوا په ګیلیدو ول.

د دې بې حاله سوو اسانو به هم شاید په زړه کې دا درد ؤ چي دا انسانان زموږ سره څنګه ظلم کوي درانه مو باروي ورپسې مو په لښتو یا غمچینو وهي کیزي مو په زور داسي کشوي چي زموږ د ژبې اوخولې هیڅ خیال نه ساتي چي دا به هم خوږیږي ، دوی یواځي پدې ښه پوهیږي چي ډیرې پیسې وګټي او موږ درانه بار کړي زموږ تر بدنو به خولې بهیږي خو دغه انسانانو ته زموږ د ستړیا هیڅ احساس نه کیږي، موږ خو پخوا د یوه انسان د سپرتیا لپاره وو او موږ به یې هم ښه نازولو هغه وخت موږ هم خوشحاله وو ، نن څه کوې چي دې ظالمانو موږ تر دې درنو بارو لاندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونده بیزاره کړو ، شاید د دغه اسانو به دا هم خواهښ وو که یوه ورځ موږ ته واک په لاس راغلی او هغه ورځ به یې همدا نن بلل چې د بازار حکمراني نن د دوی په لاس کې وه او دبازار په سړکانو یې هر څه سره ګډ وډ کړه ، دوی به هم شاید پدې پوه ول چې حکمراني همداسې کیږي چې هر څه دې ګډ وډ وي ، تر ټولو زیات تاوان یې د سړک د څنډو دوکانداریو او د پیازو او پټاټو ریړیو ته ورساوه ولې چې همیشه به د دوی د لاسه لاره بنده وه او دغه اسان به درانه بار را روان وو نو نن یې لکه چې یو څه کسات ځیني وا خیستی دغه اسانو داسې نژدې فکر نه کاوه چې یو صحرائي سړی (شاولي ماما) به بازار ته راځي او په یوه ورځ به د بازار حالات بدلیږي ، هلته به یې خاوند د هغه صحرائي سړي په سوکانو په وینو رنګ او بې سده کیږي او داسې انقلاب به جوړیږي چې واک او اختیار به د دوی لاس ته ورځي ، او دوی به د بازار په خلکو پسې ځغلي چې چا ظلم کړی دی چا لاره بنده کړېده او چا ګرانه سودا ورکول ، سر اخیستو اسانو لا خپل مست شاخیز د بازار په سړکانو کې کاوه هغه څه چې دوی کول هغه یې وکړل ، د بازار خلک یې د بندو دروازو او لوړو ځایو یا بامو څخه په بې وسي ننداره کوله.

د ډیرو خلکو پدې سر نه خلاصېدی چې ددې اسانو سره څه وسول چې داسې بې حاله سوه ، هسې خپل ځانو دلارې ایستلې ول ، هغه پیاز او پټاټې چې پر مځکه هوارې پرتې وې هغه د چا په یاد وې او ځینو خلکو ته خو دا درک هم نه ورمعلومیدی چې کیسه د کومه ځایه خرابه سوه ، او دا اسان او ټانګې د چا دي ، خو څه ساعت وروسته ځیني خلک چې په بازار کې ډیر کارونه ،نه درلودی د بازار څخه په تنګو کوڅو یا مخ چپه لارو ووتل ، اسان هم یو څه پر ارامه سوه.

بس د خدای پاک فضل ؤ چې پو لیس را ورسېده په ډیره هوښیاري سره یې د یو دوکان پر بام سنګر ورته ونیوی په لومړي سر کې لا اوښکي بیونکی (انسوګیس) ګیس پر استعمال کړی خو د دې سره اسانو بیا زور واخیست ،خو بل چکر چې اسان پدې سړک را برابر سول ، پولیسو هم په پوره مهارت د توپکو خولې ورباندې برابرې کړې وې د دوی هم ورباندې ټکان سوه ځیني ګولۍ (مرمۍ) به خطا کېدلې خو څو ګولې ښې کارې کې ولګېدې د بازار مینځ ته په را رسېدو دوی هم د زوره ولوېدل او یو په بل پسې پر مځکه را ایله سوه وینو یې لا ښه په زور کې داري وهلې خو دوی د بازار په مینځ کې داسې بې اختیاره د حرکته ولوېدل چې د سر خواوې او د مخ پښې یې پر مځکه وې او د شا پښې یې یو څه پورته وې، ولې چې په بګیو پورې تړلي وو ،د ټکانو پر وخت دبازار هغه څنډې چې د اسانو د ورتګ څخه چپې وې وتړل سوې تر څو یوه بله پیښه ونسي ، هر چا د خطر احساس کاوه ، د دوکانو پر سر ولاړو خلکو به یوار په تعجب پولیسو ته وکتل او بیا به یې د بازار په مینځ کې ویشتل سوو اسانو ته وکتل چې وینې هره خوا بهیږي ، بیا به یې د ځانه سره وویل د خدای(ج) زور د حکومت زور (دا یوه تعجبي جمله ده) حکومت خو د دغه ورځې لپاره دی ته وګوره څنګه وینې په بازار کی وبیولي !

دا که د حکومت دا خلک(پولیس) نه وای دا کار به چا کاوه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مستو او لیونیو یا بې حاله اسانو د بیرې چې خلک د دوکانو پر سر ولاړ وو یا یې دروازې تړلې وې ، د هغوی بیره هم کرار کرار ورکېده ، او په بازار کې یوار بیا خلک سره پیدا سوه ځینو خلکو هغه خپل پیاز ، پتاتې یا نور شیان سره ټولول خو تر ډیره دغه شیان هم د اسانو په وینو لړلي وو ، څوک بیا پر وژل سوو اسانو راټول وو ، مگر بګۍ یې پولیسو خپل مرکز ته بوتلې تر څو خاوندان یې په لاس ورسي او د دغه تروریستي عمل په اړه تحقیق ځیني وکړي، د دوو بګیو یا اسانو خاوندانو خو دا هوښیاري وکړه چې د اسانو تر ویشتلو وروسته یې ځانونه د بازاره څخه و ایستل تر څو د حکومت د ممکنه نیولو او تحقیق څخه یې ځان خلاص کړی وي ، او د دریېمې بګۍ یا آس خاوند چې خوشکیار اکا نومیدی د شاولي ماما سره چې خبره پر شخړه واوښته او دپیښې اصلي لامل(سبب) هم دی ؤ هغه په لومړي سر کې د شاولي ماما دسوکانو یا وهلو څخه بې سده یا بې هوشه ؤ خلکو یوې څنډې ته کړی وروسته حالات نور خراب سوه نو دی هم دغو خلکو په یوه دوکان د ننه کړي چې دروازه یې داسې نیم کښه خلاصه وه دا وهم تر ډیره نه کیدی چې دا بې حاله اسان به دې خوا ته راسي.

خلکو یې د سر وینې ور پاکې کړې یودوه ځایه په رښکیو ور وتړل کرار کرار به یې هغه د بورې څخه جوړ شربت یا خوږې اوبه ورکولې ، تر یوه حده چې لا ښه په سد کې نه ؤ راغلی دابه یې وویل: څه ولاړ سه صحرائي سړی یې زه آس په پچو نه خرخوم ، ما په شنو لوټو(نوټو) رانیولی دی ته یې په پچو را څخه غواړې . . . یو څو داسې بې حاله یا سرچپه خبرې به یې نورې هم وکړې ، ځینو خلکو ته به د ده پر خبرو خندا ورغله ، ځیني ناخبره خلک چې پدغه دوکان کې حاضر ؤ دده دخبرو څخه پوه سول چې د یوه آس خاوند دغه نفر هم دی ، کله چې اسان پولیسو وویشتل نو د دغه حاضرو خلکو پر خوشکیار اکا زړه نور وسوځیدی چې یو خو دی پر دغه حال دی او د بلې خوا هغه دي آس یې هم وویشتل سو ، وروسته څه کسانو تر دوا او ډاکټره پورې ورساوه مگر هلته دا خبره چا نده ښکاره کړې چې خوشکیار اکا هم د یوه آس یا یوې بګۍ خاوند دی ، ولې چې دوی بیربدل چې حکومت یې د یوه دهشتګر په نامه و نه نیسي ، دلته د بازار وضیعت(حالت) لا ګډ وډ دی پلې، نخود ، پیاز، او پتاتې پر سړک پاشلې پرتې دي د اسانو وینو هم لومرداري جوړه کړېده ، پر دغه حد یا علاقه خو هغه د چا خبره بیخي لاره بنده ده د سړک په مابین کې ویشتل سوي اسان پراته دي د پورته کیدو څوک یې نسته د حکومت وسایل هم سره نسته که وي هغه بیا خراب سویدي ، هغه افسران (مامورین/چارواکي) یې هم اکثره په رخصتي تللي دي که څوک پر ځای وي د هغوی بیا کار ته چنداني زړه نه غواړي ، ګوره چې تنخواوې کمې دي که څه پیښه ده سم یې وکار ته زړه نه غواړي ، هغه یو څو پولیس چې راغله هغو دغه بې حاله یا بې سده اسان وویشتل بګۍ یې د ځانه سره بوتلې بس دغه یې د وسه پوره وو .

پر دې ډیرې خبرې وسوې چې دا درانه اسان به څنګه د لارې باسو چا به ویل چې په موټرپورې به یې وتړو چا به ویل حکومت ته به عریضه(درخواست) وکړو هغه به هغه شی (کرینګ) د یو ځایه راولي یا به یې په پور واخلي هغه درانه شیان چې پورته کولای سي ، هر چا دخپل فکر برابره خبره کول اخیري خبره یا وړاندیز(تجویز) دا وسو چې اوس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسې هم ناوخته سو ما ښام به د بازار او شاوخوا سپي پر را ټول سي هغه به یو څه غوښې ځیني وخوري نو به صبا ته یو څه سپک سوي وي بیا به نو زموږ یا د حکومت وس هم په ورسیږي چي دغه وژل سوي اسان له بازاره څخه وباسو ، بل خو د ګرانۍ هم دغه حال دی چي انسانانو ته لا د خوراک سم شی نه رسیږي او یا د هر چا سم وس نه په رسیږي نو سپي خو د چا په یاد دي نن شپه به دوی خواران ښه ځانونه په غوښو ماړه کړي ،بله ګټه خو یې دا ده چي زموږ په بازار کې خو امنیت د شپې یاد ورځې هم نه یې او هره شپه یو دوکان د غلو له خوا مات سوی وي ، چوکیداران خواران یې هم په چم نه پو هیږي خو نن شپه به د چوکیدارانو لا خاص ضرورت نه وي ولې چي د دغه ورو سپو به ډلې ډلې په بازار کې ګرزي څوک به د دوی له بېرې بازار ته نسي راتلای نو شپه به ښه په امنیت کې تېره سي.

دغه وړاندیز(تجویز) چي چا وړاندې کاوه ولاړو خلکو ډېر په غور اوریدی ولې چي خبره معقوله ورمعلومېده هر اړخ یې ګټور ؤ ، چا یې مخالفت ځکه ونکړی ولې چي د دوی په وس کې تر دې بالا څه نه وو ، ځیني خلک خو په زړه کې ډېر خوشحاله سوه ولې چي د دغه وژل سوو اسانو لپاره یوه اسانه په زړه پوري لاره پیدا سوه یوه نفر ته خو د دې خبرې معقولیت یا ربښتینوالی بیخي اوس لا ورمعلوم سو ، هسې د خبرې وار ته کتل چي د خپلې رایې اظهار وکړي ، خو کله چي دخبرې وار پیداکړی نو یې داسې وویل : هو دا ډېره ښه دفکر خبره یا تجویز دی ولې چي شاوخوا د سپیو غپا خو اوري چي وار په وار په ډېریږي او څو د بازار سپي خو پر موږ شاوخوا راګرزي هسې خپل وار ته ګوري پر وژل سوو اسانو را ګرزیدلو خلکو چي ورپام سو ریښتیا هم داسې حالت ؤ ، ډېرو خلکو دا فکر کاوه که هسې دا ولاړ خلک یوې خواته سوه بیا به نو په هر آس کي شل سپي سپاره وي ، بیا به بل حال وي ، ولې چي اوس لا د بازار د سپیو رویه بدله وه هر چا ته به یې په خښم کتل دوی به هم شاید دا فکر کاوه چي نور تاسې دا خپل بې فایدې مجلس پربږدی سهار چي تاسې راځی ګوره چي څرمنې به یې پاته وي که نه ، خبره همداسې معلومیده چي را روانه شپه به واک او اختیار د دوی په لاس کې وي.

د ورځې په نیمایي کې چي کله حالات خرابیدل او اصلي وجه (لامل) یې د شاولي ماما او بګیوان خوشکیار اکا دآس پر سر لانجه وه او دوی دواړه د جنګ په حال کې خلکو سره بیل کړه ، خوشکیار اکا یې یوې خواته کش کړی او شاولي ماما یې بلې خوا ته پورې واهه ، شاولي لا په اول سر کې زور کاوه او د جنګ اورته یې لمن وهله خو وروسته چي پوه سو چي د آس خاوند دې هم په وینو ولاړه او اسان هم لیوني سوه یا ځان کاږه دغه دې فایده ده ، بس ده هم د یوسف په خوله وکړه ځانونه یې له بازاره وایستل ولې چي حالات د دې نه وو چي یا دې محبت خان ډاکتر ته ورولې (چي بازار ته د را تلو اصلي کار یې همدغه ؤ) یا دې دوی په نور څه پسې وګرزي ولې چي نور وخت په بازار کې تیرول دوی د ځان په ګټه نه باله.

کله چي د بازاره لیرې کېدل د شاولي ماما د سر دسرببرنو زخمو وینې دوی د جیب په دسمال پاکې کړې اویوڅه نسواریې هم پرواچول، یوسف ورته وویل هسې هم د ډاکتر پیدا و دواخانې (درملتون) ته مجبوره یو چي یوار پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسو تر څو پر دا خوږو ځایو یو څه دوا درواچوي ، خو شاولي ماما وویل: هسې به یو څه ایرې پر واچوو دوی لا د خپل کلي په لور روان دي یوسف ورته وایي شا ولي ماما اوس هم ښه خلاص سوې ، که حکومت یا دغه دوکاندارانو ته په لاس ورغلی وای د ټولو تاوانو تاوان به یې در څخه اخستی وای هغه بګیوان خو دې بیخي بې سده کړی خدای(ج) دې یې نه وژني د هغه غاړه خو ګرسره نه وتل.

شاولي ماما خو یو څه پوه سوی ؤ چي تاوان خو ما پیښ کړي مګر بیا به هم یو څه خښم ورغلی او داسې به یې وویل دا دبازار خلک بیخي خوشک دي زموږ ګذاره نه ورسره کیږي وایم ما سمه سودا ورسره کول ده ظالم زه په لښته ووهلم ،چپه او راسته راته وږغیدی ، یوسف وویل ماما ته ولې د بازار خلک ملامتوې اصلي خو موږ ملامت یو ، موږ خو محبت ډاکتر ته بیوی ته په دا مینځ کې د آس په سودا اخته سوې ، بیا نو تا آس په پچو را نیوی د بازار خلکو کله شیان په پچو ورکول ، دوی لا دغه مجلس کاوه چي د بازار خوا ته ټکان شروع سوه ،یوسف وویل دغه دي ټکان خو دې واوریدل دا لکه چي بیا بله پیښه وسوه ، دلته د خبرې وار محبت واخیستی اوداسې وویل: دا لکه چي هغه د دوکانو پر سر ختلو پولیسو پر هغه لیونیو اسانو ټکان وکړه یا به یې د بازار پر خلکو کړې وي ، شاولي ماما وویل نه پوهیږم چي څه شی به وي خو زما هغه آس ډیر خوښ سو کاشکي را باندې خرڅ کړی یې وای !

یوسف پر وخندل ماما ته هم عجبه سړی یې دآس خبرې لا کوې ، شاولي ماما لا جواب نه ؤ ورکړی چي یوسف خان ورته وویل دغه دي د ډاکتر پیدا تر دواخانې (درملتون) پورې را ورسیدو دلته به ستا په زخمو یو څه دوا درواچوي دا لړ لړوینه به یې هم بنده سي او دمحبت خان لپاره به هم هسې یو څه د تبې او طاقت دوا واخلو ، تر څو بیا انور خان اکا ونه وایي چي محبت مو ولې ډاکتر ته نه دی ور وستلي ، شاولي ماما خو لا اول ویل هسې به یو ټوکر وسوځو د هغه ایرې به پر واچوو نو ر شی نه غواړي نسوار مې لږ وه کني بل شي ته حاجت نه ؤ ، خو دا چي یوسف د انورخان اکا خبره ورته وکړه نو ده هم قناعت وکړی ، یوسف لا داهم ورته وویل داسې نه چي دا کیسه و دواخانې والا ته وکړې یا دهغه سره کوم بل بحث (لانجمنې خبرې) ونکړې چي پر بل غم وانه وړو ، دواخانې ته په را رسیدو دوی سلام وایه او د تختو پر چوکیو کښیناستل ، ډاکتر پیدا نه ؤ پر ځای، ګوره چي دکوم بل ناروغ کتنې ته یا کوم بل ځای تللی ؤ خو هغه شاګرد یې پر ځای ؤ ، هغه هم ښه ؤ لیک لوست یې نه ؤ زده نه یې د ګولیو او بوتلانو نویشتې ویلای سوې ، خو د رنګو یا ښبانو څخه نژدې ټولې دواوې پیژندلې، ښه راستمن ځوان ؤ کال او دوه بعد یو کلیوال ډاکتر یا دواخانې والا ځیني جوړیدای سو ، د ډاکتر پیدا هم ښه لاس په خلاص ؤ ، ښه ډیر کارونه یې د ده پر غاړه ؤ ، د دوی په ورتګ هغه هم ښه خوشحاله سو چي دا دي خو ګیراکان خو درته راغله ، هم به دې سودا پر وسې هم به یو څه تجربیه پر وکړې ، دا یو خو داسې معلومیږي لکه جنګ چي کړی وي او دا نور دوه هم د ناجوړۍ څخه خلاص نه دي ، دی هم لاس په کار سو اول یې د شاولي ماما په خوږو (زخمو) سوو ځایو یو څه ژړه دوا ورواچول او ژر ژر یې یوه داسې غټه جوشي ګولۍ د یوه دبلي څه را وایستل او یوه ګیلاس اوبو ته یې ور واچول ، چي خوند او بوی یې پر شاولي ماما ښه ولګیدی ، او هغه نورو دوو ته یې د خپلې تجربیې او اخلاص له رویه چي ده یو څه سترې هم بلل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چايو له ترموزه يوه يوه پياله شنې چای ور توی کړې ، شاولي ماما ته د دواخانې والا رويې ډېر ښه خوند ورکړی ولې چې د سهاره څخه چې د کوره را وتلی وو د شنو چايو بوی لا نه ؤ کتلی ، اوبيا په هغه شخړه هم واوښتل ، خو دا دي دواخانې والا نه يواځې د شاولي ماما په زخمو دوا پورې کوي بلکه د خوراک لپاره يې هم يو څه ورکړه ، د ډاکټر پيدا شاګرد که تعليم نه ؤ کړی خو ښه تجربه ناکه ماغزه يې په سر کې وو ، دواوې يې د خپلو رنګو او نښانو څخه پيژندلې ، دی که څه هم د ډاکټرې تر ځايه نه ؤ رسيدلی خو شاولي ماما اوس د ډاکټر په نامه باله ، ډاکټر د محبت خان لاس هم وکاتی دواړو ته يې جلا جلا کڅوړې (کڅوڼې) له دواوو ،ور ډکې کړې د خوراک د وختو نښانونه يا ليکې يې ښې په ترتيب سره باندې وکښلې ، دا يې لاهم ورته وويل زموږ دواخانه که د بازار څخه وتلې ده خو جعلي دواوې نه خرڅوو.

شاولي ماما پخپل صحرائي انداز ورته وويل: قربان دې سم وايم اول مې لا خوښ سوې چې پخپله دوکانداري کې به د بې ايماني شيان يا دغه دوه لمبره دواوې نه خرڅوې ، پر دغه پراخ تندي مې وپيژندلې چې ښه انسان به يې ، وايم که زه خلاص وای يا دې دوکان (دواخانه) زموږ په کلي کې وای نو ته ومنه چې ما به لا يو څه ډاکټري در څخه زده کړې وای ! د شاولي ماما پر دې ساده مجلس دواخانې والا يوسف او محبت ټولو وخندل ، هغه لا جواب نه ؤ ورکړی چې شاولي ماما نور داسې وويل: آ ښه ډاکټر صاحب تاسې نسوار خرڅوی که يه ؟ زما خو نسوار ټول خلاص سوي دي ما ويل که د يو څو روپو دا راکړې ؟

دواخانې والا ته د شاولي ماما مجلس ډېر خوند ورکاوه په ډېر ښه انداز يې ورته وويل : يه کاکا دلته نسوار نه خرڅوو دا دواخانه (درملتون) ده دلته يواځې دواوې خرڅيږي.

شاولي ماما خبره زياته کړه: ښه تاسې نسوار نه خرڅوی هغه زموږ د کلي دوکاندار تاج ګل لالا پخپل دوکان کې هر څه خرڅوي يو د کټوې دارو يې نه دې سم نور يې هر څه ښه په بيعه دي ، آ ښه دارو (دکټوې دارو) به هم نلرې خدای سته نن د انورخان اخښې په کور کې ميلمانه دي ، له ما څخه يې را غوښتي وو ، اوس مې دا دي په ياد سو ته وادارو نسته ؟

خو د دې خبرې ځواب يوسف ورکړی ، يا ماما دلته دارو هم نه خرڅيږي ، کله چې لومړی دوی دې دواخانې ته راغلل نو به دواخانې والا د پيښې پوښتنه ځيني کول خو شاولي ماما سم حال نه وايه خبره به يې سره وژو ول.

هسې به يې دومره وويل: هلته په بازار کې بد حال جوړ سو زه هم ورکې خوږ سوم ، دواخانې والا هم نور نه غوښتل چې د دې پيښې پل ووهي ، يو څه وروسته چې شاولي ماما خپل ساده مجلس شروع کړی د دواخانې والا هم طبيعت ورسره وغوړيدی ، شاولي ماما يوار په ډاکټر صاحب ورته وايي بيا يې پام نه يې په دوکاندار ورته ووايي ، شايد دا به يې د نسوارو د نه کيدو يا دساده ګي وجه وه ، اخير يې د دوا پيسې ورکړې او په ښو خبرو سره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصت سره واخیست ، دوی درې سره اوس د کلي په خوا روان دي هغه ستړیا یې هم یو څه لږ سوه شاولي ماما ورته وایې یاره یوسف جانه دغه ډاکټر صاحب ډیر پوه رامعلوم سو خدای(ج) مې دې نه ناجوړه کوي که ضرورت پیښ سو وایم سیده به ده ته راځم بیخي مې خوښ سو ، یوسف یې داسې خبره ونیول ماما ته هم عجبه سړی یې وایم هغه د ښار یا بازار پوهان ډاکټران دا دکلو د دواخانو کم تعلیمه ډاکټران بیخي نه خوښوي چې دوی دې د خلکو کتنه کوي او بیا دې دواوې ورکوي ، داکار ډیر خطرناک بولي ، هسې خو موږ د مجبوري ورځې ورځو .

شاولي ماما ته دې خبرې خوند ورنکړی او داسې وویل : یو خو تا موږ د بازار په ډاکټرانو مړه کړو سهار هم تا دغه خبرې کولي چې د بازار ډاکټر ته به ولاړ سو هلته چې دې زه په وینو ورنګولم اخیر بیرته دغه دې دکلي داکټر ته اړ سوو .

یوسف وویل : هغه خو تا آس رانیوی په هغه کې زما یا د بازار د ډاکټرانو څه ګناه ده ، تا ته په څه شي درمعلوم سو چې دغه دواخانې والا پوه دی ؟.

شاولي ماما وویل : یو خو یې تندی ښه پراخ وو اخلاق من ځوان وو ، بل څنګه یې سته چای درکړي هغه د چایو دیګ ؤ که چای جوشه (ترموز ښه یې) هغه مې لا خوښ سو ، هغه دخانانو په کوروکې چې هم وي.

یوسف وویل : ماما په پراخ تندي یا ښو اخلاقو خو څوک نسي ډاکټر کیدای ، او هغه د چایو شی ترموز بولي ، ستا چې پر خوله درغی هغه نوم پر ږدې.

شاولي ماما ځواب ورکړی : ته یې نو نه مني ما ته یې بله تجربه هم رامعلومه سوه ، کله چې مورکۍ مسکینه لالک ډاکټر ته بیولې وه هغې ته یې هم دغه جوشي ګولۍ ورکړې وې ما به هم کله کله د يې په غلا دانه دانه ورڅخه خوړل ، وایمه بیخي دمالتې رنګه خوند یې ؤ زما بیخي خوښې وې وایم اوس چې موږ ورغلو ده هم هغه رنګه ګولۍ په اوبو کې راسمه کړه وایم لکه دغه ډاکټر چې راپوه سوی وي چې دغه ګولۍ پر ده ښې لګیږي.

یوسف وویل : تا ته خو ډاکټر درمعلوم سو ، خو د ده خوارکي د دواوو پوره نومونه لا سم نه ؤ زده ، ولې چې دواوې به یې داسې را اخیستلې ، هغه شین کاغذي ګولۍ اودرختي والاشیربت به لا درته را واخلم ، هغه د دواو تعلیم چې کړی وي هغه یې په دغه نومو نه یادوي ، خو شاولي ماما د ده خبره داسې پرې کړه ، بس ته هغه د بازار دا ښه ډاکټران بوله زه به دغه ښه ډاکټر بولم ، د دوی دغه بې قناعته مجلس لا هم دغسې روان ؤ ، محبت خان هم نه غوښتل چې د ماما او انډیوال یوسف په شخړه کې ورګډ سي ، تر ډیره به د ده فکر هغه د برائې په قضا سوي مجلس کې بند ؤ یا به یې هغه لیدلي خوب په فکر کې ګرزیدی ، کله چې دوی په دواخانه (درملتون) کې وو محبت خان پر کاغذ یو څه ولیکل خو یوسف خان هم دا فکر کاوه چې دا به هلته غوتۍ ته وراستوي نور یې غرض ورسره ونکړ خو دا وخت چې دوی کلي ته راورسیدل ، دا نو داسې وخت دی چې هلته په بازار کې اسان ویشتل سویدي او له دووکانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک کرار کرار بازار ته راوزي او نژدې خلک وژل سوو اسانو ته نژدې کېدل ، دلته شاولي ماما ، یوسف او محبت خان هم خپل کلي ته راورسیدل د تاج ګل لالا دوکان ته په را رسیدو د دوی د مینې قاصد جانو هم حاضر ؤ شاولي ماما پدغه حال کې کور ته ولاړی یوسف د تاج ګل لالا و خوا ته ورتېر سو خو د سترګو تر کونجانو محبت ته کتل محبت خان هم هغه په دواخانه (درملتون) کې لیکلی لیک جانو ته ورکړی نور یې هم یو څه ورته وویل ، جانو هم د غوټې په اشاره درې څلور واره د تاج ګل لالا د دوکان مخ او د محبت خان دوی تر کوره تګ راتګ کړی ؤ خو په خپل مقصد کې ناکامه تر غوټې پورې تللې وو خو دا اخیري ځل دی هم خپل مراد ته ورسیدی په غوږو کې د محبت خبرې او په لاس کې د ده لیک او په ډاډه زړه د غوټې خوا ته روان سو .

(دلته د داستان)

(یادونه)

په پښتنو کې کشران د احترام له وجهې مشرانو ته په کاکا یا ماما وایې نو ځکه یوسف شاولي ته هم په ماما خطاب کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اتم خپرکی)

(د کتابو د لیکلو لامل او زما د کتابو په اړه د خلکو نظر څه ؤ)

درنو لوستونکو او زړه ته راتېرو ملګرو کیدلای سي چي تاسو به زما پنځه سره کتابونه لوستي وي او یا به مو همدا کتاب لوستلی وي ضرور به یو څو پوښتني درته پیدا سوي وي نو ځکه د دې څو کرښو د ویلو تکلیف درکوم.

اول: دا ناول ما ولې ولیکی ؟ ځواب: کله چي ما کتل چي زموږ ډیر د نوي تعلیم لوستي ځوانان هغه که په ښوونځي کي وي او که د لیسې (کالج) څخه ورپورته، دوی به همیشه یا تر ډیره حده د بل کلتور ناولده (نابلده) ناولونه یا داستانونه کتل چي په هغو کې به د شرابو، عیاشی، بې لاری ځیني نورې خبرې مخ ته ورتلې خو مثبت لوری به یې کم ؤ.

نو ځکه ما وغوښتل چي تر یوه حده په سم فکر د دغسې ځوانانو یانورو مطالعه کوونکو لپاره د خپل کلتور سره نژدې پخپل ادب کې یو څه ورته وړاندې کړم، او تر ډیره حده زموږ د ژبې او ادب لپاره په شعر کې کار سوی ؤ خو تر دې وخته لا زموږ د ادب د نثر خوا ډیره کمه هم ده، د بېلګې لپاره کله چي زما لومړی ناول (ناکامه مینه او زورور خلک) په کال ۲۰۰۷ م کې ما چاپ کړ نو تر دغه وخته پدې صوبه بلوچستان (سوهیلي پښتونخوا) کې دوه نور ناولونه ((وچه لښته)) او ((پروني مخونه)) چاپ سوي وو چي پدې حساب سره زه په دغه سیمه کې و پښتو ته د دریم ناول لیکوال جوړیدای سم.

دوهمه پوښتنه: زما د پنځو سره کتابو کیسې له کوم څه را اخستل سوي که نه ؟

ځواب: زما د لنډو کیسو ټولګه چي څوارلس کیسې لري یا د دغه څلور ناولو ټول داستان دا زما خیالي کیسې یا کیسه ده، خو البته په یوه ښه پېښې سوي دي یا پېښېدونکي دي په یو رنګ نه یو رنګ په نړۍ کې وجود لري، یعني د پېښېدو حقیقت یې سته، کله چي به ما قلم لیکلو ته پورته کاوه نو زما په فکر کې به یوه مختصره غونډې خبره وه خو تر لیکلو وروسته به یو عجیب غونډې داستان ځیني جوړ سو د لیکلو په دوران کې به ما دا فکر کاوه چي زه هلته موجود یم داسي څو ځایه به راغلي وي چي پر هغه صحنو به ما ورته ژړلي وي، چي هو زموږ په انساني ژوند کې دا هرڅه پېښیږي، وروسته چي زما کتابونه ولوستل سوه نو دلوستونکو د ژړیدو هم خبر سوم، بېلګه یې دا ده: یو طالب چي ما نه پیژندی د ده دستاربندی کارډ (بلن لیک) یې ځای ته را ته راوړی چي په هغه کارډ کې د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم مولوي شامحمد لیکل سوی ؤ دغه ښاغلي داسي راته وویل: ستا دغه ناول ((ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟))

په حقانیه کتاب خانه کي مي وکاتی، یو ځای ته چي راورسیدم ومې ژړل او کتاب مي مخ ته ونیوی تر څو ناست خلک مي په ژړا ونه پوهیږي، او دالته مي ټول ولوستی، بله بېلګه: په بوغره روډ کې زموږ دکار ځای ته د مخامخ همسایه طالب استاذ کیسه سمیع الله داسي راته وکړه: طالب استاذ چي مخامخ مستري خانه لري او شعري لیکنې هم لري، دوي غرمې ډوډۍ ونه خوړل او پدغه وخت کي به یې پورته کتاب یا ناول کاته او نوره ورځ به یې د مستري خانې کار کاوه، دوهمه ورځ ماپښین یې ما ته داسي وویل: کتاب مې خلاص کړ او د دغه ناول په اخیري برخه کي د ډب کلي د صاحب زاده صاحب د زوی رنګین پر کیسه مې ډیر وژړل، او ډیر یې متأثیره کړم.

زما د یو بل کتاب ((د رحمت ډالۍ))چاپ ۲۰۰۴ م / د لنډو کیسو ټولګه ، چي چا لوستې او د ځینو له خبرو زه خبرسوی یم: محمد طاهر، ابدالي، چي ډیر ښه لیکوال او ادیب دی، ده یوه ورځ د ده د کوټې مخ ته داسي راته وویل: پر دغه ځای یو تعلیم یافته ځوان راته ناست ؤ ما ستا دکتاب دغه کیسه چي (اوس به د نړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي) ورته اورول او ده را ته ژړل. ګل خان ، حیرت، چي ډیر ښه شاعر او د دوو شعري ټولګو خاوند هم دی، داسي راته وویل: ستا دکتاب دغه کیسه (چي په ژوند میراث سول) مي زموږ د نیکه دکورنۍ یوې پاته سوې ستي (بکرۍ) میرمني ته کول (لوستل) هغې به د هري خبري سره بې اختیاره زما خبره داسي پریکول: وې دا خو زما د ژوند کیسه ده دغه سړی زما په کیسه چا خبر کړی ...؟ د حیرت صاحب دغه راته کړې خبري بیا نوموړي و ځینو اخباراو او مجلوته د چاپ لپاره هم وسپارلې چي زما د کتاب د دوو نورو-

کیسو په اړه هم نورې خبري ورکې وې.

(اخري سلګۍ یې دي) پدې لنډه کیسه کې فتح نومی سړی خپل زوی په موټر ووهي کله چي پخپل کورکې موټر راګرزوي، حبیب الله ،بلال، چي ښه لیکوال او شاعر دی، نوموړي د پورته کیسې په اړه راته داسي وویل: دغه کیسه زموږ په کلي کې پیښه سوه او فتح نومي چا یو هلک په موټر وواهه خو فتح نومی یې پلار نه بلکه اکا ؤ د پېښې اتفاق.

قاري عبدالوهاب چي هم ادیب او هم د یوې مدرسې مشر دی داسي راته وویل: موږ په مدرسه کې شاګردانو ته د وقفې په دوران کي ستا د کتاب یوه برخه اوروو.

ډاکټر او پروفیسر نصیب الله ،سیماب، چي ښه شاعر او لیکوال دی د یوه کتاب (بنده دروازه) خاوند هم دی او پي، ایچ، ډي یې هم پر ناول کړې ده په بلوچستان پوهنتون کي استاذ دی، چمن ته د یو سمینار لپاره راغلی ؤ او زما دویم ناول (محبت ولې ورک سو؟) ما ورکړی، څه موده بعد مي ټلیفون ورسره کاوه او دا پوښتنه مې ځیني وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه سو کتاب دې ووایه؟ نوموړي داسي راته وویل: کله چي په چمن کې په ویګن کې کښیناستم تر کوره مي خلاص کړ، دغه کتاب ۹۹ صفحې لري. د حقانیه کتاب فروشي خاوند قاري خالقداد داسي د پورته ناول په اړه راته وویل: د چاپو ګلاس مي راته ډک کړ تر څو هم به کتاب ګورم هم به چای کوم خو کله چي مي یو څه وخت وروسته پام سو کتاب مي ټول له خلاص کړی ؤ او چای خو مي بیخي هېري وې، د نوموړي د خبرو د خلاصیدو وروسته دلته یو بل ناست طالب چي وروسته ما په مولوي شامحمد وپیژندی خپله کیسه داسي راته وکړه ما هم د دغه کتاب اوریدلي ؤ کور ته مي یوړی ماپښین مي بالښت ته څنګ وواهی او په کتاب مي شروع وکړه په کتاب کتلو کي داسي ورک سوم چي ځان راڅخه هېر سو کتاب مي ټول وکاتی خو اخیر مي اوږو درد شروع کړی ولې چي زه د ځایه نه وم ښوریدلی نو ځکه مي اوږو درد شروع کړی.

یو بل ملګری چي هم رحمت الله نومیږي راته داسي وویل: زما سره ستا یو ناول ؤ کوم ملګری مي په دوبۍ کې اوسیدی هغه راڅخه وغوښت او ور ومي لیږی.

د پغمان تجارتي مرکز مسئول عبدالرازق ، عابد ، راته داسي وویل: چین ته مي ستا دغه ناول راسره یوړی د چین کوم ښار ته چي تلم د الوتکي په (۸) ساعته سفر کي مي ډیره خوا ولوستل او پاته مي هلته په هغه خپل دفتر کي ولوست ډیر ساعت مي پر تېر سو. حاجي عبدالعزیز ، کمین، چي نژدې په څلورو ملکو کي به د تجارت مرکزونه لري، د نوموړي سره زما شناخت نه ؤ خو د دهٔ د زامنو سره مي څه ناسته ولاړه وه، کله چي د نوموړي تجارتي دفتر ته یوه ورځ ورغلم په ډیره مینه یې له بازاره یو خاص رنګه شیر یخ راوغوښتی، کله چي زما او د نوموړي لومړی مجلس لا نه ؤ پوره شروع سوی یو بل ناست مشر چي حاجي دارو ،شمشوزی، ما باله هغه ته یې زه او زما کتاب داسي معریفي کړلو: دا هغه شوک دی کله چي ما په تېره روژه کي مازدیګر مهال یو کتاب کاته اوزه به له تاسي څخه یوې خواته سوم، هغه ما د دغه نفر (لیکوال) کتاب مطالعه کاوه، او زما د معلوماتو له مخې چي ښاغلي حاجي عبدالعزیز به زما کتابونه دوبۍ او او جاپان ته هم ورسره وړي وي.

ښه لیکوال، ادیب او محقیق ښاغلي ډاکټر عبدالرؤف ،،رفیقي،، صاحب ته چي کله ما د ناچاپ کړو پانو څخه د خپل ناول یوه برخه واورول، نوموړي داسي راته وویل: رحمت صاحب نه پوهیږم چي ته دا ناول په چمن کي لیکی او که په نیویارک کي، او کله چي بیا زما ناولونه چاپ سوه نو کله کله به نوموړي د تلویژن پر پرده هم ښکاره کړي وي، د ټولو دوستانو دي کور ودان وي!

د پروډیسر ښاغلي ایوب ،،بابي،، ډیره مننه کوم چي لا مي تر اوسه ندی لیدلی، یوه ورځ په یې ټیلیفون داسي راته وویل: نن پر ټلویزن tv موږ ستا پر یو کتاب بحث کوو، ما ورته وویل دا ستاسي حسن نظر دی، خو نوموړي داسي راته وویل: نه دا ستا حق دی تا خواري کښلي ده. له دوؤ ریډیو ګانو څخه زما دوه ناولونه د سر څخه تر پایه پوري دري واري نشر سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبي ټرون چي یو ادبي تنظیم دی مشر یې دا وخت عادل ،اڅکزی، دی، دغه ادبي تنظیم یوه ادبي جرګه ګڼې هم لري او د جرګې غړي حاجي اخترمحمد (میراني) محمدنبي (امید) او زه رحمت الله (رحمت) یو، دغه تنظیم تېر کال پدې ۲۰۰۹/۴/۱۹ نیټه یو سمینار ایښی ؤ د دوو کتابو مقالې وې (لعل جواهر) د متلو کتاب د ښاغلي شیربهادر (اڅکزي) او بل زما د کتاب (ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟) ناول، مقاله ښاغلي انجنیر محمد نبي (امید) پر لیکلې وه.

د احمد شا ابدالي کلتوري ټولنې لخوا د پنځو کتابو سمینار پدې نیټه26 اګست 2007 وسو، او په هغه پنځو کتابو کي یو زما کتاب ؤ (د رحمت ډالۍ) دلنډو کیسو ټولګه، چي مقاله وربانديې د پښین د سیمې ښه شاعر ګل خان (حیرت) لیکلې وه.

د مورچل د ویب سایټ د ملګري ښاغلي محمد نعیم (افغان) او انصاري صاحب یې هم کوروداني چي د خپل ادبي چوپړ په لړ کي زما دکتابو سریزې او د چاپ خبر هم په خپل ویب سایټ ندی هېر کړی. د مشرق د ادبي پاڼې د مسئول جعفرخان (ترین) او د عبدالنافع (غیور) چي زما پر ناولو یې پوره مضمون لیکلی ؤ کوروداني، د سعید (کرد) د مینې پوروړی یم.

له ښایسته کندهار څخه په استازیتوب د دوو ځوانانو چي لا مي ندي لیدلي قدرت الله، او خلیل احمد یادوم چي زما یو ناول به یې په یوه دوې ورځي کي لوستی ؤ او بیا به ما ته ټلیفونونه کول چي هغه بل ناول به کله چاپیږي، او د محمد ابراهیم (سپیڅلي) او محمد فیضي د ادبي خدمتو هم ستاینه کوم، یوه ملګري د جلال اباد څخه ټلیفون را ته وکړی چي دووهم ناول یې لوستی ؤ او د دریم ناول پوښتنه یې کول خپله هم لیکوال ؤ نوم یې را ته لعل ګل یاد کړی.

تر دې ځایه چي مي کومي بېلګې وړاندې کړې د هغو پیغامو څخه ما انتخاب وکړ کوم چي ما ته را رسیدلي وو.

یوه بله خبره باید یاده کړم زموږ د پښتو ادب د یوه ډیر ښه لیکوال او ادیب د خولې خبره ده، چي په موږ کې ښه لیکوال هغه دی چي کتاب یې ولوستل سي، نو زه د دې خبري په رڼا کي ویلای سم چي زما کتابونه ولوستل سوه.

پورتني مثالونه مي ځکه راوړل چي زموږ په سیمه کي یو شاعر چي لا ډیر کشر دی او تر دې وخته کوم تصنیف هم نلري وکتاب یا ادب ته له ځانه معیار ټاکي نو ځکه که دی یا ده غوندي نور ثبوت غواړي ما دغه دي وړاندې کړل.

زه د پښتو ادبي ټولنې چمن د ټولو ملګرو او ورسره د نورو ادبي ټولنو یا نورو ادب زوقه ملګرو چي زما کتابونه یې ولوستل یا یې مقالې وربانديې و لیکلې یا یې غونډې پر وکړلي یا یې نوم له ما څخه پاته سو، زه یې ډیر کوروداني وایم، چي زه یې و دې ته وهڅولم چي یو په بل پسې د پنځو کتابو ښتن یا لیکوال سم.

څو پوښتنو ته باید ځواب وایم: پوښتنه: تا باید دغه څلور سره ناولونه یو ځای یا د یوه کتاب په بڼه چاپ کړي وای؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب: کله چې ما یو ناول چاپ کړی د هغه څخه به اوه یا اته مخه لیکنه ناچاپه پاته سوه او نوره کیسه به ما پخپل فکر کې تیاره بلله او لیکل سوی به نه وه ما به پر چاپ سوي کتاب د راروان یا بل ناول نوم هم لیکلی ؤ، یا به مې له ځینو ریډیوګانو واوریدی چې هغوی به نشر کاوه نو زه به یې اړ کړم چې ورپسې بل ناول هم بشپړ کړم چې داسې یو په بل پسې څلورو ناولو ته ورسیده، یعنې پریوه ځای داتوله نه وه بشپړه، تر دې وخته د ناول یا دناولو د لیکلو یا چاپ کولو یو بل لامل یا وجه دا هم وه چې دا وخت پر اسلامي نړۍ او بیل خصوص پر پښتنانه ټبر او پښتنه سیمه د یو دیرشو کلو څخه د یو سازش لاندې یو ناورین راروان دی او هره ورځ د شلو کسانو څخه نیولې بیا تر دوه نیم سوه کسانو پورې د یو مسلط سوي جنګ له امله وژل کیږي چې ډیر، یا ټوله یې پښتانه دي (هسې خو دټول انسانیت لپاره ښه ورځ غواړم) ما نه سوای کولای چې تر دې دې بلبه اسانه د بیان لاره ورته پیدا کړم یا هغه څه چې زه په یو هیرېم خپل ؤلس ته وړاندې کړم خو هغه دا دي د ناول په بڼه ورسره شریکوم.

دا خبره هم باید وکړم چې که ستاسو د طبیعت سره نابرابره خبره په مخه درسي ضرور به راته بخښنه کوی ولې چې انساني کار خو ضرور له تېروتني خالي نه وي، د الفاظو، جملو، لهجې یا املاء غلطیو څخه به هم را تیریږي، خو قصّداً د چا زړه زهیریدل نه غواړم، تاسي هم کولای شي چې خپل نظر راواستوی یا یې پر ټلیفون راته ووایاست! دغه مي په وس کې ؤ پر دغه به قناعت راسره کوی، امید کوم چې د خیر په دعا کې به مې نه هېروی دټول اسلامي امت اوټول انسانیت لپاره سمه لار اوښه ژوند غواړم اوبس ، پر لوی رب مو سپارم.

رحمت الله ،، رحمت،، چمن

(نهم خپرکی)

د لیکوال په اړه:

که مو وخت پیدا کړی دا خو کرښې لا هم وګوری، نه پو هیږم چې له کومه ځایه یې را پیل کړم ګران او سخت کار ته راورسیدم، هغه د چا خبره تر ډیرو ګران کار دا دی چې څوک پخپله د ځان تعروف یا پیژندنه کوي ،، نو ځکه ما پخپلو وړاندې څلورو کتابو کې دغه ګران کار نه ؤ کړی او اوس اړ یم چې دا کار وکړم تر څو د بل چا لپاره مې د ځان په اړه یو څه کار اسانه کړی وي تر ننه خو ما دومره پیژند ګلوي:- رحمت الله (رحمت) د انساني ټولنې د اسلامي عقیدې او پښتنانه ټبر یو څوک بس ګڼل، او تر دې زیات مې ضروري نه بلل ، یولامل یې دا هم ؤ چې زموږ په سیمه او یا بل هر ځای کې لړ او ډیر بې ځایه قومي تعصب سته او بې ځایه دا اور پوکل کیږي ټول ټبر ته مو تاوان دی زه ځکه وړاندې دا خبرې کوم تر څو د دې لیکنې لوستونکې په هنر تر خپله ځایه ورسوم، ځکه چې د یاد سوي اور لمبې لا د پښتنانه د ټبر پر شاوخوا نه دي کرارې سوي، دا رنګه زموږ د سیمې د هر وګړي په خیر زما د پلار او نیکه د ژوند او مالداری سیمه د کوټې څخه تر کندهاره پورې وه او د نژدې ژوند کولو سیمه یې سپین بولدک او د ډیورین

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښې دې خوا ته د چمن سیمه وه، په دغه دواړو ځایو کې د پښتانه ټبر دغه دوه لوی قومونه لکه اڅکزي او نورزي د پیړیو راهیسي اباد دي او وګړي تر یوه حده ښه ژوند سره کوي او یو د بل سره دوستي لري، یعني دوی تریوه حده یو د بل خوریان دي، او زه هم د نیکه مرغه د پلار او نیکه څخه نسلا د دواړو قومو سره تعلق لرم یعني پلار مي نورزی او ماماګان می اڅکزی دي او یا دا سي چي زموږ کور ته ټولي را واده سوي میرمنې اڅکزۍ دي تفصیل څه داسي زما د پلار ماماګان: براؤزي، علیزي، ، اڅکزي زما ماماګان: رحمت زي، قوت زي(قطب زي)نصرت زي، اڅکزي ،زما خسرګنې:کرکزي، قوت زي(قطب زي) نصرت زي، اڅکزي، زموږ د کور دوې نورې دوستی: براؤزي، علیزي، ،اڅکزي بله: د ایمانداد نیکه (کاله) کاکوزي، بادینزي، اڅکزي ده.

دا مي د پښتانه ټبر د دغه دوو قومونو د دوستی یوه بېلګه وړاندې کړه چي ما یې ضرورت محسوساوه، اوس زه نه پوهیږم چي زه به څرنګه د خپلو دغه دوستانو سره د کوم دلیل له مخې ناحقه بد نیت وکړای سم، نو ټول انسانیت ته د انسانیت په خاطر او د حق مذهب په خاطر او پښتانه ټبر ته د دغه ټولو سپیڅلتیاوو په خاطر عاجزانه خواست کوم چي د هر رنګه ناوړه کارو څخه لاس واخلی او خاص بیا دغه قومي تعصب ته د پای ټکی کیږدی، اوس به مي یو څه لار دي ته برابره کړې وي چي دا خپل کمزوری تعروف یا پیژندګلوي تاسو محترمو ته وکړم. نوم: رحمت الله تخلص ،رحمت،، د پلار نوم حاجي نظر محمد ، قبیله، نورزی.ټبر پښتون زدکړي په اذادډول د دوولسم سره برابري ،زموږ کلیوال ژوند ؤ د پیدا یش نیټه دقیقه نده لیکل سوې خو د اټکل له مخې ۱۹۲۴م کال د پسرلي په موسم کي اټکل کیږي.

زده کړې مي خوري وري کړیدي چي دولسم جماعت (ټولګي) سره برابرېدای سي، د خپلې مورنۍ ژبې پښتو سره سره په عربي، فارسي، اردو ژبو کي لیکل، مطالعه، او ویل کولای سم انګلیسي ژبه چي اوس د وخت ضرورت دی او څه نا څه پخپل کور کي د کمپیوټر انستالیشن ته لا انسان اړ کیږي یا په کمپیوتر کي د څه لیکنې یا ایمیل کولو یا دکوم ویب سایټ کتلو اړتیا سته د دغه ژبې سره هم تر خپله وسه ورسره شناخت لرم، او دغه پورته ځینې کارونه هم کولای سم، خو لاربښونې ته هر څوک اړتیا لري ،که څه هم د ژوند اول کلونه مي ډیر ستونزمن او ورپسي کلونه هم د کړاوه ډک راباندې ټبر سویدي ولې چي والد صاحب مي سپین ږیری ؤ ،په ډیرو کمو وسایلو لرلو سره د کور د ناروغي څخه نیولې بیا د کلي او وطن و هري چاري ته مي د ۱۴ کلنی څخه اوږه ورکړیده که په بازار کي د پلار تر څنګ په سوداګري کي وم، د استاذ سبق، په کلي کی لکه واده، جنازه، دروغ رنځور پوښتنه خو مي پر وخت کول د مسجد یا جماعت لمونځ خو مي بیخي نه قضا کاوه، داسي وختونه لا هم راغلل چي کور مي د کرایي ؤ او به به مي هره ورځ پخپله د کوم لیري ځایه څخه راوړلې د ژوند و دې ټولو کارو ته مي د سهار له سپیدو څخه د ماخستن تر لسو بجو پورې وختونه ټاکلي وو کومي خاصي میلې ته مي وخت ندی پیدا کړي چي زه دې ورته حاضر سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چي وسایل یو څه زیاتیدل خو مسائل نه کمیدل د خپل رب شکر مي په هر حال کي کاوه، د دغه ټولو سره سره مي مذهبي زده کړې صرف، نحوه، فارسیات څه نا څه ولوستل فقه مي تر بیع هدایې پوري، او له احادیثو څخه مي مشکوة شریف ووایی.

د حجازي مقدس (سفرحج) مي لومړی ځل هم هغه وخت وکړ چي کله تاج محمد (جمالي) د صوبې وزیر اعلی ؤ او پدغه کال ۱۹۹۳م کي لومړی ځل د کوټي څخه پروازونه د حج شروع سوه او پدغه کال د عرفات ورځ ۹ د ذولحجې او ۳۰مي ۱۹۹۳م سره برابره وه دوهم سفر د حجازي مقدس مي په کال ۲۰۰۰م کي وکړ . . . اوس چي سمیع الله او شمس الله غټ سویدي نو دکار یوه برخه د دوی پر غاړه ده.

خدای پاک پخپل ژوند کي د ډیرو کارو توفیق راکړ د جلسې، مشاعرې، او سمینار ستېج کول، د خپل اولس او کلي چوپړ مي ندی هیر کړی په مرکه کي به ضرور چا پوښتلی یم، څو نوري خبري به هم درسره شریکي کړم که دا نوري پاتې وګوری.

(لسم څپرکی)

ادبي ژوند ته کتنه:

د ماشوم والي څخه چي کله په لیک لوست پوه سوم د لوستلو او ادب سره مي مینه وه څه ناڅه یو شی به مي لیکه، د خوندي کیدو فکر به یې راسره ؤ خو هغه ځیني لومړی لیکنې به را څخه تر لاس وتلي وې، وروسته بیا د (پښتو ادبي ټولنې چمن) سره راملګری سوم، چي بنسټ یې پدې نیټه (۱۹۹۷/۹/۲۷) کیښودل سو، تر دغه وروسته زه ورسره ملګری یم. په ټولو سمینارو او یا غټو مشاعرو کي زه د غړي او یا د کابینې د غړي په حیث ورسره وم، میاشتنی غونډې هم تر ډیره ځایه ندي راڅخه پاته سوې.

۱۴/۱۲/۱۹۹۷ د ټولنې لومړی سوګند اخستل او لومړی مشاعره ځای د ښاروالي تالار (د چونګی هال) ماپښین مهال، تلاوت: محمد ظاهر (ابدالي) وکړ د کابینې غړي: صدر نعمت الله (دراني)، جنرل سکرټر محمد نبي (امید)، پانګوال سلطان محمد (قدردان)، مشر میلمه حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، سوګند عبدالرؤف (رفیقي) صاحب ورکړ، صدارت د مجلس د سیدضیاءالدین اغا (لاجوري) وو، او د تجارتي خانګي مشر حاجي محمدعلي اکا اروابناد جمال عبدالناصر او ډاکټر عبدالصمد (عشیزي) هم ګډون درلودی. او دغه ښاغلو خپل شعرونه واورول، ستېج سکرټري صدیق الله (خوشحال)، منظور احمد (کاظم)، عبدالعلي (سنګین)، سرانان والا، امیرمحمد (امیدوار)، احمدالله (همت)، عبدالخالق (صوبه سرحدوالا)، راقم، رحمت الله (رحمت)، محمدنبي (خادم)، سلطان محمد (قدردان)، محمد ظاهر (ابدالي)، ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) د ځرک پښار څخه اوږد نظم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایه، سیدضیاءالدین اغا لاجوري) انجنیر محمدنبي (امید) ویناوال د مجلس صدر، مشر میلمه نعمت الله (دراني) .، ټولنې د یو کال په پوره کیدو سره یې ډیري غونډي او مشاعري وکړلي چې د یادوني وړ سمینار یې د دوو کتابو (ګلدره) شعري مجموعه لیکوال یې د پښین د سیمې ګل خان (حیرت) دی او (تاتمول) شعري مجموعه لیکوال یې د چمن د سیمې شفیق العالم (معذوریار) دي«اواوس په کوټه کي میشت دی» دغه سمینار یا مخکتنه پدي نیټه۱۹۹۸/۵/۳ وسوه .پر (ګلدره) باندي یوه مقاله د راقم الحروف هم وه او پر (تاتمول) باندي یوه مقاله د ملا عبدالصمد (بیوس) وه، د هر کتاب مقاله لیکونکي ټول دغه ښاغلی وو:د ګلدرې مقاله نګاران: نعمت الله (درانی) ،رحمت الله (رحمت) ، شفیق العالم (معذوریار) ، ډاکټر لیاقت (تابان) .د تاتمول: ګل خان (حیرت) ، خلیل (باور) ، محمود (ایاز) ، او ملا عبدالصمد (بیوس) پر هر کتاب څلور څلور مقالي واورول سوې، په راغلو مشرانو کي پروفیسر سیال (کاکړ) هم ښه وینا وکړه، ښاغلی نصیب الله (سیماب) او رحمت (نیازی) هم راغلي وو .مشر میلمه یې ډاکټر عبدالصمد (عشیزی) او ستېج سکرټر یې صدیق الله (خوشحال) ؤ ، وروپسي یوه خوندوره مشاعره وسوه، ځای ؤ دچمن د لوی ښونځي تالار، لوی روغتون ته مخامخ، ډاکټر (رفیقي) د حج په سفر تللي ؤ .

پدې نیټه ۲۷/۹/۱۹۹۸ د ټولنې لومړی کلیزه ولمانځل سوه د لوی ښونځي په تالار کي .

اوس غوارم چي د ټولنې د نورو ټاکنو ترتیب ولیکم .

دویم ځل ټاکني د ټولنې په دفتر کي وسوې دټاکنو په ډله کي حسین پاچا ، محمد داود او محمد قسیم (بریالی) وو نیټه۱۹۹۸/۱۰/۱۸ دغه کابینه وټاکل سوه د دویم وار لپاره بیا صدر نعمت الله (درانی) ، جنرل سکرټر انجنیر محمدنبي (امید) ، مرستیال صدر محمدنبي (خادم) ، مرستیال سکرټر رحمت الله (رحمت) ، پانګوال عبدالرازق (حقیار) .

دوهم ځل د سوګند دستوره: ۱۹۹۸/۱۲/۲ځای بیندار، سوګند ورکونکی روح الله (ساقیار) ، وخت مازدیګر، یو بل کال لا نه ؤ پوره سوی چي د ۱۹۹۹ داکتوبر په ۱۲ نیټه د ټولنې لومړی صدر نعمت الله (دراني) له موږ څخه پر ځواني ولاړی روح دي ښاد وي، په بابایي هدیره مرده کاریز کي و خاورو ته وسپارل سو .

د اروا ښاد یاد غونډه، خیرات، ختم او مشاعره د ټولنې ملګرو په لوی ښونځي کي ترسره کړه .

په کامرس سرک باندې د ټولنې دفتر په اګست 2000م کي پرېښودل سو ، بل ځل ټاکني په ۴ نومبر ۲۰۰۰م د میراني صاحب په دوکان ټرنچ سرک کي ترسره سوې او دغه کابینه وټاکل سوه .صدر: ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) ، لومړی مرستیال حاجي اختر محمد (میراني) ، دویم مرستیال حبیب الله (بلال) جنرل سیکرټري (راقم) رحمت الله (رحمت) ، پانګوال عبدالرازق (حقیار) .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ځل د ټولني دريمه کليزه ۲۰۰۰/۹/۲۷م پدې نيټه ونه لمانځل سوه او دوخت په تېريدو سره بيا په دغه نيټه۲۰۰۲/۳/۲۵م دغه کابينه وټاکل سوه .

سرپرست اعلی: عبدالرؤف (رفيقي) ، صدر محمد نبي (اميد) ، د صدر مرستيال: راقم الحروف رحمت الله (رحمت) ،دويم مرستيال: نوراحمد (فطرت) ،جنرل سکرټري:عادل سيد جان چي اوس په عادل (اڅکزي) يادېږي، د سکرټري مرستيال: رحم الدين (رحماني) ، د اطلاعاتو مسئول: نصرالله (وفا) .

پښتو ادبي ټولني چمن په خپل ټول وخت کي اونيزي، مياشتنۍ، پسرلنۍ مشاعري او سمينارونه وکړل او د ځينو هغه ليکوالانو په وياړ يې هم مشاعري وکړې څوک چي چمن ته راغلل،د دغه کتابو مخکتني يې وکړلي، تاتمول، ګلدره، د صليب په دايرو کي مات وزري زانبې ژاړي، او پښتني انځور ، زه به يې لږ يادونه وکړم.

۲۰۰۰/۵/۲۱م سمينار مخکتنه د پروفيسر رازمحمد (راز) پر کتاب (مات وزري زانبې ژاړي) ځای د لوی ښوڅي تالار ، پدغه سمينار کي و راقم الحروف ته د ښاغلي رحمت شاه (سائيل) ليکنه ورکړل سوې وه د اورولو لپاره .

۲۰۰۱/۵/۵م د ښاغلي غلام رسول (توخي) صاحب په وياړ ځای کتابتون، ستېج په وار سره دغه کسانو وکړ ،

راقم،رحمت الله ،رحمت، ، حبيب الله (بلال) او انجنر محمدنبي (اميد) .پښتو ادبي ټولني چمن خپل دفتر په اګست **2000**م کال کي پرېښاوه، تر دغه نيټې څو مياشتي مخکي دوه نور درانه ميلمانه چمن ته راغلل،د پېښور سره د پښتو عالمي کانفرنس مشر ښاغلی رازمحمد(راز) صاحب ، د ده سفر پدې موخه ؤ چي څه موده وروسته يې د پښتو عالمي کانفرنس د جوړيدو لپاره د اديبانو سره ووينې کله چي موږ د ټولني په دفتر کي مازديګر قضاء کښيناستلو نوموړي دغه وينا کوله او ما د وينا ليکل کول خو د بده مرغه اوس هغه ليکنه ماته په لاس رانغله چي ما د ده د بيان توري دلته راوړي وای يا نوري خبري.

او بل ګران ميلمه ورسره جنرال عبدالصمد(مومند)ؤ چي د ده موخه بيا سفرنامه ليکل وو او دغه ښاغلي بيا خپله سفرنامه پدې نامه (هر تپې ته د جرګو سره ځم) چاپ کړه ۲۰۰۴م، او دغه د (رفيقي) صاحب سره ميلمستيا او دملګرو سره ليدل يې پدغه سفرنامه کي ياد کړيدي، کله چي دغه ميلمانه ډاکټر عبدالرؤف (رفيقي) ته راغلي وو نو نوموړي ماته د تار په ټليفون د ميلمنو د راتګ وويل زه هم له خپل ځای څخه بنک ته ورغلم هلته د ملاقات وروسته بينک ته مخامخ د ټولني دفتر ته وختلو ، د دغه ښاغلو رازمحمد(راز) صاحب او جنرال عبدالصمد (مومند) (رفيقي) صاحب بل (ميراني) صاحب چي لږ مخکي ما خبر ورکړی وو .

«او (رفيقي) صاحب وايي غلام سخي (نوريوال) هم دغه وخت حاضر مجلس ؤ ، خو دغه ښاغلی دغه وخت زما هېر دی خو موږ دغه پنځه کسان هلته کښيناستلو تر څه وينا وروسته مو د ماښام لمونځ دلته په جماعت ادا کړ چي امامت يې ما وکړ، تر لمانځه وروسته مو يو څه مختصر کلام هم سره واوراوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۱/۵/۲۲م د پېښین ځخه د راغلو لیکوالانو عبدالباري (اسیر) او شامحمد (درویش) په ویاړ، وخت ماذیگر ځای کتابتون، ستېج سیکرټري راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دصدارت پرمقام عبدالروف ،رفقي،عبدالباري اسیر، اوشامحمد درویش، ناست وو تلاوت سید محمد شاایشاناآغاوکړ دغه ښاغلو خپل کلام واوراوه محمد طاهر، علی اکبرزخمی، ،راقم،رحمت الله ،رحمت، نصرالله (وفا)، عبدالباري (غریب) لومړی وار، ایشان اغا، شیرباز (افغان) دلته لومړی وار، غلام سخي (نوریوال)، سلطان محمد (قدردان)، حاجي اختر محمد (میراني)، عبدالاحد (مهاجر) محمد ظاهر (ابدالي)، روح الله (ساقیار)، شامحمد (درویش)، حاجي عبدالرؤف (رفیقي)، او عبدالباري (اسیر).

۲جون ۲۰۰۱م د پیښور ځخه د راغلي شاعر او لیکوال ښاغلي اشرف (مفتون) په ویاړ، ځای کتابتون ،ویاند

(راقم ،رحمت الله ،رحمت

۲۰۰۱/۱۲/۲۲م د خوشحال بابا د څلورسوم تلین به مناسبت.

په۵می ۲۰۰۲د اروانباد نعمت الله (دراني) په یاد کي مشاعره او د نوو ټاکل سوو غړو سوګند مراسیم ترسره سوه.

۲۴/۳/۲۰۰۲د پسرلي په مناسبت مشاعره مشر میلمه یې د ضلعي پخواني چرمین حاجي فیض الله (نورزی) وو، د مشرتابه پر ځای ورسره د ټولنې صدر ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) کوربه صدر محمد نبي (امید) او بل میلمه د حمزه بابا د کلي ښاغلی شریف اللهؤ، وروسته شفیق الله (معذوریار) هم د مشرتابه ځای ته راغلی، حاجي نصیر احمد (پاچاخان) نهؤ راغلی که څه هم موږ د ده نوم په دعوت نامه کي چاپ کړيؤ، ستېج د (راقم) رحمت الله ،رحمت پر غاړهؤ.

۲۰۰۲/۸/۴م په ویاړکي د دغو ښاغلو میلمنو د کراچي ځخه محمد طاهر (اپردی) د پیښور ځخه حنیف (خلیل) او د کوټي ځخه خلیل (باور) او علي کمیل (قذلباش) راغلي وو، د مشرتابه پر ځای ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) او انجنیر محمد نبي (امید) ناست وو، د ویاندي چاري د راقم رحمت الله ،رحمت پر غاړه وې، ځای کتابتون، وخت د سهار لس بجي، دغه مشاعره په ډیر کم وخت کي موږ برابره کړه.

او بیا دغه ښاغلي زما دذاتي ملګري او د ټولنې د غړي رحم الدين (رحماني) په ملګرتیا او تقریبا د ده په موټر کي د ویش (بیش) بازار ته بوتلل سوه او یاد سوي ملګري هلته د ویش په هوټل کي د غرمي ښه ډوډۍ هم ورکړې وه، چي د هغه ټول جریان تصویري البم زما مخ ته پروت دی، چي د مشاعري ځخه نیولي بیا تر هوټله پوري دغه عکسونه د دي چوپړ شاهیدي ورکوي. او بل لوري ته مي د ښاغلي حنیف (خلیل) هغه کتاب هم پروت دی (د سپین بولدک په لور) سفري راپور تاژ چاپ کال ۲۰۰۳م خو ښاغلي حنیف (خلیل) زموږ د مشاعري او ادبي چوپړ ذکر یوائي په اوو(۷) لیکو کي پر ۵۴ صفحه کړیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټولو ادبي ملګرو څخه د (رفیقي) صاحب سه علاوه یواځې د(امید) ذکر کړی دي کاش چې ده زموږ د ټولنې د څلورو یا پنځو ملګرو نومان خو یاد کړي وای !

او نژدې دغه مشاعره ډیره زما په منډه ورته جوړه سوه کاش چې یو څه د دغه لیکوال دغه چوپړ ته پام سوی وای !

و دغه بیړنۍ مشاعري ته لیکوال هم حیران ؤ په صفحه **۵۴** کي داسي اقرار کوي -

(دامشاعره پدي لحاظ هم منفریده وه چي په لږ وخت کي ډیر شاعران او زیات سامعین راجمعه سوي وو)

مګر چا چي دغه چوپړ او درناوی ورته کړی وو ، د هغو پر نومانو یا نوم یادیدو یې قلم وچ سوي وو ،افسوس ،

مګر بل اړخ ته بیا چي ښاغلی حنیف (خلیل) په کوټه کي د ښاغلي کمیل کورته ورځي د خپل کتاب به صفحه -**۵۹** **۵۸**کي بیا د دوو ماشومانو(ایرج او ائیمه) یادونه په دولسو لیکو کي بیانوي.

اوس تاسو د دغه استاذ د انصاف موازینه خپله وکړی، داسي د چمن پښتو ادبي ټولنه او ورته جوړه کړې مشاعره او یو زیات شمیر شاعران او مینوال، ده یې ذکرپه اوو(۷) لیکو کي وکړی او دوه نومان یې ورڅخه یاد کړی لکه (رفیقي) صاحب او (امید) صاحب ، او بل لور ته د کمیل په کور کي دوې ماشوماني (ایرج او ائیمه) د دواړو نومان یادول او دولس لیکي د کتاب نیسي، نو څکه ویلای سم چي نه به پښتو پرمختګ وکړي او نه پښتانه که دغه حال ؤ .

داسي پیښبي مي نو ډیري ولیدلي څکه یې لیکم تر څو چي دغه د خپلي خوښي د لیکني یا څه کولو دود راڅخه پاته سي.

پر ما د ښاغلي حنیف (خلیل) نثر خوږ لګیږي، دی په تحقیق کي ښه لاس بری دي خو زما دغه لیکنه به دی د یوي ګیلي په شان مني نه د بدل اخستو په رنګ، ما ښاغلي ته د قائد اعظم یونیورستي اسلام په درک خپل دا ناول (محبت ولې ورک سو؟)هم ور واستوی خو د رسیدو درک یې رامعلوم نسو .په۷می۲۰۰۲د ښاغلي عبدالباري (جهاني) په ویاړ یوه خوندوره مشاعره، د ویاند چاري د راقم رحمت الله ،رحمت او عادل (اخکزي) پر غاړه وې.

۲۰۰۳/۴/۲م د یادوني وړ سمینار چي د کتاب (پښتني انځور) مخکتنه کي وسوه لیکوال یې د پښین د سیمې تکړه شاعر محمدنعیم (ازاد) وو ، پر دغه کتاب د راقم الحروف مقاله هم وه، وروسته یوه خوندوره مشاعره وسوه، په راغلو میلمنو کي پروفیسر رازمحمد (راز) ، پروفیسر فیض محمد (شهزاد) ، عصمت الله (زهیر) او نور ښاغلي..

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستېج د راقم الحروف پر غاړه ؤ ، ځای کتابتون، شروع ماپښین تر ماخستن پوري دوام درلودی راغلي میلمانه د شپي پښین ته رخصت شول، دچمن د سیمي ځوان لیکوال یارمحمد (سیال) د ټولني و سمینار او مشاعري ته په دغه ورځ لومړی وار راغلی ؤ.اودښاغلی غلام سخی ،نوریوال،مقاله حیرت صاحب واورله

پښتو ادبي ټولني چمن پخپل وار ډیري لاسته راوړني درلودي چي د ملګرو په افتکار د سلام بابا کتابتون مینځ ته راغلی، چي د دغه خدمت په سرلارو کي اروابناد نعمت الله (درانی) او ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) د نورو ملګرو تر څنګ یادولای سم، او دغه کتابتون د افتتاح په ورځ د ټولني ملګري، د منطقي مشران او حکومتي چارواکي حاضر ؤ ، راقم الحروف د نورو ملګرو تر څنګ ناست ؤ ، د هغه وخت د ضلعي د حاکم ډي، سي او ښاغلي شفیع (کاکړ) مرسته په دغه کار کي د نه هیریدو ده چي په ډي، سي، او ، دفتر کي منظوري ورته ورکړه، بلکه دغه ښاغلی به زموږ سره په سمینارو یا مشاعرو کي هم برخه اخیستل کوریې ودان.

د دي لپاره چي ځیني ملګري راخخه ګیله ونګري چي زموږ نومان دي نه ؤ یاد کړي، د میاشتو کال او دوه کالو په تېریدو سره چي نور ملګري ټولنې ته راغلل هغه دغه ښاغلي وو .

رحم الدین (رحماني)هوتک قانع) عبد الرزاق (حقیار) ، حبیب الله (بلال) ،حبیب الله (تړی) عادل (اخګزی) ، نصرالله (وفا) ،قاري روی محمد (مجاهد) ، نعمت الله (پښتون) ، عبدالهادي (شاکر) ، سردارمحمد (مین) ، غلام سخي (نوریوال) ، یارمحمد (سیال) ، ملا عبدالباري (مدني) ، عبدالوهاب (ولي) او مطیع الله (شاهین) ....

۲۰۰۳/۵/۳۰م یو بل مازدیګری او خوندوره مشاعره د کندهار څخه د راغلو تکړه لیکوالانو محمدسرور (واصیل) ، حسن (یار) او تاج محمد (تابع) په ویاړ تر سره سوه، ځای کتابتون، ستېج یا د ویاندوی چارې د ، راقم، رحمت الله،رحمت ، پر غاړه وې، رفیقي صاحب د میلمنو سره د صدارت پر مقام ناست ؤ ، د مشاعري په دوران کي شېربهادر (اخګزي) په لومړي وار د ټولني پر ستېج خپل کلام او وینا واورول.

۲۰۰۳/۳/۱۲م ټولني اخیر ځل دا ټاکني وکړې، ځای رحمت ټال مال سرک چمن

د ټولني مسئول: --------------------- عبدالرؤف (رفیقي)

جنرل سکرټري: ---------------------- رحمت الله (رحمت)

مرستیال مسئول: ----------------------- عادل (اخګزی)

مرستیال سکرټري: ----------------- روی محمد (مجاهد)

پریس سکرټري: -------------------------- نصرالله (وفا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدغه ورځ د کوټې څخه راغلی میلمه لیکوال او شاعر ښاغلی گل خان (حیرت) زموږ د مجلس اعزازي میلمه ؤ.

پښتو ادبي ټولني چمن که وخت په وخت سمینارونه او مشاعري یا د لیکوالانو په ویاړ مشاعري کولي، خو کله کله به یې د پښتو ژبې په تللو ستورو پسې دعاوي هم کولي.

۲۰۰۴/۴/۱۱م کال میاشتنی ناسته ځای د رحمت ټال مال سړک زوړ گنج چمن، مازدیگر ۵ بجي صدارت د عبدالرؤف (رفیقي) د ټولنې د صدر، کوربه او ویاند رحمت الله (رحمت) د ټولنې عمومي منشي، تلاوت کونکی سلطان محمد (قدردان) د ټولنې غړی، غلام سخي (نوریوال) غړی، حمید الرحمن(مومند) سپاهي FC، لومړی ځل یې زموږ سره گډون وکړ، د غونډې په پای کې رحم الدین (رحماني) راورسیدی، د مشاعري په پای کې پدې ښاغلو پسي دعا وسوه ارواښاد: محمد صدیق ادبیار)، اشرف (مفتون)، نښتر صاحب او محمد یوسف (ویران)، څه موده وړاندې دغه ښاغلي له دنیا څخه کوچیدلي وو روح دې ښاد وي، دعا راقم الحروف وکړه او ملگرو (آمین) ورباندې کاوه.

یوه یادونه باید وکړم چي د پورته سمینارو یا مشاعرو نیټه ډیره دقیقه لیکل سوې ده، خو ځیني میاشتنی یا څه غتي مشاعري مي ځکه ونه لیکلي تر څو پر لوستونکو ونه غمیږي کیدلای سي چي بیا ټول تاریخ د ټولني زه علیده د کتاب په بڼه چاپ کړم. په ځینو ځایو کي خو ما د ځینو ملگرو هغه د دوی علمي القاب لکه ډاکټر لیکلي او په ځینو ځایو کي مي ندي لیکلي یا دډ یر تکراره په وجه یا په دې چي په هغه وخت کي به دوی دغه د ډاکټری امتیاز لاس ته نه ؤ راوړی، هیڅ کله دې څوک د هغه نیټې څخه دا مأخذ نه اخلي چي پلانی صاحب پدغه وخت کي ډاکټر ؤ ولې چي دلته ده په ډاکټر لیکلی دي، ما که لیکلی دی هغه دغه دري ښاغلي دي: رفیقي صاحب، سیماب صاحب، او قذل باش صاحب چي په وار سره یې د دوکتري د حاصلولو دغه نیټې دي:رفیقي مقاله په افغانستان کی اقبال پژندنه نیټه:2005م ، سیماب موضوع:پښتو او تنقید نیټه:9جنوری-2009، قذل باش موضوع نیټه:

پښتو ادبي ټولنه چمن چي پدې نیټه ۱۹۹۷/۹/۲۷یې بنسټ کښیښول سو او لومړی سوگند او مشاعره یې پدې نیټه ۱۹۹۷/۱۲/۱۴ ترسره کړه.

ورسره یې د دفتر د برابریدو او ملگرو ته د غړیتوب (رکنیت) د جوړیدو کار هم پیل کړ، د غړیتوب فیس(۱۰۰) سل روپۍ وو او ورسره به هر غړي(۵۰) پنځوس روپۍ میاشتانه (چنده) هره میاشت هم ورکول تر څو د ټولني غړي معلوم وي او له دغو پیسو څخه د دفتر کرایه او نورو مصرفو کار واخیستل سي که به یو چا لومړی ورځ تر (۱۰۰) سل روپۍ زیاتي ټولني ته ورکړې نو سل روپۍ یې دغړیتوب فیس او زیاتي پیسي یې د میاشتنیزي (چاندي) په حساب کي شمارل کیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غړی که به یوه میاشت خپلي پیسي ټولني ته ورنکړې نو په بله میاشت کي به یې د دواړو میاشتو پیسي ادا کړې .

د دې کار پیل نیټه ۱۹۹۷/۱۱/۲۲ او اخیري نیټه یې ۲۰۰۰/۸/۲۳ وه، خو له دغه وروسته یوه بیړنۍ میاشتنیزه (چانده) ټولني ته دغه غړو ورکړه .:محمدنبي (امید)، عبدالرؤف (رفیقي)، رحم الدین (رحماني)، سلطان محمد (قدردان)،راقم، رحمت الله (رحمت) نیټه ۲۰۰۲/۱۱/۱ او روی محمد (مجاهد) ۲۰۰۲/۱۲/۱۷ تر دا وروسته بیا کوم غړي داسي چانده یا میاشتنیزه پیسي ندي ورکړې چي هغه دې په کتاب کي نویشته وي یا دې نوموړي ته رسید ورکول سوی وي.

دا ټول معلومات د ټولني له هغه کتاب څخه کوم چي (۷۸) صفحي لري، اود تصدیق لپاره د دې ښاغلو لاسلیکونه د کتاب پر اوله صفحه سته،دارواښاد نعمت الله (درانی)، سلطان محمد (قدردان)، (راقم) رحمت الله (رحمت).اود د غه کتاب له مخي چي د ټولني درج غړي دي او د غړیتوب ورکړه(فیس) یې ادا کړی دی هغه دا غړي دي.دټولني دکتاب په ترتیب:

ددرج تاریخ	نوم	نمبر	ورکړي روپي
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	نعمت الله (درانی)	۱	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (امید)	۲	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	عبدالرؤوف (رفیقي)	۳	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (خادم)	۴	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدایوب (اڅکزي)	۵	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	صدیق الله (خوشحال)	۶	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمد شفیق	۷	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدرفیق	۸	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	احمدالله (همت)	۹	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۱	ډاکټرعبدالصمد	۱۰	۱۰۰۰
۲/۱۹۹۷/۱۲	سلطان محمد (قدردان)	۱۱	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۸	غلام داؤد	۱۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۱۲	محمدظاهر (ابدالي)	۲۲	۲۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۲	محمد یونس	۲۵	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۵	رحمت الله (رحمت)	۲۹	۱۵۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۷/۱۲/۲۲	شفیق العالم	۳۰	۲۵۰
۱۹۹۸/۲/۳	اسد الله صاحب	۴۲	۱۵۰
۱۹۹۸/۲/۵	عبد العلي	۵۲	۲۰۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۳	محمد نسیم	۵۸	۱۵۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۸	محمد قسیم	۵۹	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۱	رحم الدین (رحماني)	۶۵	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۴	عبد الرازق (حقیار)	۷۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۳/۴	فیض الله (شاهین)	۷۳	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۲	عبد الرحمن جان (ارماني)	۷۴	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۹	حبیب الله صاحب	۷۷	۱۵۰
۱۰/۱۸/۱۹۹۸	حبیب الله (بلال)	۱۰۲	۱۵۰

دغه ټول (۲۲) شپږویشت غړي سو. صفحه (۱۲) د ټولني کتاب،

دغه یادو سوو کسانو د پښتو ادبي ټولني چمن غړیتوب اخستی او ورسره یې په یادو سوي کتاب کي میاشتنیزه پیسي ادا کولي. وضاحت: یو نوم محمد رفیق چي د دغه نامه سره په نورو صفحو کي (افغان) تخلص سته، دا نباغلی حاجي محمد رفیق (افغان) ولد وکیل حاجي محمد صدیق اکا دي، میاشتنیزه پیسي یې ټولني ته ورکولي خو په غونډو کي یې ډیره برخه نه اخستل. ډاکټر عبد الصمد چي نویشته دی دا ډاکټر عبد الصمد صاحب (عشېزی) دی، په (۳۰) نمبر شفیق العالم لیکلی دی دا ښه لیکوال شفیق العالم (معذوریار) صاحب دی، «چي داوخت یې کلیات د چاپ انتظار کوي»

په (۲۹) نمبر رحمت الله (رحمت) لیکلی دی چي دا زه یم او اوس په چمن کي تر ما په عمر کشر یو بل رحمت الله (رحمت) هم پیدا سوی دی، چي لا د کوم تصنیف خاوند ندی. کیداي سي چي بل هم پیدا سي یا دغه ملګری خپل دغه تخلص واړوي ،

اسد الله په (۴۲) نمبر لیکلی دی وروسته د ټولني په کتاب کي د (کمین) تخلص ورسره لیکل کیږي دا ښاغلی زما له یاده وتلی دی، په (۷۷) نمبر حبیب الله صاحب لیکلی دی دا حبیب الله (ترې) ثاني دی، د ټولني د غړیتوب په کتاب کي پورته (۲۲) کسان د غړو په حیث نویشته دي.

پدي صفحه (۲۴) -نیټه، ۱۹۹۹/۱۰/۲۸ نمبر (۲۰۵) دا نوم لیکلی دی حاجي اختر محمد (۲۰۰) روپۍ خو د دغه ښاغلي سره ممبرشیپ ،غړیتوب او تخلص ندی لیکلی فکر کوم چي دا ښاغلی به حاجي اختر محمد (میرانی) وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي بيا په صفحه (۳۰) نمبر(۲۴۲) تاريخ ۲۰۰۰/۴/۲۹ په پوره نامه او تخلص دا سي ليکلي دي (حاجي اختر محمد ،مياني، شل کتابونه) ،دا نومو ړي دغه کتابونه د بازار څخه پخپلو پيسو رانيولي او ټولنه ته يې ورکړه چي لا تر اوسه هم دغه کتابونه د ټولني په ارشيف کي پراته دي.

بايد يادونه وکړم چي د ټولني دغه کتاب او غړيتوب د اروا ښاد

نعمت الله (دراني) او وروسته د عبدالرازق (حقيار) او زما په قلم نويشته لري، دا پورته (۲۲) نومان هم د مرحوم په قلم د ټولني په کتاب کي نويشته دي، د ده تر مرګ وروسته ياد سوی کتاب د ټولني د نورو شيانو سره د عبدالرازق (حقيار) سره ؤ، او وروسته د ټولني د نورو شيانو سره ماته وسپارل سو.

تر دغه يادو سوو کسانو وروسته بيا موږ کوم ملګري ته د رسمي غړيتوب پرچې نه ده ورکړي، نور ملګري به چي ټولني ته راتلل فکر کوم چي دا به نو اعزازي غړي وو، او يا مستقل خو غړيتوب به يې نه ؤ ليکل سوی، د ټولني په ياد سوي کتاب کي چي هر چا غړيتوب تر لاسه کړی دی د هغه د نامه او پيسو سره دا الفاظ ليکلي دي (ممبرشيپ فيس) که به چا نوره مرسته کړې وه د هغه سره به بيا (عطيه) ليکل کيده.

د پښتو ادبي ټولني چمن په مشاعرو يا سمينارو کي د مشر ميلمه په حيث وخت په وخت برخه اخستونکي دغه ښاغلي وو.

حاجي نصيراحمد پاچاخان: ----------- پخواني صوبايي وزير

حاجي جلال الدين خان: -پخواني ،ناظم، تحصيل چمن، حاجي نذرجان اکا :----- ----- پخواني ناظم، تحصيل چمن

مرحوم (جمال عبدالناصر، کاکړ):----- د چمبر اف کامرس مشر

ډاکټر ثاقب (عزيز):----------------- د ضلعی (ډي،سي،او)

فيض الله خان (نورزی) :------------ پخواني چرمين د ضلعي

عبدالصبور (کاکړ) :------ هغه وخت د تحصل چمن (ای ،سي)

حافظ عبدالباسط (بلوچ) :---------- د چمن تحصل (ای، سي)

ډاکټرعبدالصمد (عشېزی) :----- د دولتي روغتون مشرهم سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان امان الله خان:-------------------------قبائیلي مشر

حاجي کرم خان اکا :------د پیپلزګوند سره اړوند قبائیلي مشر

د صدارت مقام ته به دا ښاغلي هم رابلل کیدل پروفیسر عبدالرشید صاحب (رودي)، پروفیسر عبدالقادر صاحب، پروفیسر محمد طاهر (چوهدري)

په مینوالو کي به دا ښاغلي هم راتلل: حاجي میرعالم، حاجي عبدالشکور، مرحوم ډاکټر حبیب (د وخت ډي،سي،او)، شفیع(کاکړ، ملک عبدالخالق (اڅکزی)، اصغرخان (اڅکزی)، ګل خان (اڅکزی)، نظر محمد (درمان)، چي وروسته دغه ښاغلي د نورو ټولنو پر دریځ ښه ترنوم وایه، ښاغلي هدایت الله، عبدالرشید، عبدالکریم، عزیزالله، ډاکټر رمضان اسحاق (معلومات دخپلولیکنو اودټولني له تاریخچي څخه).

ماچي ځیني مقالي لیکلي دي یاناچاپ کتابونه:

یو څو یې دغه دي

۱: پرکتاب ګلدره، مصنف ګل خان (حیرت) سمینار ۱۹۹۸چمن

۲: پرکتاب طلب مذهب، مصنیف قاضي ملاعبدالسلام بابا، دغه سمینار د پښتو ټولني چمن څخه هغه وخت پاته سو.

۳: پرکتاب: دوه زرم کال دوه زره اقوال، ناچاپ کتاب د حاجي اختر محمد (میراني) دا مقاله په کتاب کي چاپیدل «مګر دغه کتاب لا تراوسه نه سو چاپ».

۴: پدې نیته (۱۰) مارچ۲۰۰۲م د پاکستان په برابر یو لوی سمینار د (چمبر اف کامرس) لخوا په چمن کښتم (ګمرک کي د یاد سوي تنظیم چي هغه وخت یې صدر اروانباد جمال عبدالناصر او سرپرست اعلی حاجي محمد علي اکا وو د دوی په غوښتنه ما دا مقاله لیکلي وه، پدغه ورځ یوه مقاله په انګریزي وویل سوه دویمه مقاله د عبدالرؤوف (رفیقي) وه په اردوکي، دریمه مقاله زما وه په پښتوکي زما دمقالي د اورولو وخت (۲۰) دقیقي (مینټه) ؤ، و یاد سوي سمینار ته د صوبي د وخت ګورنر ښاغلی جیټیس (ر) امیرالملک منګل صاحب او د صوبي وزیران: محمد علي (جوګیزی)، مرحوم قاسم خان (اڅکزی)، میرمن بروچه او پنځه نور وزیران، د ټول پاکستان به برابر نور میلمانه اودچمن ښار سرکاري حکام او د ښار معزز مشران راغلي وو، د ماپښین پر ۲:۳۰بجو دغه سمینار پای ته ورسیدی، او دغه وخت د ضلعه قلعه عبدالله چمن ناظم صلاوالدین (اڅکزی) ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵: مقاله: پرکتاب (پښتني انځور) مصنیف محمد نعیم (ازاد) صاحب سمینار په چمن کي ۲۰۰۳/۴/۲م د پښتو ادبي ټولني چمن لخوا.

۶: مقاله: پرکتاب (د سپوږمۍ سره خواله) مصنف ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) صاحب سمینار ۲۰۰۴/۹/۴م په زیارت کي.

۷: د پسرلي په اړوند مقاله.

۸: څو نوري ادبي ټوټې، دا ته سره یادي سوي لیکني ناچاپه پاته دي. «ناچاپه کتابونه:

۹: (پیرزویني) د لمانځه طریقه ده، د لیکلو وروسته مي د څو علماوو تصدیق پر واخیست، یو کیسټ مي هم څو کاله مخکي ورڅخه جوړ کړ او د دوه زره څخه زیات کیسټونه به زما یو ملګري مفت تقسیم کړي وي، کتاب یې ناچاپ دی،

۱۰: (د حج سفر) دا د حج زده کړه ده کتاب یې ناچاپ دی خو کیسټ یې په بازار کي سته چي ما ورڅخه جوړ کړیدی.

۱۱: ارمانونه، ۱۲: د رحمت ګلونه، ۱۳: پیاوړي خلک

(یو لسم څپرکی)

پښتو ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)

یاده سوي ټولنه دا وخت په چمن کي ډیره فعاله ده، او فعال غړي لري، نژدې د دوو کلو رائیسي عادل (اڅکزی) د مسئول چاري په غاړه لري.

پدې نیټه (۱۳) جولای ۲۰۰۸م ملګرو دغه دري کسان لکه حاجي اخترمحمد (میراني)، راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید) د جرګګۍ غړي وټاکل د دې لپاره چي همدا جرګګۍ د یادي سوې ټولني لپاره د نامه ټاکلو او وروسته د مسول او کابیني ټاکلو چاره پرغاړه ولري.

په همدغه ورځ د ټولني لپاره دغه نوم (پښتو ادبي تړون چمن) غوره سو، د یادي سوې جرګګۍ د مشرانو په مشرتابه کي لومړۍ په (۲۷) جولای ۲۰۰۸م لومړۍ ټاکني وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه، مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: نعمت الله (پښتون)، پانګوال: عبدالغفار (مظلوم جان).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کابیني او د جرګګۍ غړو ته پدې نیټه (۱۷) اګست ۲۰۰۸م سوګند ورکړه سو .

سوګند ورکونکی مشر میلمه ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) د ضلعي نائب ناظم، ځای د ولسوالي تالار .

د مشر تابه پر ځای ناست عبدالقیوم (خدکو) راقم، رحمت الله (رحمت) ، او انجینر محمدنبي (امید) ، وخت ماپښین قضاء، او وروسته درنو شاعرانو خپل خوږ کلام واوراوه .

۲فبروري ۲۰۰۹م خپلواکه پښتو مشاعره دا د ټولني دویمه لویه مشاعره وه چي له ډیرو ځایو څخه ورته شاعران او لیکوالان رابلل سوي وو ، ځای ؤ د ولسوالۍ تالار ، د ویندوی چاري عبدالغفار (مظلوم جان) ، او عزیز (میا) پر غږه لرلي تر تلاوت وروسته د مشرتابه مقام ته دکوټي سه راغلي دا مشران : عمرګل (عسکر) ، ډاکټر نصیب الله (سیماب) ، ډاکټر لیاقت (تابان) ، او راقم رحمت الله (رحمت) د دې مشاعري کوربه مسئول وروه بلل سوه ، د دې مشاعیری مشر میلمه حاجي حمیدالله د چمبر آف کامرس مشر ، مشاعري ته نه ؤ راغلی .

د دي مشاعري ، ډي ، وي ، ډي هم ثبت (ریکارډ) سوه .

یو بل سمینار ۱۹ اپریل۲۰۰۹م د ملا قلندر آخند په یاد کي او ورسره د دوو کتابو (لعل جواهیر) د متلو مجموعه لیکوال یې شیربهادر (اڅکزی) ، مقاله عبدالغفار (مظلوم جان) پر واورول، دویم کتاب : ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟ (ناول) لیکوال یې (راقم) رحمت الله (رحمت) مقاله انجینر محمد نبي (امید) پر واورول ، د ملا قلندر پر فن او شخصیت باندې مقالي عادل (اڅکزي) ، جعفرخان (ترین) ، حاجي اختر محمد (میراني) ،عصمت الله (زهیر) ، محمد نعیم (ازاد) او پوهاند سیال (کاکړ) واورولي .

صدر مجلس سیال (کاکړ) ، کوربه محمد نبي (امید) ، راقم رحمت الله (رحمت) ، شیربهادر (اڅکزی) او نور پر دریځ ناست وو ، وروسته یې خوندوره مشاعره وسوه ، ماپښین ۳بجو پیل دماخستن پر۱۱بجو پای ته ورسیدی ، د دغه سمینار مشر میلمه حاجي نادرخان (نورزی) ؤ .

د ټولني د دویم کال ټاکني د ښاغلي محمد نعیم (افغان) تر څارنه لاندي وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه .

مسئول : عادل (اڅکزی) ، مرستیال : شیربهادر (اڅکزی) ، پانګوال : مطیع الله (شاهین) ، او دغه کابیني ته ۲۵ اکتوبر ۲۰۰۹سوګند ورکړل سو ، د مشرتابه په مقام یې ښاغلي قاري عطاءالله (مسلم) شتون درلودی ، باید ووایم چي د دویم کال په ټاکنو او د سوګند په مراسمو کي زه نه وم حاضر .«راقم»

او په دا نژدو شپو کي ۲۲جنوري۲۰۱۰م د سلام بابا (۱۸۸۱ـــ۱۹۷۴جنوري ۲۲) پنځه دیرشم تلین ولمانځی ، په یاد سوي سمینار کي خو نوري مقالي نه وي یواځي په لومړی برخه کي ما یوه لنډه مقاله یا (د سلام بابا ژوند لیک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوراوه هم دومره د عادل (اڅکزي) لیکنه وه وروسته مشاعره وسوه. د دغه سمینار یا مشاعري مشر میلمه حافظ بسم الله (مخلص) صاحب ؤ، کوربه یې ماسټر امیر زمان (مشکور) ؤ .او قاري نورمحمد (نوراني) هم پردريځ ورسره ناست وو، د چمن د شاعرانو تر څنګ د کوټې او پښین څخه دغه ښاغلي: محمد نعیم (ازاد)، د حسنا مجلې مسئول عصمت الله (زهیر) او د مشرق اخبار د ادبي صفحې مسئول جعفر خان (ترین) او له کندهار څخه حاجي محمد اکبر (نعمتي) ورته راغلی ؤ، ماپښین پیل د ماخستن تر ۹ بجو پورې دوام درلودی.

(احمد شاابدالي کتابتون) چې مشر او کابینه یې هغه وخت عادل (اڅکزي)، عبدالرازق (حقیار)، یارمحمد (سیال)، نوراحمد (فطرت)، نعمت الله (پښتون)، یادولای سم هم یې لوی غنډې او مشاعري وکړې.وروسته دغه کتابتون په ټولنه واوښت چې نوم یې دا سو (احمد شاابدالي کلتوري ټولنه)، دغه وخت یې مشران او د کابینې غړي ځکه زه برابر نسم لیکلای ولې چې زه د ټاکنو پر وخت نه یم وربلل سوی، که څه هم ځینو سمینارو او ډیرو مشاعرو کې د غوښتنې سره سم زه ورغلی یم، د پنځو کتابو د مخکتنې په سمینار کې ۲۰۰۷/اګست/۲۲م یو زماکتاب« دلنډو کیسو ټولګه (د رحمت ډالۍ) هم په یاد سوو کتابو کې وو، چې مقاله د پښین د سیمې ښه لیکوال ګل خان (حیرت) صاحب پر لیکلې وه، د دغه ټولنې د ټاکنو خبربه ما په اخبار کې لیدی، یا به بل چا راته وویل، په کابینه او مشرانو کې یې دا ښاغلي یا دولای سم: نوراحمد (فطرت)، عبدالرازق (حقیار)، محمد غوث (همدرد)، محمدنبي (خادم) او صادق (صبا). یادې سوې ټولنې به ما ته یواځې د سمینار، یا مشاعري د ګډون بلنه راکول، او نژدې په ډیرو مشاعرو کې زه حاضر سوی یم، پدغه غونډو کې چې زه ورغلی یم د صدارت یا د مشرانو ځای ته زه پدغه حیث وربلل یم مشرمیلمه، کوربه صدر، اعزازي میلمه. پدا نژدې شپو کې د امن تر نامه لاندې یوه مشاعره ایښې وه له کوټې، پښین، برښور، کندهار څخه هم لیکوالان ورته راغلي وواو زه هم ورکې حاضر وم د یادې سوې مشاعري نیټه داوه ۲۰/۱۱/۲۰۰۹م.

(زما د پنځو کتابو د چاپ کلونه:

۱ـ د رحمت ډالۍ ـــ دلنډو کیسو ټولګه،۲۰۰۴م

۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ـــ ناول،۲۰۰۶م

۳ـ محبت ولې ورک سو؟ ـــــ ناول،۲۰۰۷م

۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟ـ ناول،۵مارچ۲۰۰۹م

۵ـ اُمَید ــــــــــــــ همدا ناول،۲۰۱۰اپریل۳ م څخه د چاپ انتظار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رحمت الله، رحمت) چمن،

دولسم څپرکی

مرکزي انجمن تاجران او رحمت الله (رحمت)

مرکزي انجمن تاجران ډېر فعال تنظیم دی صوبائي مشر يې ښاغلی عبد الرحیم (کاکړ) او د کابینې نورغړی ښاغلي حضرت علي (اڅکزی)، الله داد (ترین)، تاج آغا، ابراهیم (کاسي)، صدیق (مسلم)، عبد القیوم آغا د دغه تنظیم په هر ښار کي ښاخونه سته. زه پخپله د دغه تنظیم لومړی د مال روډ (سړک) چمن یونټ صدر وټاکل سوم په کابینه کي راسره ښاغلی عبد القیوم (خدکو) جنرل سیکرټري ؤ چي نومړی وروسته د ضلع (قلعه عبدالله چمن) نائب ناظم هم جوړ سو.

خو بیا موږ دواړه د انجمن د تحصیل چمن مرکزي کابینې ته ولاړو هلته زه څلورم مرستیال صدر او بیا لومړی مرستیال صدر سوم او په ۲۰۰۷م کي عبوري صدر وټاکل سوم په عبوري کابینه کي دا ښاغلي راسره وو: ملا جمعه خان (همدرد)، عبد الغني، صادق (صبا) او احمد خان نورغړی صاحب جان بهادرخان. عبد الباري اسحاق...... پدغه دوران کي لکه نور کله موږ د خپل تنظیم د ښار د تاجران او دوکاندارانو په استاذیتوب د اعلی سرکاري حکاموا و علاقائي مشرانو یا ناظیمینو سره لیدل کتل کول، لکه د ضلعي ناظم حاجي آدم خان، نائب ناظم کیپټن (ر) عبد الخالق (اڅکزی) چي اوس صوبائي وزیر دی، جلال الدین خان تحصیل ناظم ؤ د وخت، او اودصحت پخواني وزیر حافظ حمدالله صاحب او داسي نور...... او پدغه دوران کي د ضلع پښین د انجمن تاجران صدر ملک حضرت علي (ترین) د ؤفات په سلسله کي د مرحوم فاتحي ته ورغلو، او تر دغه څلویښت شپي وروسته چي په نومړي پسي خیرات او ختم سوی ؤ صوبائي مشران او دنورو ښارو مشران هم راغلي وو زه هم د خپلو دغه ملګرو سره ملا جمعه خان (همدرد)، عبد الغني، او بهادر خان سره ورغلم هلته بیا تر خیرات او ماپښین لمانځه وروسته د پښین په ریسټ هاوس کي د پښین ضلعي د انجمن وکابینې او نوی ټاکل سوي صدر ملک اشرف (ترین) ولد مرحوم ملک حضرت علي (ترین) ته په شاندارو مراسمو کي د صوبائي صدر عبد الرحیم (کاکړ) لخوا سوګند ورکړه سو.. ،زما د عبوري صدارت مخکي صدر دادشا (پڑواک) ؤ، او کله چي زما تر صدارت وروسته موږ نوري ټاکني وکړي نو دا کابینه وټاکل سوه صدر: دادشا (پڑواک)، نائب صدر: راقم، رحمت الله (رحمت)، جنرل سکرټر: صاحب جان (اڅکزی)، سپریم کونسل: بهادر خان (اڅکزی)، احمد خان (اڅکزی)، ملاجمعه خان (همدرد)، حاجي عبد الباري (اسحاق)، صادق (صبا) عبد الغني اسلم خان جګدیش لعل «هندو» چي لا اوس هم دغه کابینه او صدرد چمن ښار د ښاریانو او تاجرانو لپاره چوپړ کوي، انجمن په ټوله صوبه او ټولو ښارو کي خاص بیاز موږ ملګرو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمن کي بلاعوضه خدمتونه د خپل وطن او ښاريانو لپاره کوي، بجلي (بريښنا) ، تليفون، ټکس، امن امان او نورو ستونزو کي خپل وس له چا څخه پټ نکړي، کله کله به په يوه ورځ ملګرو ته څو کارونه ورتر غاړه وو.

په ۱۲ جون ۲۰۰۲ م ملګرو د امن امان لپاره مظاهر ل کول او په همدغه ورځ د صوبې ګورنر هم چمن ته راتلی، او د مجلس لپاره موږ ته سرکاري دعوت ؤ، نو د دې لپاره چې دواړه کارونه ترسره سي ،د مظاهرې لپاره دې ملګرو سرپرستي وکړه صدر دادشا (پژواک)، صاحب جان ،اڅکزی، بهادر خان اڅکزی، عبدالباري، اسحاق، د ګورنر ښاغلي اويس احمد غني صاحب د ملاقات لپاره زما سره موږ دغه کسان او وفد ملګری وو: راقم، رحمت الله (رحمت)، حاجي عبدالباري (اڅکزی)، محمد هاشم خان، حاجي عبدالشکور، حاجي سجاد الرحمن، پدغه ورځ د تجارت لپاره پر باډر باندې د (چمن باډر ترمينل) افتتاح ګورنر صاحب او مشرانو کول.

۱۳ څېرکی څوپاته خبری او ،ازاد ليکوال

دغه ټولنه ښاغلي شفيق العالم (معذوريار) صاحب او څو ملګرو جوړ کړه يو ه مشاعره يې د ((عيدملن پارټي)) په نامه جوړه کړه د کوچني اختر په څومه ورځ ۱۴ دسمبر ۲۰۰۲ م سره برابره. ځای: کتابتون، تلاوت: قاري محمد امين وکړی (اديب نه ؤ)، د ټولني سکرټري عبدالرازق (حقيار) د کوچني اختر مبارکي وويل ملګرو ته، د پښتو ادبي ټولني چمن په استاذيتوب ((راقم)) رحمت الله (رحمت) د خپلو خيالاتو اظهار وکړی او نوې ټولني ته يې مبارکي وويل، وروسته په مشاعره کي دغه کسانو خپل کلام واوراوه (داخباري بيان په ترتيب)

((راقم)) رحمت الله (رحمت)، عادل سيدجان، صابر نعمت الله (پښتون يار)، نور احمد (فطرت)، حبيب الله (بلال)، محمد نبي (خادم)، عبدالرازق (حقيار)، سلطان محمد (قدردان)، غلام محمد (اعظم)، محمد نبي (اميد)، ګل خان (حيرت)، شفيق العالم (معذوريار)، او حاجي ملا عبد الصمد (بيوس).

د يادي سوې ټولني د سوګند اخستو نيټه ۲۸ جون ۲۰۰۳م د خالي په ورځ مازديګر ۴:۳۰ بجي، ځای: سلام بابا کتابتون، مشر ميلمه يې د ضلعي (ولسوالی) ناظم صلاو الدين (اڅکزی) ؤ.

که څه هم زه پدغه مشاعره کي وم خو دلته يې د ياد سوې ټولني د اخباري بيان، اوله دعوت نامي څخه دغه معلومات ليکم، ((راقم)) ياد سوې ټولني يو بل سمينار پدغه نيټه ۳۱ اګست ۲۰۰۳ م کي هم وکړ د (معذوريار) صاحب پر کتاب سکاسه باندې.مشر ميلمه يې د (پي، ايس، اف) مشر اصغر خان (اڅکزی) ؤ، او د مجلس صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد الله (صحاف) ؤ، او د دریځ خواته پخوانی وزیر حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، شفیق العالم (معذوریار) صاحب.((راقم)) رحمت الله (رحمت)، حاجي اختر محمد (میراني)، او ګل خان (حیرت) ناست وو، ځای د سلام بابا کتابتون.

وروسته بیا د دغه ټولني له غونډو زه نه یم خبر، او فکر کوم چي له څو کالو به یې نور فعالیت نه وي کړی او نه یې چا استاذیتوب کړی دی، ولې چي (معذوریار) صاحب په کوټه کي استوګن سو، او نور ملګري یې په نورو ټولنو کي فعالیت کوي ..بله ټولنه (استقلال ادبي ټولنه) په چمن کي څو کاله وړاندې جوړه سوه تر جوړیدو مخکي یوه دوې غونډې زما په ټال(دتعمیراتي شیانو دخرڅه ولو ځای) کي هم وکړلې، په مشرانو کي به یې د ملا عبدالباري (مدني) نوم یاد کړم خو داسي لویه مشاعره، سمینار، یا سوګند اخستلو مراسم یې تر سره نه کړل، او د څه وخت به تېرېدو سره یې فعالیت ودریدی.

بله ټولنه په چمن کي (ټکور ادبي بهیر) دي، دغه ټولني د خپلو مشاعرو بلنه به څو واره راکړې وي،خو یا به زه مسافر سوم، یا به زمونږ د انجمن کومه مظاهره وه په دغه ورځ، غونډې اکثره په یوه سنټر (د انګریزي زده کړې ځای) کي کوي، کوم غټ سمینار خو یې لا تر اوسه نه دی کړی.

تیر کال یې یوه لویه مشاعره د مولوي عبدالغني صاحب د مدرسي پر دوهم منزل جوړه کړې وه ((راقم)) رحمت الله (رحمت) یې مشر میلمه او د مشاعرې صدر ملا عبدالباري (مدني) ؤ، خو اوس د هرې دوهمي جمعي په ورځ ماپښین په همدرد سنټر کي د کره کتني، او مشاعرو غونډې کوي چي پدې نیټه ۱۲ مارچ ۲۰۱۰م د دوی په بلنه مي دوهم ځل ګډون ورکي وکړی چي د نعمت پښتون پر غزل کره کتنه کیده، او په مشرانو کي به د مولوي حاجي محمد اواب، او مولوي عبدالرازق (راشد) نومونه یاد کړم.

باید یادونه وکړم چي پدغه ټولو ادبي ټولنو کي مشره او لومړی جوړه سوې(۲۷ستمبر۱۹۹۷) ټولنه (پښتو ادبي ټولنه چمن) ده د وخت په تېرېدو سره بیا دغه نورې ټولني جوړې سوې.

ریډیوګانو سره رابطه

ډیر رپیورټونه او مرکي مي له دغو راډیو ګانو څخه نشر سوي (بي، بي، سي) پښتو څانګه، امریکا ږغ/اشنا راډیو، تهران پښتو څانګه، زاهدان پښتو، v.o.a اردو سرویس، جاپان اردو سرویس، جرمني پښتو څانګه...(بي، بي، سي) پښتو څانګه د ډاکټر نبي (مصداق) په ږغ خلاصه سوه، او نوموړی یې لس کاله مشر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۹۹۲ کي د (بي، بي، سي) پښتو کاروان چمن ته راغلی، ګوهر الرحمن (ګوهر) او صفیه (حلیم) سره مي ولیدل او د چمن په رپوټ کي زما خبري لومړی نشر کړې، د چمن په کچاري کي دوی له خلکو سره مجلس وکړ، د پښتو ادبي ټولني چمن د جوړیدو مرکه داؤد (جنبش) راخخه واخستل، پدي نیټه ۲۲ مي ۱۹۹۷م ښاغلي استاذ سعدالدین (شپون) صاحب زموږ کور ته راغلی، نوموړی دغه وخت د امریکا د غږ پښتو څانګي سره کار کاوه، او کله نا کله یي زما سره ټلیفون هم کاوه.

د تهران ریډیو همکار ښاغلی اسدالله (حلالي) صاحب تقریبا ۱۹۹۸م زموږ ځای ته راغلی او له ریډیو څخه تحفي هم راته راوړې. چي اوس په بیلجلم کي اوسیږي،

۲۰۰۲م زما دیو ناول ((ناکامه مینه او زورور خلک)) په اړه مرکه د (بي، بي، سي) پښتو څانګي ادبي پروګرام پېلوزې لپاره ښاغلي مصطفی (سالیک) راسره وکړه.

د بي، بي، سي پښتو څانګي ته چي ما ځیني مرکي ورکړې دي یو څو یې دا دي:

کله چي د مار ملنګ محله ۲۲ ایکړه ابادي د نړیدو سره مخامخ وه د مولوي محمد حنیف صاحب مرکي برابریدل.

د حاجي فیض الله (نورزي) مرکه د کډوالو په اړه.

د عسکري بنک د منجر علي الرحمان صاحب مرکه چي دغه بنک په چمن کي لومړی بنک ؤ چي آن لاین سوهغه وخت.

زما او دحاجي حبیب خان (اڅکزي) مرکه، کله چي د حاجي بخت ،د برمي سره په یوه واقعه کي څوکسه زخمیان او حبیب الله (صالیزی) ووژل سو او په صبا یې د علاقایي اتحاد او انجمن تاجران لخوا په ښار کي کاربندي (هرتال) وه.

د کال ۲۰۰۹م کي یو ساعت د (ډیوې ریډیو) میلمه وم چي کور به یې صداقت جان ؤ، دیاد سوي ریډیو ځایي نماینده (استازی) نعمت الله (سرحدي) دی .... پدي نیټه ۲۰۱۰/فروری/۱۲م د شپې د ۱۱:۳۰ تر ۱۲:۳۰ بجو پوري د voa آشنا ریډیو ادبي دیرې میلمه وم چي کوربنه وه محترمه نوشابا (آشنا) او غوبنتنه وه د چمن د زلمي لیکوال احسان الله (شاکر).

پدي نیټه ۲۰۰۹/۳/۲۰م د روهي ادبي بهیر د مشاعري مشر میلمه وم، او صدارت و استاذ مهدي (خلیق) ته سپارل سوی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې نیټه ۲۰۱۰/۲/۱۷م د سهلي پښتونخوا (بلوچستان) د ادبي ټولنو غونډه وه دغونډې صدارت ډاکټرنصیب الله سیماب ته وسپارل سو د بهیر پر نامه اختلاف وو، موږ دا جرګګۍ وټاکل سو: (راقم) رحمت الله (رحمت)، ډاکتر رحمت الله (اڅکزی)، محمد طاهر (هوتک)، خلیل (منور)، او برکت شاه (کاکړ) ملګرو د جرګګۍ مشرتوب ماته راکړې، دې جرګګۍ ته دنامه دفیصلي اختیار ورکړه سو، د څه مجلس وروسته جرګګۍ فیصلي ته ورسیده غونډې ته محمد طاهر (هوتکي) او خلیل (منور) وینا وکړه او ماته یې دنامه دعلانیدوبلنه راکړه ،دجرګګۍ متفقه نوم (شال پښتو ادبي بهیر) مې ورته واوراوه ، او ټولو ادبي حاضرو مشرانو او ملګرو یې تائید وکړ، ځای ؤ کویته ریستورنټ عبدالستار روډ کوټه، پدابله ورځ ۲۰۱۰/۲/۱۸ م د بهیرد څلورمي غونډې د مشاعري صدر ډاکټر اورنګ زیب (احساس)، مشر میله یې ښاغلی محمد نعیم (افغان) او کوربه مشر یې (راقم) رحمت الله (رحمت) ؤ، ځای: ماډل سکول پرنس روډ کوټه. دبهیردجوړیدو په سرلاروکي ښاغلی صادق (ژړک) عادل اڅکزی اونوریادولای سم، دکتاب تمام؛3 اپریل 2010

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیکوال نور اثار :

۱ـ درحمت ډالۍ ــــــــــــــ دلنډو کیسو ټولګه
۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ــــــــــــ ناول
۳ـ محبت ولې ورک سو ؟ ــــــــــــــ ناول
۴ـ ایامحبت به خپل مطلب ته ورسېږي ؟ ــــــ ناول
۵ـ اُمَید ــــــــــــــــــــــ همداناول

له دغوځایوڅخه ترلاسه کولای سی

۱ـ حقانیه کتب خانه ــــــــــــ بوغره روډ چمن
۲ـ حافظ کتب خانه ــــ مرغي بازارعیدګاچوک چمن
۳ـ راشد کتب خانه ــــــــ تاج میرخان روډ چمن
۴ـ صحاف کتب خانه ــــــــــ کاسي روډ کوټه
۵ـ باخترکتب خانه ــــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۶ـ الهدی استېیشنري ـــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۷ـ افغان قرطاسیه ـــــ کیفتان مددچوک کندهار
۸ـ دانش کتب خانه ـــــــــــــــــ پیښور
۹ـ صداقت کتب خانه ــــــــ ارګ بازار کندهار
۱۰ـ رحمانیه کتب فروشي ـــــــ کاسی روډ کوټه
۱۱ـ عمریه کتب خانه ـــــــ هندو سوز چوک چمن
د لیکوال سره رابطه ټلیفون شمیري:
03458873299----------------03138470725

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ — ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت — مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کیسي — مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحدیث علم په سوال او ځواب کښې — ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړینه پوهه — مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپیوټر زده کړه) — عبدالستار فیضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکټيويتي — ليکوال: پوهنوال ډاکټرنظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود — عبدالستار فیضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ — ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پیاوړي لاري چاري چي اند ښنه ستا سو له ژوند څخه محو کوي — ژباړن: ډاکټرمحمدرقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN — Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم — ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتیا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبیات :**

- راځئ کیسه ولیکو ________ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ________ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ ________ ویناواله: وحیده "آرینزۍ"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ________ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ________ لیکوال: څارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ________ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ________ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ________ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **تاریخ او سیاست :**

- روز شمار واقع افغانستان ________ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکي ________ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د دیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تــله کښې ________ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواړه ________ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبې ________ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library